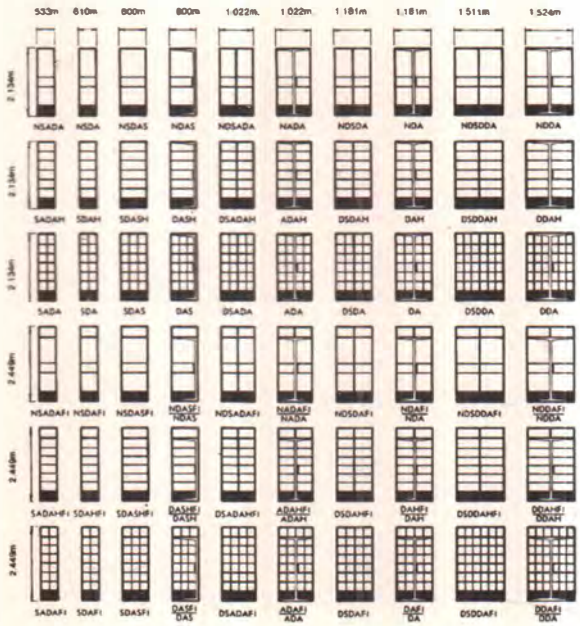
ROLAND TOPOR

Kiracı

ROMAN

ROLAND TOPOR

Kiracı

Norgunk

© Norgunk Yayıncılık 2015
Sertifika No: 46249
ISBN 978 625-7917-05-6

Le locataire chimérique
© Buchet Chastel, Paris, 1964

Birinci Baskı
Ocak 2021

İkinci Baskı
Nisan 2022

Fransızcadan Çeviren
Deniz Yetkin

Kapak Görseli
Fransız stili kapı-pencere kataloğundan çizimler

Baskı ve Cilt
Mas Matbaacılık San. ve Tic. A.Ş.
Hamidiye Mahallesi Soğuksu Caddesi 3
Kağıthane 34408 İstanbul
T. (212) 294 10 00 / F. (212) 294 90 80
kitap@masmat.com.tr
Sertifika No: 44686

Norgunk Yayıncılık
Şehit Erdoğan İban Sokak 20
Akal Sitesi C/8 Akatlar
Beşiktaş 34335 İstanbul
T. (212) 351 48 38
info@norgunk.com / www.norgunk.com

ROLAND TOPOR

Kiracı

ROMAN

Norgunk

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ BÖLÜM: YENİ KİRACI
I Daire, 009
II Eski kiracı, 017
III Yerleşme, 026
IV Komşular, 034
V Esrarengiz durumlar, 045
VI Soygun, 057

İKİNCİ BÖLÜM: KOMŞULAR
VII Kavga, 071
VIII Stella, 080
IX İmza toplanıyor, 090
X Hastalık, 100
XI Aydınlanma, 109

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: ESKİ KİRACI
XII İsyan, 119
XIII Eski Trelkovsky, 129
XIV Kuşatma, 136
XV Kaçmak, 145
XVI Kaza, 153
XVII Hazırlıklar, 161
XVIII Çılgın, 166

EPİLOG, 172

BİRİNCİ BÖLÜM

YENİ KİRACI

I

DAİRE

Arkadaşı Simon, Pyrénées Sokağı'nda boş bir daire olduğunu haber verdiğinde Trelkovsky kapının önüne konulmak üzereydi. Görmeye gitti. Kapıcı kadın pek nobrandı, daireyi göstermeyi reddetse de, 1000 franklık banknotu görünce fikrini değiştirdi.

– Gelin bakalım peşimden, dedi, suratsız tavrını bozmadan.

Trelkovsky otuzlarında bir genç adamdı, namuslu, nazik, hırgür kadar nefret ettiği bir şey olmayan biri. Kıt kanaat geçiniyordu, oturduğu yerden çıkmaksa onun için felaketin ta kendisiydi. Zira otelde yaşamanın debdebesini karşılayabilecek bir maaşı yoktu. Bununla birlikte, bankada bir miktar tasarrufu vardı, eğer çok yüksek değilse hava parasını buradan karşılamayı planlıyordu.

Dairenin mutfağı yoktu ve iki karanlık odadan ibaretti. Dipteki odanın tek penceresi tam karşısına sabitlenmiş bir vasistasa açılıyordu. Trelkovsky bunun yan binanın tuvaletinin vasistası olduğunu kavradı. Duvarlar, üzerinde yer yer geniş rutubet hareleri olan sarımtırak bir duvar kağıdıyla kaplıydı. Bir yaprağın damarlarını andıran çatlaklar tavanı boydan boya katediyordu. Oradan kopup düşmüş ufak alçı parçaları

bastıkça çıtırdıyordu. Penceresiz odada, suni mermerden bir şömine gazlı ısıtıcıyı çevreliyordu.

– Burada oturan kiracı kadın kendisini pencereden aşağı attı, diye açıkladı, birdenbire daha candan bir tavır takınan kapıcı kadın. Bakın, buradan düştüğü yer görülebiliyor.

Kadın Trelkovsky'yi çeşitli mobilyalardan bir labirentin arasından geçirerek pencereye kadar götürdü ve muzaffer bir edayla üç kat aşağıdaki cam çatıdan arta kalan kırıkları işaret etti.

– Ölmedi ama durumu parlak değil. Saint-Antoine hastanesinde yatıyor.

– Ya iyileşirse?

– Öyle bir tehlike yok, dedi iğrenç kadın, alaycı bir sırıtmayla. Dert etmeyin.

Göz kırptı.

– Tam düşeş.

– Koşullar nedir?

– Makul. Sadece su için çok ufak bir meblağ ödeniyor. Bütün aksam yenidir. Eskiden musluk suyu için sahanlığa kadar gitmek gerekiyordu. Ev sahibi hepsini halletti.

– Ya tuvalet?

– Tam karşınızda. Aşağı inip, B merdivenine gidin. Oradan daireyi görebilirsiniz. Daireden de orayı.

Edepsizce göz kırptı kadın.

– Bir göz atmaya değecek bir manzara doğrusu.

Trelkovsky bayılmamıştı. Ama göründüğü kadarıyla daire yine de nimetten sayılırdı.

– Hava parası ne kadardı?

– Beşyüzbin. Kira da aylık onbeş bin frank.

– Çokmuş. Ben ancak dörtyüzbin ödeyebilirim.

– Orası beni alâkadar etmez. Ev sahibiyle halledersiniz.

Yine göz kırptı.

– Gidin bir konuşun. Hemen şurada, alt katta oturuyor. Neyse, ben gideyim. Aklınızdan çıkarmayın, bu fırsat kaçmaz.

Ev sahibinin kapısına kadar Trelkovsky kadınla beraber gitti. Zili çaldı. Kapıyı yüzünde şüpheci bir ifadeyle ihtiyar bir kadın açtı.

– Körlere sadaka vermiyoruz, dedi bir solukta.

– Daire için gelmiştim…

Gözlerinden kurnaz bir parıltı geçti.

– Hangi daire?

– Üst katınızdaki. Mösyö Zy'yi görebilir miyim acaba?

İhtiyar kadın Trelkovsky'yi kapının önünde bıraktı. Fısıldaşmalar çalındı kulağına, sonra kadın geri gelip Mösyö Zy'nin kendisiyle görüşeceğini belirtti. Mösyö Zy'nin itinayla dişlerini karıştırmakta olduğu yemek odasına götürdü onu. Adam parmağıyla meşgul olduğunu işaret etti. Azı dişlerini karıştırarak, bir parça kuzu etini ucu sivriltilmiş bir kibrit çöpünün yardımıyla çıkarttı. Dikkatlice tetkik ettikten sonra yeniden yuttu. Neden sonra Trelkovsky'ye döndü:

– Daireyi gördünüz mü?

– Evet. Sizinle koşulları konuşmak istemiştim.

– Beşyüzbin ve ayda onbeş bin.

– Kapıcı hanım da bana öyle söyledi. En son buna mı

bırakırsınız, diye soracaktım da. Zira ben en fazla dörtyüzbin verebilecek durumdayım.

Ev sahibinin canı sıkkın bir hali vardı. İki dakika boyunca masayı toplayan ihtiyar kadını izledi bakışlarıyla. Az önce neler yediğini hatırlar gibiydi adeta. Arada başını tasdik edercesine sallıyordu. Konuşmaya döndü yeniden.

– Kapıcı kadın size söyledi mi, su meselesini?

– Evet.

– Bu devirde böylesini bulmak zor iş. Altıncı kattaki tek bir oda için bunun yarısını veren bir öğrenci var. Üstelik akar suyu bile yok.

Trelkovsky sesi daha iyi çıksın diye boğazını temizledi, onun da canı sıkılmıştı.

– Lütfen beni yanlış anlamayın. Dairenizi kötülemek aklımdan bile geçmez. Ama neticede mutfağı yok. Keza tuvalet de ayrı bir sorun teşkil ediyor. diyelim hastalandım, hiç adetim değildir gerçi, bakın onu hemen belirteyim, varsayalım ki gecenin bir vakti ihtiyaç gidermem gerekti, eh yani, pek de pratik sayılmaz. Öte yandan, belki size yalnızca dörtyüzbin verebileceğim ama ödemeyi *cash* olarak yapacağım.

Ev sahibi sözünü kesti.

– Mesele para değil. Bakın, bunu sizden saklayacak değilim Mösyö…

– Trelkovsky…

– … Trelkovsky, benim tuzum kuru. Geçinmek için sizin paranıza ihtiyacım yok. Hayır. Dairemi kiralıyorum çünkü

elimde boş bir daire var, böylesi de her köşe başında karşınıza çıkmaz.

– Şüphesiz.

– Yalnız, bu işte söz konusu olan prensipler. Üç kuruşun hesabını yapan biri değilim ama burada hayır işi de yapmıyorum. Ederi beşyüzbindir. Yediyüzbin isteyecek ev sahipleri tanıyorum, haklarıdır da. Benim istediğim beşyüz, daha azını kabul etmek için de hiçbir sebebim yok.

Trelkovsky nutku başıyla tasdik ederek, dudaklarında kocaman bir gülümsemeyle dinlemişti.

– Elbette Mösyö Zy, sizin bakış açınızı gayet iyi kavradım, çok da mantıklı olduğu kanısındayım. Ancak... müsaade eder misiniz, size bir sigara ikram edeyim.

Ev sahibi ikramı reddetti.

– medeni insanlarız. Konuşarak anlaşmamız mümkün. Siz beşyüz istiyorsunuz. Peki. İyi de birisi size beşyüzü üç ayda ödese, ha üç ay, ha üç yıl, bunu bir seferde alacağınız dörtyüze tercih eder misiniz?

– Onu demiyorum. Hiçbir şeyin bir seferde, *cash* olarak alınana benzemediğini sizden iyi bilirim. Yalnız ben beşyüzbini dörtyüzbin nakde yeğlerim.

Trelkovsky sigarasını yaktı.

– Tabii ki. Benim de aksini iddia etmek gibi bir niyetim yok. Yalnız eski kiracının henüz ölmemiş olduğunu da göz önünde bulundurmanız mümkün müydü acaba? Belki de geri gelir? Belki bir takas yapmak isteyecektir? Bilirsiniz, takas yapmayı reddetme hakkınız yok. Bu durumda, değil

dörtyüzbin, elinize hiçbir şey geçmeyecek. Oysa ki ben, işi hiç uzatmadan, size dörtyüzbin veriyorum, her şeyi dostça hallediyoruz. Ne sizin ne de benim açımdan herhangi bir sıkıntı doğuyor. Sizin bundan daha iyi bir öneriniz var mı bana yapacağınız?

– Bana gerçekleşme şansı pek düşük olan bir ihtimalden söz ediyorsunuz.

– Belki. Ama yine de göz önünde bulundurmak lâzım. Öte yandan, dörtyüzbin nakit frankla gelince, dert yok, tasa yok.

– Pekâlâ, bu hususu bir kenara bırakalım Mösyö... Trelkovsky. Demin de söylediğim gibi, benim en önemsediğim konu bu değil. Evli misiniz? Bunu sorduğum için kusura bakmayın, çocuklar yüzünden. Burası huzurlu bir binadır, karımla ben yaşlı insanlarız.

– O kadar da yaşlı sayılmazsınız Mösyö Zy!

– Ben ne dediğimin farkındayım. Biz yaşlı insanlarız ve gürültüden hazzetmeyiz. Ayrıca sizi hemen uyarayım, eğer evliyseniz, çoluk çocuğunuz varsa, bir milyon da verseniz ben bu işe girmem.

– Sizi temin ederim Mösyö Zy, benimle bu türden dertler yaşamazsınız. Sakin biriyim ve bekârım.

– Burası öyle yolgeçen hanı gibi bir bina değildir. Eğer karı-kız atmak için bu daireyi tutma peşindeyseniz, o halde ikiyüzbin almayı yeğler ama burayı da gerçekten ihtiyacı olan birine kiralarım.

– Tamamen mutabıkız. Ayrıca benim açımdan böyle bir

durum söz konusu değil. Sessiz sakin adamın biriyim, kavga gürültüden hoşlanmam, ben size öyle şeyler yaşatmam.

– Söylediklerimi yanlış anlamayın sakın. Ama baştan anlaşalım ki sonra beraberce huzur içinde yaşayalım.

– Yüzdeyüz haklısınız. Bu son derece normal...

– O zaman hayvan beslemenizin de mümkün olmadığını kabul edersiniz: ne kedi, ne köpek, hiçbir hayvan istemem.

– Öyle bir niyetim yok zaten.

– Bakın, Mösyö Trelkovsky, henüz size cevap verecek durumda değilim. Zaten eski kiracı hayatta olduğu sürece bunun imkânı da yok. Ama sevdim sizi, efendi bir delikanlıya benziyorsunuz. Şu kadarını söyleyebilirim: haftaya tekrar uğrayın, o zaman size bilgi verecek durumda olurum.

Trelkovsky oradan ayrılmadan önce uzun uzun teşekkürler etti. Bölmesinin önünden geçtiğinde, onu tanıdığını belirten herhangi bir işaret yapmayıp otomatik hareketlerle elindeki tabağı önlüğüne kurulayan kapıcı kadın tarafından uzun uzadıya süzüldü.

Kaldırımda durup binayı inceledi. Üst katlar eylül güneşiyle ışıl ışıl aydınlanmıştı. Bu da binaya neredeyse yeni ve şen bir hava veriyordu. "Kendi" dairesinin penceresini aradı ama sonra dairenin avluya baktığını hatırladı.

Beşinci kat boydan boya pembeye boyalıydı. Panjurlarsa kanarya sarısı. Pek incelikli bir renk uyumu değildi ama o renk dokunuşu bir neşe katmıştı. Üçüncü katın pencere önleri etli yapraklı yeşil saksı bitkileriyle kaplıydı. Dördüncü kattaysa, balkon korkulukları biraz yükseltilmişti, belki de

bir çocuk var diye; gerçi ev sahibi istemediğine göre bu epey düşük bir ihtimaldi. Çatıda her boyda, her biçimde bacalar yükseliyordu. Kiracılardan birine ait olmadığı apaçık olan bir kedi geziniyordu orada. Trelkovsky kendisini kedinin yerine koyarak, güneşin onu ısıttığını hayal edip oyalandı biraz. Ama ev sahibinin oturduğu ikinci katta kıpırdayan bir perde fark etti. Hızla uzaklaştı.

Sokak neredeyse bomboştu. Belki de saat nedeniyle. Trelkovsky biraz ekmek ve birkaç dilim sucuk almaya gitti. Bir banka oturup bir yandan karnını doyururken bir yandan düşüncelere daldı.

Neticede, ev sahibine karşı öne sürdüğü iddia belki de yerindeydi ve eski kiracı bir takas yapacaktı. Belki de iyileşecekti. Onun adına bunun olmasını samimiyetle dilerdi. Aksi gerçekleşecek olursa da belki bir vasiyeti vardı? Bu meselede ev sahibinin hakları nelerdi? Trelkovsky mükerrer hava parası mı ödemek zorunda kalacaktı? Hem ev sahibine hem de eski kiracıya? Noter kâtibi arkadaşı Scope'a danışamadığına üzüldü, bir miras işi nedeniyle şehir dışındaydı ne yazık ki.

– En iyisi hastaneye gidip eski kiracıyla konuşmak.

Yemeğini bitirip, kapıcı kadına sormak için geri döndü. Kapıcı kadın, yüzünden düşen bin parça, isminin Matmazel Choule olduğunu söyledi.

– Zavallı kadıncağız, dedi Trelkovsky, ismi bir zarfın üstüne not alırken.

II

ESKİ KİRACI

Ertesi gün, ziyaret saatinde, Trelkovsky Saint-Antoine Hastanesi'nin eşiğinden içeri adımını atıyordu. Üzerinde yegâne koyu renk takım elbisesi vardı, sağ elindeyse kesekağıdının içinde bir kilo portakal taşıyordu.

Hastaneler onun üzerinde hep rahatsızlık verici bir his bırakırdı. Ona sanki her pencereden hırıltılı soluklar işitiliyor, sırtını dönmesi fırsat bilinerek kadavralar ortadan kaldırılıveriyormuş gibi gelirdi. Doktorlar, hemşireler gözüne hassasiyetten yoksun birer canavar gibi görünürler, ama canla başla çalışmalarını da takdir ederdi.

Danışmaya giderek Matmazel Choule'ün kaldığı odayı öğrenmek istedi. Görevli önündeki dosyaları inceliyordu.

– Akrabası mısınız?

Trelkovsky tereddüt etti. Olumsuz cevap verecek olursa, onu geri çevirmezler miydi?

– Bir arkadaşıyım.

– 27. koğuş, 18 numaralı yatak. Önce başhemşireyle görüşün.

Teşekkür etti. 27. koğuş istasyonların bekleme salonları kadar büyüktü. Boydan boya dört sıra yatakla bölünmüştü. Beyaz yatakların arasında koyu renk giysileriyle tezat oluşturan

küçük gruplar gidip geliyorlardı. Ziyaret saatinin en yoğun anlarıydı. Deniz kabuğundan işitilen deniz uğultusunu andıran sürekli fısıldaşmalardan sersemlemişti. Başhemşire, çenesi tehditkârca ileri uzanmış biçimde koluna yapışıverdi.

– Burada ne yapıyorsunuz acaba?

– Başhemşire hanımla mı görüşüyorum? İsmim Trelkovsky. Sizinle karşılaştığıma sevindim, zira danışmadaki hanım da sizi bulmamı söylemişti. Matmazel Choule'e gelmiştim.

– 18 numarada yatan mı?

– Bana öyle olduğu söylendi. Görebilir miyim kendisini?

Başhemşire yüzünü yeniden buruşturdu. Elindeki kalemi ağzına götürüp, cevap vermeden önce uzun uzun emdi.

– Yormamak lâzım, komadan daha dün çıktı. Yanına gidin ama makul olun: konuşmaya kalkışmamak lâzım.

Trelkovsky'nin 18 numaralı yatağı bulması zor olmadı. Yüzü sargı bezleriyle sarılı bir kadın yatıyordu yatakta, karmaşık bir askı sistemi sol ayağı havada tutuyordu. Görünen tek göz açıktı. Trelkovsky yavaşça yaklaştı. Kadının onu fark edip-etmediğini bilemiyordu zira gözünü kırpıştırmıyordu. Ayrıca öyle bir sarılıp-sarmalanmıştı ki yüzünün ifadesi de anlaşılamıyordu. Portakalları başucu dolabının üzerine bırakıp bir tabureye oturdu.

Yaşı tahmin ettiğinden daha fazla gibi duruyordu. Güçlükle nefes alıyor, kocaman açılmış ağzı beyaz çarşafın üzerinde kapkara bir kuyuyu andırıyordu. Üst kesici dişlerden birinin yerinde olmadığını tedirginlikle tespit etti.

– Siz de mi arkadaşısınız?

İrkildi. Diğer ziyaretçiyi fark etmemişti. Alnı şimdiden ter içinde kalmıştı. Hesapta olmayan bir tanık tarafından ihbar edilmiş bir suçlu gibi hissediyordu kendisini. Aklından olabilecek bütün çılgınca açıklamalar geçiyordu. Ancak genç kız sözlerine devam etti.

– Ne hikâye ama!.. Bunu neden yaptığı konusunda bir fikriniz var mı? Ben önce inanmak istemedim. Daha evvelsi gün görüştüğümüzde keyfinin nasıl da yerinde olduğunu düşündükçe... Nereden esmiş ki aklına?

Trelkovsky rahat bir nefes aldı. Genç kız onu hemen Matmazel Choule'ün o çok geniş arkadaş çevresinden biri olarak değerlendirmişti. Kendisine sormamıştı bile, yalnızca apaçık olan bir durumu vurguluyordu. Kızı daha bir dikkatle inceledi.

Güzel değildi ancak heyecan vericiydi, ona bakmak insanın hoşuna gidiyordu. Bu Trelkovsky'nin en mahrem anlarında hayal ettiği kız tipiydi. En azından vücut bakımından; kolayca hayali kurulabilecek bir vücuda sahipti. Topluca olmakla beraber eti sıkıydı.

Genç kızın üzerinde, göğüslerini ortaya koyan yeşil bir kazak vardı, sütyeni ya da sütyen takmamış olması nedeniyle göğüs uçları belli oluyordu. Lacivert eteği dizlerinin epey üstüne çıkmıştı, hesapçılıktan değil, umursamazlıktan. Jartiyerinin bittiği yerdeki çıplak teni enikonu ortadaydı. Kuytuda kalsalar da, ortadaki karanlık bölgeleri çevreleyen baldırlarının süt gibi teninin alışılmadık ışıltısı Trelkovsky'yi

adeta hipnotize etmişti. Bakışlarını, düpedüz sıradan olan yüzüne yöneltmekte zorlanıyordu. Koyu kumral saçlar, kahverengi gözler, ruja bulanmış büyük bir ağız.

– Aslına bakarsanız, dedi, sesini ayarladıktan sonra, tam da arkadaşı sayılmam zira onu pek az tanıyorum.

Utanma duygusu, onu hiç tanımadığını söylemekten alıkoyuyordu.

– Ama emin olun bütün bu olan bitenden dolayı çok üzgünüm.

Genç kız ona gülümsedi.

– Evet, çok feci gerçekten.

Kız bakışlarını tek gözü hâlâ açık olsa da bilincinin yerinde olmadığı belli olan yatakta boylu boyunca yatana çevirdi.

– Simone, Simone, beni tanıdın mı? dedi genç kız alçak sesle. Stella'yım ben. Hani arkadaşın Stella, hatırladın mı beni?

Göz öylece sabit kaldı, bakış tavandaki aynı belirsiz noktaya dikiliydi. Trelkovsky kadının yoksa ölmüş mü olduğunu soruyordu kendi kendine. Ama kadının ağzından bir inleme çıktı, önce boğuk, sonra tahammül edilmez bir çığlığa dönüşen tizlikte.

Stella hüngür hüngür ağlamaya koyulunca Trelkovsky bundan müthiş rahatsızlık duydu. İçinden ona "hişşşt" demek geliyordu, bütün koğuş onlara bakıyormuş gibi, herkes gözyaşlarının sorumlusunun o olduğunu zannediyormuş gibi hissediyordu. Nasıl tepki verdiklerini görmek için yan taraftakilere kaçamak bir bakış fırlattı. Solda ihtiyar bir adam huzursuz biçimde uyuyordu. Çenesiyle sanki kocaman bir

şekerlemeyi emiyormuş gibi hareketler yaparak anlaşılmaz sözler mırıldanıyordu. Kanlı salyası çarşafa akıyordu. Sağ tarafta bir ziyaretçi grubu iriyarı ve alkolik bir köylünün şaşkınlık dolu bakışları altında nevale ve içecek paketlerini açmakla meşguldüler. Trelkovsky hiç kimsenin onlarla ilgilenmediğinden emin oldu. Biraz sonra, ziyaret saatinin dolduğunu bildirmek üzere bir hemşire yaklaştı.

– Hâlâ onu kurtarma şansı var mı, diye sordu artık daha az hıçkırsa da ağlamaya devam eden Stella.

– Siz ne zannediyorsunuz kuzum? Eğer kurtarılabilecek gibiyse kurtarılacak. Daha neyi öğrenmeye çalışıyorsunuz?

– Peki sizce? Mümkün mü?

Hemşire asabice omuz silkti.

– Doktora sorun, o da size bundan fazlasını söylemeyecektir. Böyle durumlarda, diye ciddi bir pozda devam etti, söylenebilecek hiçbir şey yoktur. Komadan çıkmış olması bile başlıbaşına bir gelişme.

Trelkovsky hayal kırıklığı içindeydi. Simone Choule ile konuşmayı başaramamıştı, zavallı kadının ölmek üzere olması da onu teselli edemiyordu. Aslında iyi çocuktu, eğer onu kurtarmaya yarayacaksa kendisi darda kalmayı samimiyetle yeğlerdi.

– Şu Stella ile bir konuşayım, dedi içinden, belki ondan bilgi alabilirim.

Ama kız ağlamaya devam ettiği için lafa nereden gireceğini bilemiyordu. Pat diye daire konusuna girmek güçtü. Öte yandan, hastaneden çıkacakları zaman, o henüz karar

verememişken kızın vedalaşmasından korkuyordu. Derdi yetmezmiş gibi, aniden beliren şiddetli bir işeme isteği tüm tutarlı düşüncelerini yok ediverdi. En yakın tuvalete doğru nefes nefese bir koşu tutturmak için çılgınca bir arzu duymasına rağmen adımlarını yavaşlattı.

Cesaretle atıldı:

– Umutsuzluğa kapılmak yok! Arzu ederseniz, buyrun bir şeyler içelim. Bir kadeh içince kendinizi toparlayacağınızdan eminim.

Giderek daha da vahşice bir hal alan isteğine gem vurmak için dudaklarını kanatırcasına ısırdı.

Kız konuşmayı denedi ama bir hıçkırık sözünü böldü. O da, acınası bir tebessümle bir baş hareketi yaparak teklifi kabul etmekle yetindi.

Trelkovsky'nin alnında artık iri iri ter damlaları belirmişti. İsteği adeta bir hançer gibi böğrünü deşiyordu. Hastaneden çıkmışlardı. Tam karşılarında büyücek bir bistro vardı.

– Şu karşıdaki yere mi girsek? diye beceremediği bir kayıtsızlıkla sordu.

– Nasıl isterseniz.

Yerlerine yerleşip, siparişin de verilmesini bekledikten sonra:

– Bana iki dakika müsaade etmenizi rica ediyorum, dedi, bir telefon edeceğim.

Geri geldiğinde o artık bambaşka bir adamdı. İçinden gülüp oynamak geliyordu. Ancak Stella'nın gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü görünce daha ciddi bir tavır takınmayı akıl etti.

Garsonun getirdiği kadehlerdeki içkilerini konuşmadan yudumluyorlardı. Stella yavaş yavaş sakinleşiyordu. Lafı daireye getirmeye uygun psikolojik anı kollayarak onu gözlemliyordu. Bakışları yine göğüslerine takıldı ve onunla yatacağını hissetti. Konuyu açacak cesareti de oradan buldu.

– İntihar etmeyi benim aklım almıyor. Yani karşı da değilim ama hiç bana göre bir iş değil. Onunla hiç bu konudan söz etmiş miydiniz?

Onunla bu konu hakkında hiç konuşmadıklarını, Simone'u çok uzun zamandır tanıdığını ama hayatında bu davranışını açıklayacak hiçbir şey olmadığı cevabını verdi. Trelkovsky belki de aşk hayatındaki bir hayal kırıklığının söz konusu olabileceğini ima etti ama Stella onu böyle olmadığına temin etti. Simone'un ciddi bir ilişkisi yoktu. Paris'e geldiğinden bu yana – ailesi Tours'da yaşıyordu – hemen hep tek başına, sadece birkaç kişi ile görüşerek yaşamıştı. Şüphesiz onun da bir-iki ufak macerası olmuştu ama iş ciddiye binmemişti. Boş zamanlarının çoğunu tarihi romanlar okuyarak geçirirdi. Bir kitapçıda satış görevlisiydi.

Bu bilgiler arasında Trelkovsky'nin projesine engel olabilecek hiçbir şey yoktu. Memnun olduğu için utandı. Davranışı ona insanlık dışı geliyordu. Kendi kendisini cezalandırmak için, intihar eden kadını düşündü.

– Belki de kurtulur, dedi, ikna olmamış biçimde.

Stella başını salladı.

– Sanmam. Görmediniz mi halini? Beni bile tanımadı. Kahroldum. Ne acı!.. Kendimi öğleden sonra işe gidebilecek

gibi hissetmiyorum. Eve gidip karalar bağlayacağım.

Trelkovsky de işe gitmek zorunda değildi. İşyerindeki amirinden ev bulmak için birkaç gün izin istemişti.

– Karalar bağlamak doğru değil, neye yarar ki. Aksine, zihninizi dağıtacak bir şeyler yapmalısınız. Belki biraz münasebetsizce gibi gelebilir ama size sinemaya gitmeyi tavsiye ederim.

Sustu, sonra süratle:

– Müsaade edin... Bakın, bu öğleden sonra yapacak hiçbir işim yok. Birlikte lokantada yemek yemeye ne dersiniz? Sonra da birlikte sinemaya giderdik. Yani yapacak başka işiniz yoksa tabii...

Kız kabul etti.

Selfservis bir restoranda yemek yedikten sonra, karşılarına çıkan ilk sinemaya daldılar. Belgesel gösterilirken, kızın bacağını kendisininkine yapıştırdığını fark etti. Demek ki bir şeyler yapmak lâzımdı. Ne yapacağına karar veremese de hiçbir şey yapmamasının da mümkün olmadığının farkındaydı. Kolunu kızın boynuna doladı. Kız tepki vermedi ancak bir süre sonra koluna kramp girdi. Ara verilip ışıklar yandığında o rahatsız pozisyondaydı hâlâ. Ona bakmaya cesaret edemedi. Kız bacağını onunkine daha da sıkı bastırdı.

Ortalık yeniden kararır kararmaz, kolunu omzundan kaldırıp, beline doladı, parmaklarının ucu göğüs kabartısına değiyordu, daha önce yeşil kazağın altından fark ettiği o göğüse. Kız elini itmiyordu. Kazağın içinden, eli yukarı doğru çıktı, sütyene değdi ve elini sütyenin naylon kumaşıyla kızın

teni arasına yerleştirmeyi başardı. İşaret parmağının altında göğüs ucunun iriliğini hissetti. Parmağını üzerinde gezdirdi.

Hafifçe soluyordu kız. Oturduğu koltukta kıvranıp duruyordu, göğüsleri sütyeninden dışarı taşmıştı, yumuşacık ve gevşek. Deli gibi mıncıklayıp duruyordu onları.

Bir yandan bu işle meşgulken aklına yeniden Simone Choule geldi.

– Belki de tam şu anda ölmek üzere.

Ancak ölmesi biraz zaman alacak, gün batımında gerçekleşecekti.

III

YERLEŞME

Trelkovsky eski kiracının sağlık durumu hakkında bilgi edinmek için bir telefon kulübesinden hastaneyi aradı. Vefat etmiş olduğunu bildirdiler.

Bu acı son onu derinden etkiledi. Adeta çok sevdiği birini yitirmiş gibiydi. Birdenbire Simone Choule'ü daha önce tanımamış olmaktan ötürü tarifsiz bir pişmanlık duydu. Beraberce sinemaya gidebilir, yemeğe çıkabilir, onun hiç tatmadığı türden mutlu anlar yaşayabilirlerdi. Onu düşündüğünde artık hastanedeki hali canlanmıyordu gözünde; incir çekirdeğini doldurmayacak bir şey uğruna gözyaşı döken gencecik bir kızmış gibi hayal ediyordu. O an orada olmak isterdi, ona tam da bunun ağlamasına gerek olmayan ufacık bir kabahat olduğunu hatırlatmak, kendisini mutlu hissetmesi gerektiğini söyleyebilmek için. Zira, diye açıklardı, önünüzde fazla zamanınız kalmadı, bir akşam vakti, bir hastane odasında, hayatınızı yaşayamadan öleceksiniz.

– Cenazeye gideceğim. Bari bu kadarını yapayım. Orada muhtemelen Stella'yı görürüm.

Aslında kızdan adresini öğrenmeden ayrılmıştı. Sinemadan sonra, söyleyecek bir şey bulamadan birbirlerine bakakalmışlardı. Tanışmalarına vesile olan durum nedeniyle biraz

vicdan azabı çekiyorlardı. O andan itibaren Trelkovsky için aciliyet taşıyan tek konu vardı: bir an önce sıvışmak. Yarım yamalak vedalaşarak ayrılmışlardı.

Şimdi yalnızlık, bu fırsatı kaçırdığına pişman olmasına yol açıyordu. Belki bu onun için de geçerliydi.

Cenaze gömülmedi. Cansız beden toprağa verileceği Tours'a gönderilmek zorundaydı. Ménilmontant kilisesinde bir dinî tören yapılacaktı. Trelkovsky törene katılmaya karar verdi.

Kiliseye girdiğinde tören başlamıştı. Önüne çıkan ilk sandalyeye yavaşça ilişip cemaati incelemeye koyuldu. Pek az kişi vardı. İlk sırada oturan Stella'nın ensesini tanıdı ama o başını çevirmedi. Trelkovsky de oyalanmaya koyuldu.

Hiçbir zaman inançlı biri olmamıştı, hele de Katolik asla. Ancak başkalarının inançlarına saygı duyuyordu. Onları taklit etmeye özen gösteriyor, doğru zamanda diz çökmeye, gerektiği zaman doğrulmaya çabalıyordu. Bununla birlikte, ortamdaki matem havası ona da bulaşmıştı. Bir kasvetli düşünceler silsilesinin hücumu altındaydı. Ölüm oradaydı, diğer her şeyden çok onu hissediyordu.

Trelkovsky'nin ölüm üzerine düşüncelere dalma alışkanlığı yoktu. Ölüme karşı kayıtsız değildi, hem de hiç. Ama işte tam bu yüzden ölümü düşünmekten inatla kaçınırdı. Düşünceleri bu tehlikeli konuya doğru kayacak olduğunda, zaman içinde iyice kusursuzlaştırdığı kurnazca numaralara başvururdu. Böylece, o hassas anlarda, radyodan işittiği dile takılan teraneleri mırıldanır, bunlar da mükemmel bir zihinsel

engel oluştururdu. Kanatana kadar kendisini çimdiklediği veya erotizme sığındığı da oluyordu. Trende kaymış çorabını jartiyerine tuttururken görüverdiği bir kadın, bir satıcının dekoltesinin derinliklerinde keşfettiği göğüsler, vaktiyle gözüne çarpmış bir görüntünün anısı. Bu öylesine ayartıcı bir şeydi ki, zihnini verdikçe düşüncesinin gücü de artar, etekleri kaldırır, korseleri yırtar, anıları yeniden biçimlendirirdi. Böylelikle, yavaş yavaş, kendinden geçmiş kadınların, yoğrulmuş tenlerin karşısında ölümün imgesi soldukça soluyor, nihayet, şafağın ilk ışıklarıyla kaybolan vampirler gibi yok oluyordu.

Ancak bu sefer öyle olmadı. Mutlak yoğunlukta yaşanan bir saniye boyunca, Trelkovsky fiziksel olarak bir uçurumun kıyısında yürüyormuş hissine kapıldı. Başı döndü. Sonra korkunç ayrıntılar hücum etti: çivilenen tabut, kapağın üstüne sertçe düşen toprak, cesedin yavaş yavaş bozulması.

Kendisine hakim olmaya çalıştı, boşuna. Solucanların gezinmediğine ikna olması için kaşınmak zorunda kalıyordu, yani henüz gezinmediklerine. Önce dikkat çekmeyecek biçimde kaşınırken, giderek şiddetini arttırdı. İçini emen, onu kemiren binlerce iğrenç yaratığı hissediyordu. Yine mırıldandı: “ sevmeyen bilmez, gönül ferman dinlemez, sonra eller ne demez...” fayda etmedi.

Son çare olarak, ölümün kendisini hayal etmeye kalkıştı. Ölümü bir simgeye dönüştürmek, ondan kurtulmak demekti, kaçıp kurtulmak. Trelkovsky kendisini oyuna kaptırdı ve sonunda hoşuna gidecek biçimde canlandırdı ölümü. Şöyle bir şey uydurmuştu:

Ölüm, yeryüzü demekti. Kaynağını ondan alan yaşam tomurcukları sonra elinden kaçmaya yelteniyor, uzaya doğru yöneliyorlardı. Ölüm bırakıyordu gitsinler, çünkü hayata çok düşkündü. Sürüsüne göz kulak olmak ona yetiyordu. Hayvancıklar büyüyüp olgunlaştıklarında da onları şekerleme gibi emiyordu. Bağrına dönen besinleri ağır ağır hazmediyordu, kocaman bir kedi gibi mesut ve doygun.

Trelkovsky silkindi. Aniden, bu bitmek bilmeyen gülünç tören ona çekilmez gelmişti. Ayrıca da çok soğuktu ve sinüslerine kadar buza kesmişti.

– Stella'yı da boşver, gidiyorum ben.

Gürültü yapmamak için temkinlice ayağa kalktı. Kilise kapısına vardığında, kapı kolunu çevirdi ama bir şey olmadı. Paniğe kapıldı. İstediği kadar kolu değişik yönlere çevirsin, sonuç değişmiyordu. Artık yerine geri dönecek cesareti de kalmamıştı. Hatta dönüp arkasına bakmaya bile çekiniyordu zira sırtını yaylım ateşe tutan ayıplayan bakışlarla göz göze gelmekten kaçınıyordu. Bütün gücüyle, umutsuzca, kapıya asıldı, direncin nereden kaynaklandığını da anlayamıyordu. Büyük kapının hemen bitişiğinde, sağ tarafında göze çarpan küçük kapıyı fark etmesi epey zaman aldı. Küçük kapı kolayca açıldı, kendisini dışarı atıverdi.

Dışarı çıktığında bir karabasandan uyanmış hissine kapıldı.

"Mösyö Zy'den belki bir cevap çıkar."

Enerjik adımlarla ev sahibine doğru yola koyuldu.

Kilisede hüküm süren mahzen soğuğundan sonra

dışarının havası ılıktı. Kendisini bir anda öylesine mutlu hissetti ki birden bir gülme tuttu. "Sonuçta daha ölmedik yahu, ikiyüz yaşına kadar yaşamamı sağlayacak bilimsel buluşların gelecekte yapılacağı da kesin."

Gazı vardı. Her attığı adımda yellenerek, çocuklar gibi eğlendi. Göz ucuyla marifetinin yakınından geçen yayaları inceliyordu. İyi giyimli ve olgun bir beyefendinin kaşlarını çatarak onu sert sert süzmesiyle mahcubiyetten kıpkırmızı kesilince, canı artık o aptalca oyunu oynamak istemedi.

Kapıyı Mösyö Zy'nin ta kendisi açtı.

– Hah, geldiniz demek!

– İyi günler Mösyö Zy, bakıyorum beni hatırlıyorsunuz.

– Tabii tabii. Daire için geldiniz, değil mi? Hâlâ tutmak istiyorsunuz ama fiyatı arttırmaya da yanaşmıyorsunuz, değil mi? Pes edenin ben olacağımı mı sanıyorsunuz?

– Pes etmenize gerek yok Mösyö Zy, dörtyüzbin frankınızı *cash* olarak alacaksınız.

– İyi de ben beşyüzbin istiyorum ama!

– Her istediğimizi her zaman elde etmek mümkün değil Mösyö Zy. Ben de dairemle aynı katta tuvaletim olsun isterdim, misal. Ama yok.

Ev sahibi kahkahayı patlattı. Trelkovsky'nin zoraki gülüşünün eşlik ettiği gümbür gümbür, vıcık vıcık bir kahkaha.

– Sizi gidi uyanık sizi. Eh peki bari, dörtyüzbin *cash*, konu kapanmıştır. Sözleşmenizi yarın hazır ederim. Memnun oldunuz mu?

Trelkovsky nasıl teşekkür edeceğini şaşırmıştı.

– Daireyi ne zaman teslim alabileceğim?

– Arzu ettiğiniz takdirde, derhal. Ama bana biraz avans ödemek şartıyla. Size güvenmediğimden değil tabii ama sizi tanımıyorum ki. Benim işimde her önüne gelene güvenecek olanın hali harap. Haydi, kendinizi bir benim yerime koyun bakalım.

– Elbette, bundan daha tabii ne olabilir! Birkaç parça eşyamı yarın getireceğim.

– Nasıl isterseniz. Gördüğünüz gibi, benimle anlaşmak hiç de zor değil. Düzgün biri olmak ve kirayı düzenli ödemek şartıyla şüphesiz.

Sesine mahrem bir tını katarak:

– Şansınıza da diyecek yok hani. Aile bana mobilyaları geri almaya niyetlerinin olmadığını bildirdi, böylece sizin işiniz görülecek. Artık bu kadarını da beklemediğinizi itiraf edin bakalım. Hava parası bunları satın almaya yetmezdi.

– Yani işte, birkaç iskemle, bir masa, bir yatak, bir de dolap.

– Demek öyle? Haydi bunları bir satın almaya çalışın da göreyim ben sizi. Bakın, gerçekten de vaziyet o kadar lehinize ki bu kadar olur. Siz de farkındasınız bunun zaten.

– Size müteşekkirim Mösyö Zy.

Mösyö Zy, Trelkovsky'yi eşikten dışarı ittikten sonra kapıyı kapatırken "müteşekkir, ya!" diyerek sırıttı.

– Hoşçakalın Mösyö Zy, diye bağırdı Trelkovsky kapanmış kapının önünde.

Cevap alamadı. Biraz daha bekledikten sonra, yavaşça merdivenlerden indi.

Küçük stüdyosuna döndüğünde üstüne müthiş bir bezginlik çöktü. Ayakkabılarını çıkartacak takati bile bulamadan yatağına uzandı ve uzun süre orada öylece, yarı-kapalı gözkapaklarının arasından etrafı inceleyerek kaldı.

O kadar uzun zamandır burada yaşıyordu ki, artık sona erdiği düşüncesini bir türlü benimseyemiyordu. Hayatının mahfazası olan bu odayı bir daha asla göremeyecekti. Ezbere bildiği duvarlarını tanınmaz hale getirecek başkaları girecekti içine, düzenini alt üst edeceklerdi, burada Mösyö Trelkovsky diye birinin onlardan önce oturmuş olabileceği gibi basit bir varsayımı henüz nüveyken yok edeceklerdi. Bir geceden diğerine, törensizce, çekip gidiverecekti.

Doğrusu, artık kendisini evinde gibi hissetmiyordu. Durumunun geçiciliği son günlerinin tadını kaçırmıştı. Adeta tren tam gara girmek üzereyken bir kompartımanda geçirilen son dakikalar gibiydi. Artık ortalığı toplamakla uğraşmıyor, ne evrakını düzenliyor ne de yatağını topluyordu. Bunu başarmaya yetecek kadar eşyası olmadığından ortada bir kaos havasının hüküm sürdüğü yoktu, tarihi belli bir ayrılma, bir tatil öncesi atmosferiydi daha ziyade.

Trelkovsky sabaha kadar deliksiz bir uyku çekti. Sonra da iki bavula kolayca sığıveren eşyalarını toparladı. Anahtarı kapıcı kadına bırakıp, bir taksiye atlayarak yeni adresine doğru yola çıktı.

Öğlene kadar bankadan para çekmekle ve ev sahibiyle formaliteleri halletmekle uğraştı.

Öğlen olduğunda kapısının anahtarını kilitte çeviriyordu.

İki bavulu kapının yanına bırakmakla yetinip başka işe kalkışmadı. Önceki günkü öğle yemeğinden bu yana ağzına tek lokma atmadığı için karnını bir lokantada doyurmak üzere tekrar dışarı çıktı.

Yemekten sonra, işyerine telefon ederek ertesi gün işbaşı yapacağını bildirdi.

Geçiş dönemi son bulmuştu.

IV

KOMŞULAR

Ekim ayının ortalarına doğru, aralarında noter kâtibi arkadaşı Scope ve onu daireden haberdar etmiş olan beyaz eşya bayii Simon'un da bulunduğu arkadaş grubunun talebi üzerine eve taşınması şerefine küçük bir parti verdi. Birkaç iş arkadaşının yanı sıra, gelebilecek durumdaki bütün genç kızlar da partiye davetliydi. Parti cumartesi akşamı verilmişti ki, ertesi sabahı düşünmeden geç saatlere kadar sürebilsin.

Herkes gelirken yiyecek içecek bir şeyler getirmiş, ne var ne yoksa masanın üzerine rastgele konulmuştu. Trelkovsky'nin herkese oturacak bir yer ayarlaması güç olmuş ama yatağı masaya yaklaştırmayı akıl etmiş, davetliler de genç kadınların çınlayan kahkahaları ve erkeklerin şakaları eşliğinde yerlerini almışlardı.

Aslına bakılırsa daire hiç bu kadar şen olmamış, göze böyle ışıl ışıl gözükmemişti. Bunun kendisi için olduğunu bilmek Trelkovsky'yi duygulandırıyordu. O da hiç başkalarından bu kadar ilgi görmemişti. Bir şeyler anlattığında herkes susuyor, anlattıkları komikse hepsi gülüyor, hatta alkışlandığı bile oluyordu. Bir de durmadan adı söylenip duruyordu. Söz edilen ne olursa olsun, "geçen Trelkovsky ile beraberken", "geçen gün Trelkovsky" ya da "Trelkovsky demişti ya"lar gırla gidiyordu. Gerçekten ortamın kralı oydu.

Trelkovsky'nin içkiyle başı pek hoş değildi ama ötekilere ayak uydurmak için, onlardan da fazla içiyordu. Şişeler giderek daha hızla boşalıyor, genç kızlarsa içenleri cesaretlendirici davranışlar sergiliyorlardı. Birisi bu odadaki fazlaca çiğ ışığı kapatıp, yan odadakini açarak kapıyı açık tutmayı önerdi. Sonra herkes yatağın üzerine doluştu. Loş ortamda Trelkovsky bıraksalar uyuyakalacak haldeydi ama başına saplanan ağrının yanı sıra, yanıbaşındaki dişilerin varlığı da onu uyanık tutuyordu.

Simon'la Scope arasında tatili dağda mı deniz kıyısında mı geçirmenin daha uygun olduğu konusunda bir tartışma başlamıştı.

– Yeryüzünde, diyordu Simon biraz mızmız bir sesle, dağdan daha muhteşem bir şey yoktur. O manzara!.. Göller... ormanlar... Havası tertemiz, Paris'e benzemez. İster doğa yürüyüşü yap, istersen dağ tırmanışı. Ben dağa çıktığımda, sabahın beşinde kalkarım, kendime söğüş yolluğumu hazırlar ve çantamı sırtıma vurur bütün gün gezerim. Ayaklarımın altında muhteşem bir manzara uzanırken, 3000 metre yükseklikte yapayalnız olmak kadar hoşuma giden başka bir şey yok.

Scope bıyık altından güldü:

– Beni kesmez öylesi. Uçurumdan düşen, çığ altında kalan, bindiği teleferik arızalananların haberleri yaz-kış bitmez.

– Denizde de, diye karşı koydu Simon, boğulanlar oluyor. Bütün yaz radyoda böyle haberleri dinleyip durduk.

– Alâkası yok. Ortalık kendisini pek uyanık zanneden sonra da temkinsizce denizde iyice açılan bir sürü tiple dolu.

– E dağda da öyle işte. Tek başlarına giderler, tedbir almadan, antrenman yapmadan.

– Ayrıca hepsinden öte, dağda beni klostrofobi basıyor.

Giderek herkes sohbete katılmaya başladı. Trelkovsky kendisi için aslında fark etmediğini, ancak sanki ona dağın denize göre biraz daha güvenli gibi geldiğini belirtti. Ötekiler, önce onun fikrine bazı eklemeler yapıp, sonra düpedüz tam tersini söylediler. Trelkovsky anlatılanlara kendini vermeden kulak kabartıyordu. Aklı yatağın öbür ucunda uzanmış yatan kızdaydı. Ellerini kullanmadan, sol ayakkabısının burnuyla sağ ayakkabısının topuğunu iterek ayakkabılarını çıkarmakla meşguldü. Ayakkabı yere kaydı. Bunun üzerine naylon çoraplı sağ ayakla da sol teki itti, kuru bir gürültü çıkararak yere düşme sırası sol tekteydi. İş bitince, dizlerini göğsüne doğru çekip, kollarını etrafına dolayarak kıpırdanmaya son verdi.

Trelkovsky kızın güzel olup-olmadığını anlamaya çalıştı ancak başaramadı. Bu arada kız yeniden hareketlenmişti. Dizlerini ileri uzatıp sonra göğsüne doğru geri çekerek, bariz biçimde ona doğru yaklaşıyordu. İçkiden ve baş ağrısından sersemlemiş halde, müdahale etmeden kızın hareketlerini izliyordu.

Adeta çok uzaklardan gelircesine kırık dökük cümleler çalınıyordu kulağına.

– Affedersiniz de... deniz... rutubet... mayıs... ılımlı... iklim.

– rica ederim ama... oksijen... iki sene oluyor... arkadaşlarla birlikte.

– ... öküz... inek... oltayla balık tutmak... kan sosisi... hastalık... ölüm...

– ... konunun dışına çıkıyorsunuz.

Genç kız başını Trelkovsky'nin dizine yaslayıp öylece kaldı. Trelkovsky kızın saçından tutamları istemsizce parmağına dolayarak oyalanmaya koyuldu.

"Neden ben? diye düşündü. Birden işler rast gitmeye başlıyor benimse bundan faydalanacağıma başım ağrıyor. Ne aptal herifim."

Sabırsızlanan genç kız, kendinden emin bir tavırla Trelkovsky'nin elini kavrayıp bile bile sol memesinin üzerine getirip yerleştirdi.

"Peki ya sonra," diye düşündü Trelkovsky kurnazca. Kıpırdamamaya kesin kararlıydı.

Genç kız girişimlerinin başarısızlığı karşısında, biraz daha kıpırdanarak ensesini Trelkovsky'nin karnının üzerine yerleştirdi. Başını onu heyecanlandıracak şekilde oynatıyordu ama o hâlâ kıpırdamadığı için, pantolonun üzerinden bacağına küçük küçük çimdik atmaya başladı. Trelkovsky dudaklarında mağrur bir tebessüm, baştan çıkarılmaya kendisini zarafetle bırakmıştı. Bu küçük sersem yaratık neyin peşindeydi? Cezbetmenin mi? Onu? Neden ille de onu?

Sıçradı. Sert bir hareketle kızın başını iterek ayağa kalktı. Anlamıştı. Kız asıl dairenin peşindeydi. Şimdi hatırlamıştı kızı. Adı Lucile idi. Kız, boşandığını ondan öğrendiği Albert ile birlikte gelmişti. Daire kocasında kalmıştı. Demek buydu yani!

Dairesi uğruna onunla flört edilmekteydi.

Trelkovsky kahkahalara boğuldu. Deniz ve dağ taraftarları seslerini duyurmak için bağırmak zorunda kaldılar. Yataktaki kadın hıçkırarak ağlamaya koyuldu. İşte tam o sırada birisi kapıya vurdu.

Anında ayılan Trelkovsky kapıyı açmaya gitti.

Eşikte bir adam duruyordu. Uzun boylu, zayıf, hatta sıska biri, alışılmadık ölçüde soluk benizliydi. Lâl rengi uzun bir robdöşambr giymişti.

– Mösyö? diye sordu Trelkovsky.

– Gürültü yapıyorsunuz Mösyö, diye vurguladı adam, tehditkâr bir tonlamayla. Saat gecenin birini geçti, siz hâlâ gürültü çıkarıyorsunuz.

– Fakat beyefendi, birkaç arkadaş toplandık, emin olun ki sakince laflıyoruz.

– Sakince mi? dedi adam sesini yükselterek. Tam üst katınızda oturuyorum ve söylediğiniz her şeyi işitiyorum. Sandalyeleri oradan oraya çekiyor, ayakkabılarınızla gürültü çıkara çıkara yürüyorsunuz. Dayanılır gibi değil. Daha böyle devam etmeye niyetli misiniz?

Sesini perde perde yükselttiğinden adam artık neredeyse bas bas bağırmaya başlamıştı. Trelkovsky'nin içinden herkesi uyandıranın asıl kendisi olduğuna dikkatini çekmek geldi. Ama onun muradı da bu olmalıydı zaten: bütün apartmanın dikkatini Trelkovsky'nin yaptığı bir hataya çekmek. Tir tir titreyerek sabahlığına bürünmüş ihtiyar bir hanım, dördüncü kata çıkan merdivenin başında aşağı doğru sarkmış vaziyette belirdi.

– Bakın Mösyö, sizi uyandırdığım için gerçekten çok üzgünüm, diye adama güvence verdi Trelkovsky. Çok mahcubum. Bundan böyle dikkatli oluruz.

– Milleti gecenin bir vakti ayağa kaldırmak da neyin nesi oluyor!.. Ne biçim tavırlar bunlar!

– Dikkat edeceğim, diye tekrarladı Trelkovsky, sesini biraz daha yükselterek, öte yandan siz de…

– Görülmüş şey değil!.. Cehennemî bir gürültü çıkarıyorsunuz… Hiç iplediğiniz de yok! Eğlenmek iyi hoş da, işe gidecekler var burada.

– Yarın günlerden pazar ve bir cumartesi akşamı biraz sohbet etmek için evime birkaç arkadaş çağırmam son derece normal.

– Hayır Mösyö, cumartesi gecesi de olsa bu kadar şamata yapmanın nesi normal…

Trelkovsky dişlerinin arasından "dikkatli olacağım" dedikten sonra kapıyı örttü.

Ötekinin dışarıdan hâlâ homurdandığı, sonra da büyük ihtimalle gördüğü o ihtiyar kadına seslendiği işitiliyordu, zira bir kadın sesi cevap vermişti. İki-üç dakikanın sonunda yeniden sessizlik hakim oldu.

Trelkovsky elini kalbine götürdü, deli gibi çarpıyordu. Alnı soğuk ter damlalarından sırılsıklamdı.

Susmuş olan arkadaşlar yeniden tartışmaya koyuldular. Bu tip komşular hakkındaki düşüncelerini dile getiriyorlardı. Benzer dertler çekmiş arkadaşlarının başına gelenleri ve onların neler yaptığını anlatıyorlardı. Laf yavaş yavaş böyle

can sıkıcı insanlarla nasıl etkili biçimde mücadele edileceğine gelmişti. Sonra somut tedbirlerden, onlardan çok daha kudretli olan hayali tedbirlere geçildi. Tavanda bir delik açmak suretiyle üst kattaki daireye bir dolu zehirli örümcek veya iri iri akrepler salmaktan söz edildi. Herkes gülmekten yerlere yatıyordu.

Trelkovsky ızdırap içindeydi. Ne zaman seslerini yükseltecek olsalar öyle bir heyecanla "hişşşt" diyordu ki ötekiler onunla dalga geçmeye başlıyor, hatta onu iyice kudurtmak için mahsus bağırıp çağırıyorlardı. Onlardan öylesine nefret etmeye başlamıştı ki artık nezakete falan gerek kalmadığını düşündü.

Gidip yan odadan paltoları getirdi, herkesin eline paltosunu tutuşturdu, sonra da konuklarını kapı dışarı etti. Onlar da intikam olsun diye, onun bu kadar endişelenmesine kahkahalarla gülerek, patırtıyla indiler merdivenlerden. Başlarından aşağı kızgın yağ dökebilse, doğrusu bundan büyük zevk alırdı. Evine girdi ve kapısını kilitledi. Arkasını dönerken dirseğini masada duran boş bir şişeye çarptı. Şişe müthiş bir şangırtı koparak yerde paramparça oldu. Sonuç gecikmedi. Sert sert tavana vuruldu. Ev sahibi!..

Trelkovsky utandı. Öylesine utandı ki tepeden tırnağa kıpkırmızı kesildi. Yaptığı her şeyden utanç duyuyordu. İğrenç bir insandı. Saçma sapan faaliyetlerinin tahammül edilmez gürültüsü bütün binayı ayağa kaldırmıştı. Başkalarına hiç mi saygısı yoktu yani? Toplum içinde yaşamaktan aciz miydi? İçinden ağlamak geliyordu. Kendisini savunmak için

ne söyleyecekti? Asıl, tavana indirilen darbelere nasıl karşılık verebilecekti ki? Nasıl "suçluyum ama hafifletici sebeplerim var" diyebilecekti?

Ortalığı toplamaya cesaret edemedi. Komşuların, en ufak bir bahaneye yeniden duvarları yumruklamak için dikkat kesilmiş beklediklerinden şüphesi yoktu. Bulunduğu yerde ayakkabılarını çıkardı, parmak uçlarına basarak ışığı söndürmeye gitti, mobilyalara çarpmamaya dikkat ederek yatağa uzanmak üzere karanlıkta geri döndü sonra da.

Ertesi gün komşularla muhatap olmak gerekecekti. Bunu göze alabilecek miydi? Düşününce bile bayılacak gibi oluyordu. Peki ya ev sahibi ona bir laf söylerse ne yapmalı?

Öfkeden boğulacak gibiydi. Evinde bir parti verme fikrinin ne kadar aptalca olduğu kafasına dank etti. Evet, doğrusu daireyi elinden kaçırmak için çok iyi bir girişimdi. Eğlenmemişti, para harcamıştı, üstüne üstlük bir de geleceğini tehlikeye atmıştı. Binadaki herkese sırt çevirmiş oluyordu. Harika bir başlangıç!..

Sonunda uyuyakaldı.

Şikayetçi komşularla karşılaşma düşüncesi yüzünden bütün pazar sabahı eve çakıldı kaldı. Zaten dinç bir hali de yoktu. Saç dipleri sızlıyordu. Her sağa sola çevirdiğinde gözleri yuvalarından dışarı uğrayacakmış gibi geliyordu.

Evin koyverip gitmiş perişan bir havası vardı. Acı acı gülümseyerek önceki akşamdan arta kalanları ortaya döktü. Gelgit ertesinde bir sahilde nasıl olursa öyle, dalgaların kıyıya attığı yosunlar misali: boş şişeler, bir tanesi kırılmış olan

tabaklardaki soslara karışmış küller, yere düşmüş, bastığı yeri görmeyenlerin topuklarının ezdiği şarküteri artıkları, kırmızı şaraba bulanmış izmaritler.

Trelkovsky elinden geldiğince ortalığı topladı, iş bittiğinde elinde tıka basa çöp dolu bir kova vardı. Akşam olmadan bunu aşağı indirmesi imkânsızdı. O saat gelene dek bu çöp-anıların iç bulandırıcı, çürük kokusunu vicdan azabı gibi soluması gerekecekti.

Hiç bunun üstesinden gelebilecek gibi hissetmiyordu kendisini. Komşularla dövüşmeyi bile yeğlerdi. Merdivenlerden ıslık çalarak indi. Böyle neşeli olduğunu görünce ona kim, nasıl sitem etmeye cesaret edebilirdi ki? Hiç kimse tabii ki. Maalesef, tam ikinci kata vardığı sırada Mösyö Zy dışarı çıkmak üzere kapıyı açıyordu. Trelkovsky'nin geri adım atması artık imkânsızdı.

– İyi günler Mösyö Zy, diyerek atağa geçti, harika bir gün!, sonra, sır verir edasıyla, dün akşam olanlardan dolayı çok üzgünüm Mösyö Zy, bir daha asla böyle bir durumun tekrarlanmayacağına sizi temin ederim.

– Güzel. Karımı da beni de uyandırdınız, ancak gece yarısı yeniden uykuya dalabildik. Zaten bütün komşularınız da şikayet etti. Ne demek oluyor bu?

– Benim taşınmamı… kutluyorduk… bu harikulâde binada bir daire bulacak denli şanslı oluşumu… ben ve birkaç arkadaşım, kimseye bir rahatsızlık vermeden, nasıl söylemeli, evin siftahını yapalım demiştik. Ama bilirsiniz işte, insan ne kadar dikkat etse de, komşusunun uyuduğunu katiyen

aklından çıkarmasa da, coşup eğlenmeye kaptırabiliyor kendisini. O zaman da sesler biraz yükseliyor, lüzumundan biraz daha yüksek sesle konuşulabiliyor... ancak çok üzgünüm, hem de çok ve bunun bir daha olmayacağını bir kez daha belirtmek isterim.

Ev sahibi bakışlarını Trelkovsky'nin tam gözbebeğine dikerek:

– Neyse ki bana bunu söylediniz Mösyö Trelkovsky zira aksi takdirde, ne yalan söyleyeyim, bazı tedbirler almak üzereydim. Tedbir, evet efendim. Kiracının tekinin binaya yerleşip, ortalığı kargaşaya, yaygaraya boğmasına göz yumacak halim yok, hayır, buna izin veremem. Bir seferlik hadi neyse, ama o kadar. Bir daha olmasın. Bu devirde bir daire bulmak böyle zor olunca insanın bulduğunu kaybetmemek için gayret sarf etmesine değmez mi? Yani, ayağınızı denk alın.

Sonraki günlerde Trelkovsky şikayete neden olacak hiçbir davranış sergilememeye özen gösterdi. Radyosunun sesi hep kısıktı, saat 10 oldu mu da okumak için yatağına giriyordu. Artık merdivenlerden inerken başı dikti, tam ehil bir kiracıydı işte, yani hemen hemen. Zira, ne yaparsa yapsın parti gecesindeki üzücü hadise nedeniyle affedilmediğini hissediyordu.

Nadiren de olsa merdivenlerde birileriyle karşılaştığı oluyordu. Tabii bu kişilerin asıl kiracılar mı yoksa onları ziyarete gelmiş anne-babalar veya arkadaşlar mı ya da yalnızca kapı kapı gezen satıcılar mı olduğunu bilemezdi. Ancak nezaketten yoksun biri gibi gözükme riskine girmemek için herkesi selamlamayı yeğliyordu. Eğer o gün giymişse, şapkasını

çıkarıp hafifçe eğilerek duruma göre "iyi günler hanımefendi" veya "iyi günler beyefendi" diyordu. Eğer o gün şapka giymemişse, yine de şapka çıkarmaya benzer bir hareket yapıyordu. Her zaman karşıdan gelene yol veriyor, uzaktan gelen birini fark ettiğinde yüzünde kocaman bir gülümsemeyle "buyrun beyefendi (ya da hanımefendi)", diye sesleniyordu.

Kendisini tanıdığına dair en ufak bir işaret göstermeden onu boş boş süzme alışkanlığı olan kapıcı kadını da her karşılaştığında selamlamayı ihmal etmiyordu. Kadın kiracının yüzüne her seferinde onunla karşılaşmaktan dolayı büyük bir şaşkınlık yaşıyor gibi merakla bakıyordu. Ancak merdivende yaşanan bu kısa karşılaşmalar dışında, Trelkovsky'nin konu komşuyla en ufak bir teması yoktu. Kavga etmek için kapısına gelen robdöşambr giymiş o uzun boylu saz benizli adamla bile bir daha karşılaşmamıştı. Bir seferinde, tuvalete gittiğinde, kapının kolu, çevirmesine rağmen dönmemiş, içeriden bir ses "meşgul" demişti. O uzun boylu solgun adamın sesini tanır gibi olmuştu. Ama çıkacağı zaman ona rahatsızlık vermeyi de, tuvalet kağıdının sesine dikkat etmek zorunda kalmasını da istemediği için orada beklemediğinden, bundan hiç emin olamadı.

V

ESRARENGİZ DURUMLAR

Peşpeşe dört gece boyunca komşular duvarları yumruk-ladılar.

Şimdi arkadaşları Trelkovsky ile karşılaştıklarında onunla dalga geçiyorlardı. İşyerinde, olaydan haberdar edilmiş iş arkadaşları, onun paniğe kapılmalarına gülüşmek konusunda sözleşmişlerdi.

Kendini ezdirmen doğru değil, deyip duruyordu Scope, eğer böyle yapmalarına göz yumarsan, asla kesmezler. İnan ki, sanki onlar yokmuş gibi davranırsan senden önce pes ederler.

Ama ne kadar çabalarsa çabalasın "onlar sanki yokmuş gibi" yapmayı beceremiyordu Trelkovsky.

Evde geçirdiği tek bir an boyunca bile, üst katında, alt katında ve bitişiğinde kesinlikle birilerinin olduğunu unutamıyordu. Zaten bunu başaracak olsa bile hemen hatırlatırlardı. Yok canım!.. onlar gürültü çıkarmıyorlardı elbette, hayır, belirsiz homurtular, algılanması güç çıtırtılar, boğuk öksürükler, hafifçe gıcırdayan kapılar söz konusuydu.

Bazen birisi kapıya vuruyordu. Trelkovsky açmaya gittiğinde kapının önünde kimsecikler olmuyordu. Sahanlıkta ilerliyor, tırabzandan sarkıyordu. O zaman alt katta bir kapının kapandığını fark ediyor ya da merdivenden inmeye

başlayan düzensiz adımları işitiyordu. Olan bitenin onunla herhangi bir ilgisi yok gibiydi.

Gece işittiği horultulara uykusundan sıçrayarak uyanıyordu. Ama yatakta yanı boştu. Başka bir yerden geliyordu ses, bir komşuydu horlayan. Trelkovsky saatler boyu çıt çıkarmadan kıpırtısızca karanlıkta durup kimliği belirsiz kişinin horultularına kulak kabartıyordu. Kadın veya erkek, ağzı açık, yorganı burnuna kadar çekili ya da aksine göğsünü örten çarşaf açılmış. Belki bir el aşağı doğru sarkmış. Sonunda yeniden uykuya dalıyor, birkaç dakika sonra bir yerde bir saatin alarmı çalıyordu. Başka bir yerde, bir el küçük düğmeyi el yordamıyla bularak yeniden sessizliği sağlıyordu. Trelkovsky'nin kapatmak için istemsizce düğmeyi arayan elinin bir şeye faydası olmuyordu.

– Görürsün bak, diyordu Scope, alışacaksın. Öteki evinde de komşuların vardı, bu kadar takmıyordun.

– Eğer sen hiç gürültü yapmazsan, diyordu Simon, kazandıklarını zannedecekler. O zaman da bir daha asla huzur vermezler sana. Suzanne başlarda ufaklık yüzünden onun da canını sıkmaya yeltendiklerini anlattı. Kocası da gidip bir davul almış, ne zaman biri bir şey diyecek olsa, saatlerce çalıp durmuş. Şimdi rahatları yerindeymiş.

Trelkovsky Suzanne'ın kocasının gösterdiği cesareti samimiyetle takdir ediyordu. İri yarı güçlü kuvvetli biri olmalıydı. Böyle davranan birisinin öyle olması gerekirdi. Tam aksine ufak tefek ve sıska biri bile olsa boyu posu yüzünden kendisini ittirip kaktıracak biri değildi demek. Trelkovsky'yi şaşırtan, eğer hal böyleyse, komşuların neden adama girişmedikleriydi.

Elbette, iri yarı güçlü kuvvetli biriyse cesaret edemezlerdi. Peki ya ufak tefek ve çelimsizse? Herhalde o zaman da buna değmeyeceğini düşünüyorlardı. Nitekim öyleydi de. Bununla birlikte, komşuların hepsi aynı şekilde davranmayı uygun görüyorlar mıydı? Peki kendisinin onunkilere böyle davrandığını varsayacak olursak? Sonuç ne olurdu? Kira sözleşmesinde müzik aleti çalmasını yasaklayan bir madde olduğunu hatırlıyordu.

İşyerinde divitini yere düşürecek olsa, iş arkadaşları, tok bir sesle "Bir uyku uyutmadılar" veya " bu patırtı daha ne kadar sürecek" diyerek duvarları yumrukluyorlardı. Trelkovsky'nin dehşete kapılmış hali onları çocuklar gibi eğlendiriyordu. Mahsus yaptıklarının farkındaydı ama ne kadar sakinleşmek isterse istesin, kalbi küt küt atmaya başlıyordu. Sefil bir tebessümle, son derece eğlendirici bir biçimde gülümsüyordu.

Bir akşam Scope onu evine davet etti.

– Benim korktuğum falan yok gördüğün gibi.

Pikabın sesini sonuna kadar açtı. Trelkovsky dehşete kapılmış biçimde orkestranın dolu dizgin çaldığını, bakır nefeslilerin kızıştığını, davulun patladığını işitiyordu. Orkestra odada çalıyor gibiydi adeta. Herkese öyle geliyor olmalıydı, özellikle de komşulara. Trelkovsky utançtan kızardığını hissediyordu. O an tek arzusu vardı, düğmeyi çevirmek ve yeniden sessizliği sağlamak.

Scope belli belirsiz gülümsüyordu.

– Ağzın açık kaldı değil mi? Dur yahu, bırak, benim için dert değil.

Trelkovsky kendisine hakim olabilmek için insan üstü bir çaba sarfetmek zorunda kalıyordu. Ne edepsizlik! Komşular ne derdi kimbilir! Çalan müzik ona pek yakışıksız, kuvvetli bir osuruk gibi geliyordu. Ses çıkarmaması gereken bir organizmanın gürültülü dışavurumu.

Daha fazla tahammül edemeyecekti.

– Sesi biraz kıssak mı, diye teklif etti çekingence.

– Bırak çalsın yahu. Ben sakıncası yok, dedikten sonra sen kendini ne diye kasıyorsun. Alışkındır onlar, diye ekledi, gümbür gümbür bir kahkahayla.

Trelkovsky kulaklarını tıkadı.

– Bizim için bile çok yüksek.

– Senin için de bir değişiklik oldu, ha! İstifade etmeye bak, evinde bu kadarını yapamazsın.

Tam o sırada kapıya vuruldu.

Trelkovsky ürperdi.

– Komşu mu acaba? diye sordu endişeyle.

– Umarım öyledir. Nasıl davranmak lâzımmış göreceksin.

Nitekim gelen bir komşuydu.

– Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın Mösyö, misafiriniz var galiba, sesi biraz kısamaz mıydınız, karım hasta da…

Scope öfkeden pancar kesilmişti:

– Ya, hasta demek!.. Siz ne zannediyorsunuz, ona yaranacağım diye yaşamaktan vazgeçeceğimi mi? Öleyim mi istiyor? Madem hasta, hastaneye gitsin o zaman. Bu ipe sapa gelmez lafları da başkasına saklayın, benim karnım tok bunlara. Beni hiç tanımamışsınız… Canımın çektiği gibi dinlerim plağımı.

Sesi de istediğim kadar açarım. Sağırım ben tamam mı, özürlüyüm diye neden müzikten mahrum kalacakmışım?

Komşuyu itip, kapıyı yüzüne kapadı.

– Sakın arkamdan iş çevirmeye kalkmayın, diye bağırdı kapıya doğru, komiser ahbabımdır.

Sırıtarak Trelkovsky'ye döndü.

– Gördün değil mi? Herif nasıl aldı ağzının payını.

Trelkovsky cevap vermedi. Cevap verebilecek durumda değildi. Boğuluyordu. Bir insanın gözünün önünde aşağılanmasına tahammül edemiyordu. Komşunun Scope bağırdıkça geriye attığı başının acınası görüntüsü gözünün önünden gitmiyordu. Gözlerinde şaşkınlığın yol açtığı yıkımın yansımasını görmüştü. Evine gidince karısına ne söyleyecekti? Her şeye rağmen kendisine pay çıkarmayı deneyecek miydi, yoksa mutlak yenilgisini itiraf mı edecekti?

Trelkovsky alt üst olmuştu.

– Peki ya karısı gerçekten hastaysa... diye şansını denedi.

– N'apalım yani? Karısı da çok şeyimdeydi. Aynısı benim başıma gelse ben onun kapısına gitmem. Bir kere başladı mıydı... Bir daha geri gelmeyeceğini garanti ediyorum.

Neyse ki Trelkovsky giderken merdivenlerde kimseyle karşılaşmadı.

Bir daha asla Scope'un evine adım atmayacağına yemin etti.

– Komşuyu kapının önüne koyduğumda Trelkovsky'nin halini görecektin, diye anlatıyordu Scope Simon'a, nereye saklanacağını bilemedi.

Kahkahalara boğuldular. Trelkovsky onları iğrenç buluyordu.

– Belki haksız da sayılmaz, dedi Simon, baksanıza.

Cebinden bir gazete çıkararak açtı.

– Şu habere ne dersiniz? "SARHOŞ OLUP SABAHIN ÜÇÜNDE TOSCA'YI SÖYLEYİNCE KOMŞUSU TARAFINDAN VURULDU." Ne acayip haber değil mi?

Gazeteye saldırdılar.

– İtişip durmayın, dedi Simon. Haberi okuyacağım size: "Lyon'da Gambetta Caddesi'ndeki 8 numaralı binanın sakinleri dün hareketli bir gece geçirdiler. Gece bina sakinlerinden biri için ölümcül sonuçlandı. Ticari mümessillik yapan Louis D. (47 yaşında, bekâr) başarıyla sonuçlanmış bir iş anlaşmasını birkaç arkadaşıyla kutlarken içkiyi fazla kaçırınca, sabahın üçüne doğru evine vardığında, komşularına aryalardan oluşan bir müzik ziyafeti çekmeye niyetlendi zira sesine güveniyordu. Faust'tan uzun bölümlerin ardından, Tosca'ya geçtiğinde, komşularından Julien P. (50 yaşında, evli, şarap tüccarı) susmasını talep etti. Bunu reddeden L. D. konserine devam etme niyetiyle sahanlığa çıktı. Bunun üzerine evine dönen J. P. otomatik silahını alarak talihsiz sarhoşa kurşun yağdırdı. Süratle Acil Servis'e kaldırılan L. D. kısa süre sonra hayatını kaybetti. Katil tutuklandı.

Simon okur, Scope da dalga geçmeye devam ederken, Trelkovsky boğazına bir yumrunun oturduğunu hissetti. Ağlamamak için dişlerini sıkıyor olmalıydı. En saçma sapan durumlarda bile bu sık sık geliyordu başına, en başta da

kendisi rahatsız oluyordu. Gözyaşlarına boğulmak için içinde inanılmaz bir arzu duyuyor, bu da nezleli olmadığı halde ikide bir sümkürmesine neden oluyordu.

O gazetenin bir nüshasını satın aldı. Saklamak ve eve gidince yeniden okumak için.

Artık bundan böyle Scope veya Simon'la bu ikisinin kendisine anlatacakları bir sürü komşu hikâyesini dinlemeden bir araya gelmesi imkânsız hale gelmişti. Aynı zamanda onun durumundaki gelişmelerden de haberdar olmak istiyorlar, işi iyice berbat edecek yeni bir rezalet çıkarmak için yeniden evine çağrılmaya can atıyorlardı. Trelkovsky onları reddettiğinde de, davetsiz gelme tehdidi savuruyorlardı.

– Görürsün sen, diyordu Simon, sabahın dördünde gelip, adını bağırarak gümbür gümbür kapına vuracağız.

– Ya da alt katın sahanlığında sana seslenerek ter ter tepineceğiz.

– Asıl, haberin olmadan yüzlerce kişiyi evine davet edeceğiz.

Trelkovsky zoraki gülümsüyordu. Scope ve Simon şaka yapıyor olmalılardı ama ya yapmıyorlarsa? Halinin onları tahrik ettiğinin farkındaydı. Onu zorla bir kurban gibi göstere göstere sonunda katili olacaklardı.

– Ayrıca beni her gördüklerinde iyice gaza gelecekler.

Tavırlarının ne denli gülünç olduğunun tamamen farkındaydı ama başka türlü davranmak elinden gelmiyordu. Bu gülünçlük onun ta içine işlemişti, belki de kişiliğinin en hakiki kısmıydı.

Akşam, üçüncü sayfa haberlerini okumaktaydı.

"Ben, zilzurna sarhoş bile olsam, sabahın üçünde arya söyleyecek kadar şuurumu yitirmem imkânsız."

Yine de olur da böyle bir durum meydana gelirse neler olacağını hayal etti...

Yatağında, kahkahalarının sesini yorganıyla boğmaya çalışarak, gülmekten kırılıyordu.

Bundan böyle arkadaşlarından uzak duracaktı. Varlığıyla onları kışkırtmak istemiyordu. Gözden ırak olursa belki kendilerine gelirlerdi. Artık geceleri dışarı çıkmaz olmuştu. Evinde gürültü çıkarmadan sakin akşamlar geçirmenin tadına varıyordu. Bunun etraftakiler için de bir iyi niyet beyanı olarak değerlendirileceğini düşünüyordu.

"Eğer ilerde şu veya bu sebepten gürültü yapacak olursam, onu da çıt çıkarmadan geçirdiğim bu akşamlara sayıp, bana göz yumarlar."

Ayrıca bina saatlerce gözlemlediği bir sürü tuhaf olaya sahne oluyordu. Boş yere anlamaya çabalıyordu. Önemsiz, zararsız bir sürü şeye aşırı anlamlar atfediyor olabilir miydi? Mümkündü. Bununla birlikte, tam çöpü aşağı indirirken...

Trelkovsky'nin çöpleri günler boyu biriktikçe birikiyordu. Karnını genelde hep dışarıda doyurduğu için, çöpün büyük bölümü bozulabilir maddelerden değil, kağıttan ibaretti. Yine de, restorandan gizlice cebe konularak getirilmiş ekmek parçalarının yanı sıra kartona yapışmış peynir artıkları da olabiliyordu. Nihayet, Trelkovsky'nin artık ayak direyemeyeceği bir akşam gelip çatıyordu. Bütün çöpünü mavi çöp kovasına

doldurup, çöp kutusuna boşaltmaya gidiyordu. Ağzına kadar dolu kovadan basamaklara pamuk parçaları, meyve kabukları ve başka maddeler saçılıyordu. Trelkovsky'nin eli bunları toplayamayacak kadar doluydu.

"Dönüşte hallederim", diye söz veriyordu kendi kendisine.

Ama dönüşte, hiçbir şey kalmamış oluyordu ortalıkta. Birileri düşen atıkları toplamış oluyordu. Peki ama kim? Onları ortadan kaldırmak için Trelkovsky'nin gitmesini bekleyen kimdi?

Komşular?

İyi de onların asıl lehine olan daha ziyade, hakaret etmek için üzerine yürüyüp, merdivenleri kirletmesine en korkunç misillemelerle karşılık verileceği tehdidini savurmak değil miydi? Ona zulmetmek için komşuların böyle bir fırsatı asla kaçırmayacakları ortadaydı.

Yok, demek ki bir başkasıydı bu... ya da başka bir şey.

Trelkovsky bazen sıçanlardan şüpheleniyordu. Yiyecek aramak için lağımdan, mahzenden çıkmış kocaman sıçanlar. Sık sık merdivenden gelen tıkırtılar da bu varsayımını güçlendiriyordu. Yalnız, madem öyle, o halde sıçanlar neden doğrudan çöp kutusuna saldırmıyorlardı? Keza, hangi nedenden ötürü, bir tanesi bile neden hiç yoluna çıkmamıştı?

Bu esrarlı durum yüzünden dehşete kapılıyordu. Kovayı aşağı indirmekten her zamankinden de fazla çekiniyor ve sonunda karar verdiğinde o kadar tedirgin oluyordu ki çöpün çoğunu yerlere döküp saçıyordu. O zaman da çöplerin ortadan kaybolması iyice manidar oluyordu. Trelkovsky'nin

bu eylemden tiksinmesinin tek sebebi bu da değildi. Aynı zamanda çok büyük bir utancın altında eziliyordu.

Kovasının içindekileri boca etmek için çöp varilinin kapağını kaldırdığında, her seferinde buranın temizliğine şaşıyordu. Binadaki en pis çöp kendi çöpüydü. İğrenç ve rezil. Diğer kiracıların evinden çıkan düzgün çöplerle alâkası yoktu onun çöpünün. Ötekilerin çöplerinin saygı uyandıran havasına sahip değildi. Kapıcı kadının ertesi gün çöpleri ayırırken onunkileri tereddütsüz tahmin edeceğinden Trelkovsky'nin en ufak şüphesi yoktu. Aklına kendisini getirip yüzünü tiksintiyle buruşturacağı kesindi. Onu bozulmaya yüz tutmuş bir ortamda hayal edecek ve sanki çöplerden yayılan onun kokusuymuş gibi burnunu tutacaktı. Tespiti güçleştirmek için zaman zaman çöpleri yerlerinden oynatıp, birbirine karıştırdığı bile oluyordu. Ama bu strateji de başarısızlığa uğramaya mahkumdu zira söz konusu eylemi gerçekleştirmekten çıkarı olan tek kişinin o olduğu apaçıktı.

Bunun dışında Trelkovsky'yi büyüleyen bir diğer gizem daha vardı. Tuvaletin gizemi. Kapıcı kadının ona alaycı biçimde söylediği gibi, orada olup-biten her şeyi penceresinden izleme imkânı vardı. Önceleri bakma arzusuna gem vurmaya çalışmış ancak gözlem yerinin cazibesine karşı koyamamıştı.

Fark edilmemek için tüm ışıkları söndürerek, saatler boyu penceresinin önünde oturup kalıyordu.

Komşuların geçit töreninin tutkulu izleyicisiydi. Kadınların ve erkeklerin, utanmadan pantolonlarını indirmelerini veya eteklerini toplamalarını, çömelmelerini, zorunlu

temizlik hareketlerini tamamladıktan sonra, yeniden giyinip, çok uzakta olduğundan çıkardığı sesi duyamadığı sifonu çektiklerini görüyordu.

Tüm bunlar olağandı. O kadar olağan olmayan, bu tiplerin bazılarının sergilediği tuhaf tavırlardı. Bunlar ne çömeliyor ne de yeniden giyiniyorlar, hiçbir şey yapmıyorlardı. Onların hiç kıpırdamadan öylece durmalarını dakikalarca izliyordu. Saçma ve endişe verici bir durumdu. Ayıp veya uygunsuz davranışlar sergileseler gerçekten teselli bulacaktı. Ama yok, en ufak bir kımıldanma bile yoktu.

Uzunca bir süre ayakta hareketsiz dikildikten sonra, adeta görünmeyen bir işarete itaat edercesine sifonu çekip dışarı çıkıyorlardı. Aralarında erkekler de vardı kadınlar da ama Trelkovsky yüz hatlarını ayırt etmeyi başaramıyordu. İnsanları böyle tuhaf davranmaya iten ne olabilirdi? Yalnız kalma arzusu? Düşkünlük? Eğer aynı tarikata mensuplarsa, bazı törensel kurallara uyma zorunluluğu? Nereden bilecekti ki?

Elden düşme bir opera dürbünü satın aldı. O da bir işe yaramadı. İlgisini uyandıran insanların gerçekten de hiçbir şey yaptıkları yoktu, yüzleri ona yabancıydı. Ayrıca hep aynı kişiler de söz konusu değildi kesinlikle, bir gördüğünü bir daha görmüyordu.

Ne olup-bittiğini anlamak için bir seferinde bu kişilerden biri anlaşılmaz uğraşına devam ederken Trelkovsky tuvalete kadar koştu. Geç kalmıştı.

Havayı kokladı: koku yoktu. Dörtgen beyaz emayenin ortasındaki deliğe herhangi bir pislik bulaşmamıştı.

Daha pek çok kez, bu ziyaretçileri iş üstünde yakalamayı denedi, nafile. Hep o oraya vardığında onlar gitmiş oluyorlardı. Bir akşam neredeyse başardığını sandı. Kapı açılmıyordu. Kullanıcıların mahremiyetini sağlayan küçük demir kancayla içeriden kapatılmıştı. Trelkovsky, içeridekinin kim olduğunu anlamadan gitmemeye kararlı, sabırla bekledi.

Fazla beklemesi de gerekmedi. İçeriden düğmelerini gösterişli bir tavırla ilikleyerek Mösyö Zy çıktı. Trelkovsky ona dostça gülümsedi ama öteki tenezzül edip karşılık vermedi. Başı dik, yaptığı hiçbir şeyden yüzünün kızarmasına gerek olmayan bir adam tavrıyla uzaklaştı.

Mösyö Zy orada ne yapıyordu ki? Kendi dairesinde mutlaka bir tuvaleti olmalıydı. Peki neden orayı kullanmıyordu?

Trelkovsky bu gizemleri çözmeye çalışmaktan vazgeçti. Yalnızca gözlemlemekle ve hiçbirini tatmin edici bulmadığı varsayımlarda bulunmakla yetindi.

VI

SOYGUN

Yine duvara vurulmuştu. Bu sefer ses üst kattan geliyordu. Aşırı bir gürültü de yapmamıştı gerçi. Şöyle gelişmişti olaylar.

O akşam Trelkovsky işten çıkıp doğruca eve gelmişti. Pek aç değildi, eli de darda olduğu için o akşamı biraz ortalığı toparlayarak geçirmeye niyetlenmişti. Daireye taşınmasının üzerinden iki ay geçmişti ama hâlâ ilk günlerin geçici havasından kurtulmayı başaramamıştı doğrusu. Bu yüzden de, eve gelir gelmez iki bavulunu da açmış, ancak onlarla pek ilgilenmeden daireyi eleştirel bir gözle incelemeye koyulmuştu. Büyük işlere kalkışacak bir mühendisin eleştirel nazarıyla.

Sonra henüz vakit erken olduğu için, yine de mümkün olduğunca az gürültü çıkarmaya çalışarak, dolabı duvardan biraz öne çekmişti. Bu işe daha önce girişememişti. O güne kadar mobilyaların yerleri ona duvarlar kadar sabit gelmişti. Öbür odadaki karyolanın yerini biraz değiştirmişti elbette, anısı pek hazin olan taşınması şerefine verdiği partinin gününde. Ama bir karyola tam da mobilya sayılmaz. Sonra, dolabın arkasında bir şey keşfetti. Duvarı kaplayan toz yumaklarının arkasında bir delik vardı. Yerden yaklaşık 1 metre 30 santim yükseklikte bir deliğin içinde tıkılmış bir top rengi

bozarmış pamuğu fark etti. Meraklandı ve eline geçirdiği bir kurşun kalemin yardımıyla pamuğu yerinden çıkarmayı başardı. İçeride hâlâ bir şeyler kalmıştı. Kalemle deliği birkaç dakika kurcalamasının ardından açık duran sol avucunun içine delikten bir nesne düşüverdi. Bu bir dişti. Tam olarak ifade etmek gerekirse, bir adet kesici diş.

Neden hastane yatağında ağzı kocaman açık yatan Simone Choule'ün hatırası içinde birdenbire olağanüstü bir duygu patlamasına yol açmıştı? Üst çenede köpek dişinin yokluğunu çok net anımsıyordu, dişlerin oluşturduğu sipere açılmış kocaman bir gedik gibiydi, ölümün oradan içeri sızdığı. Dişi farkında olmadan avucunun içinde yuvarlayarak Simone Choule'ün neden dişini duvarda bir kovuğa gizlemiş olabileceğini bulmaya çalışıyordu. Hayal meyal, böyle saklanan dişin yerine bir armağan getireceğine dair o geleneksel çocuk hikâyesini hatırlıyordu. Eski kiracı küçük bir kızken sahip olduğu inançlara bu denli sahip çıkmış olabilir miydi? Veyahut kendisine ait olan bir parçadan ayrılma fikrini itici bulmuştu – ki Trelkovsky onu herkesin anlayabileceğinden fazla anlardı bu durumda. Yoksa bir tür minik kabir miydi burası, kimbilir, belki de ara sıra karşısına geçip saygı duruşunda bulunduğu, çiçekler bıraktığı? O anda Trelkovsky'nin aklına bir trafik kazası ertesinde kolu kopan bir adamın, kolu bir mezarlığa gömmeye dair irade beyanında bulunmuş olduğu geldi. Resmi makamlar kabul etmemişti, kol yakılmış, gazete de olayın seyri hakkında başka bilgi vermemişti. Kaza kurbanının kolunun küllerini almasına da mı izin verilmemişti yoksa? Peki ne hakla?

Şüphesiz, bir kez vücuttan ayrıldıktan sonra ne diş ne de kol bireyin ayrılmaz bir parçası olmayı sürdürmekteydiler. Ama iş o kadar basit değildi işte.

"Hangi andan itibaren, diye düşündü Trelkovsky, birey artık olduğu varsayılan kişi olmaktan çıkmaktadır? Bir kolumu benden alsınlar, pekâlâ. Kolum ve ben derim ben de. İki kolumu da alırlarsa: ben ve iki kolum. Bacaklarımı alıp götürseler: ben ve uzuvlarım derim. Midemi alırlarsa, karaciğerimi, böbreklerimi, elbette bunun mümkün olduğu varsayımıyla, bu durumda, ben ve organlarım derim. Kafamı keserlerse ne demeli peki? Ben ve gövdem mi yoksa ben ve başım mı? Ne hakla, netice itibariyle bir uzuvdan başka bir şey olmayan başım 'ben' ünvanını kendisine mal edecektir? İçinde beyin olduğu için mi? Ama solucanlar, larvalar, daha kimbilir kaç canlı var beyni olmayan. O halde, bu canlılar söz konusu olduğunda bir yerlerde ben ve solucanlarım diyen bir beyin mi bulunmakta?"

Trelkovsky bir an dişi atacak gibi olsa da sonra fikir değiştirdi. Sonuç olarak, pamuk topağını daha temiz olan bir başkasıyla değiştirmekle yetindi.

Meraklanmıştı artık bir kere. Ortalığı karış karış incelemeye koyuldu. Umduğunu da buldu. Küçük bir başucu dolabının altında bir deste mektupla bir kitap yığını keşfetti. Hepsi de tozdan kapkara kesilmişti. Eline bir bez alıp önce kirin kabasını bir aldı. Kitapların tümü tarihi romanlardı, mektuplarda önemli bir şey yoktu, yine de bunları daha sonra okuyacağına dair kendi kendisine söz verdi. O arada, bulduğu

ne var ne yoksa önceki günün gazetesine sardı ve giysi dolabının üstüne kaldırmak için bir sandalyenin üstüne çıktı. Ama tam bir felaket meydana geldi o anda. Paket elinden kayarak büyük bir gürültüyle yere yuvarlandı.

Komşular tepki vermekte gecikmediler. Henüz sandalyeden yere bile inmemişti ki tavana kudurmuş gibi vuruldu. Saat akşamın onunu geçmişti demek. Kol saatine göz attı: onu on geçiyordu.

Acılar içinde kendisini yatağa attı, onlara bir bahane daha bulma zevkini tattırmamak için bütün gece kıpırdamamaya kararlıydı.

Kapı çalındı.

Gelmişlerdi!

Trelkovsky dehşetin onu ele geçirmesine lanet okudu. Kapıdan gelen gürültünün yankısı gibi atan kalbini duyuyordu. Ama bir şeyler yapmak da zorunluydu. Dudaklarından bir küfür ve beddua sağanağı döküldü.

İşte yine davranışlarını gerekçelendirmesi, açıklamalar yapması, yaşıyor olduğu için özür dilemesi gerekecekti. Nefreti savuşturup, kayıtsızlığı hak edecek ölçüde düşkünleşmek zorunda kalacaktı. Şöyle bir şeyler söylemek zorundaydı yaklaşık olarak: bana hiddetlendiğinize değecek biri değilim, baksanıza, kokuşmuşluğunu, yani hayatını, ses gösterileriyle dışa vurmaktan kendisini alıkoyamayan sorumsuz hayvanın tekiyim, vaktinizi benimle harcamayın, yumruklarınızı beni döverek kirletmeyin. Varolmama tahammül edin. Şüphesiz sizden beni sevmenizi talep edecek değilim, bunun imkânsız olduğunun

farkındayım zira sevilesi biri değilim, ama benden ben yokmuşum gibi davranacak kadar hor görülme lütfunu esirgemeyin.

Kapı yeniden yumruklandı.

Açmaya gitti. Gelenin komşulardan biri olmadığını hemen anladı. Yeterince ukala değildi, neye ne kadar hakkı olduğundan pek öyle emin gözükmüyordu, bakışları fazlasıyla endişeliydi. Karşısında Trelkovsky'nin belirmesine şaşırmış gibi bir hali vardı.

– Matmazel Choule burada oturmuyor muydu? diye kekeledi.

– Evet, yani aslında eskiden. Ben yeni kiracıyım.

– Taşındı demek.

Trelkovsky yanıtlamadı.

– Yeni adresini biliyor muydunuz acaba?

Trelkovsky ne söyleyeceğini bilemedi. Ziyaretçinin Simone Choule'ün akıbetinden habersiz olduğu ortadaydı. Aralarında ne tür bir arkadaşlık bağı vardı acaba? Dostluk mu yoksa aşk mı? İntihar ettiğini pat diye ona söylemeli miydi?

– İçeri buyrun lütfen, eşikte kalmayın öyle.

Öteki ağzında belirsiz teşekkür sözcükleri geveledi. Endişeye kapılmış olduğu besbelliydi.

– Bari başına bir iş gelmedi, değil mi, diye sordu tiz bir sesle.

Trelkovsky yüzünü buruşturdu. Yeter ki bağırıp çağırmaya ya da ona benzer işlere koyulmasın da. Komşular fırsatı kaçırmazlardı. Boğazını temizledi.

– Oturunuz, Mösyö...

– Badar, Georges Badar.

– Memnun oldum Mösyö Badar, benim adım Trelkovsky. Bakınız, talihsiz bir olay meydana geldi…

– Yoo, aman Yarabbim, Simone!..

Neredeyse bağırmıştı. "Gerçek acılar dilsizdir" derler diye düşündü Trelkovsky, inşallah doğrudur.

– Yakından tanır mıydınız onu?

– Tanır mıydınız, dediniz!.. O halde o… öldü demek.

– Canına kıydı, iki ay kadar oluyor.

– Simone… Simone…

Sesini alçaltmıştı. İnce bıyığı titriyor, dudaklarını çırpınırcasına birbirine bastırıyor, adem elması gömleğinin kolalı yakasına değiyordu.

– Pencereden attı kendisini. Eğer görmek isterseniz…

Kapıcı kadının tonlamasını yakalamıştı.

– Camlı bölmenin üzerine düştü, birinci katta. Hemen ölmemiş.

– Peki ama neden? Niçin yaptı bunu?

– Bilinmiyor. Arkadaşı Stella'yı tanır mısınız? (Badar başıyla hayır anlamına gelecek bir işaret yaptı.) O bile bilmiyor, oysa en yakın arkadaşıymış. Çok feci gerçekten. Bir şeyler içer miydiniz?

Ama hemen evde içecek bir şey olmadığını hatırladı.

– Aşağıya inelim, size bir kadeh ısmarlayayım. İyi gelir.

Trelkovsky'yi bu teklifi yapmaya iten iki neden vardı. Bunlardan ilki genç adamın endişe uyandıran hali ve ürkütücü solgunluğuydu. Ötekiyse bir feveran durumunda

komşuların gazabını üzerine çekme korkusuydu.

Kafede, Badar'ın Simone'un bir çocukluk arkadaşı olduğunu, kızı öteden beri gizliden gizliye sevdiğini, askerden yeni döndüğünü ve kıza aşkını itiraf edip evlenme teklif etmeye karar verdiğini öğrendi. Badar basit ve inanılmaz derecede sıradan bir delikanlıydı. Samimi acısını herkesin okuduğu romanlardan ödünç aldığı cümlelerle ifade ediyordu. Kullandığı basmakalıp ifadeler, şüphesiz ki içinde göçüp gitmiş olana ilave bir saygı duruşunda bulunduğu hissi uyandırıyordu. İnsan haline üzülüyordu. İkinci konyak kadehinde canına kıymaktan söz etmeye başlamıştı. "Sevdiğime kavuşmak istiyorum" diyordu hıçkırıklara boğulup, dili dolaşarak. "Artık dünya gözümde değil." Olur mu hiç, diye karşılık veriyordu Trelkovsky, muhatabının üslubunu benimseyerek, hayatınızın baharındasınız, unutursunuz... – Asla, diye cevaplıyordu Badar. – Dünyada başka kadın mı yok, belki onun yerini tutamazlar ama, içinizdeki boşluğu dolduracaklardır. Seyahate çıkın, ne yaparsanız yapın ama üstesinden gelmeye gayret edin, göreceksiniz, başaracaksınız. – Asla!..

O kafeden çıkıp, bir başkasına gittiler, sonra bir başkasına daha. Yıkılmış adamı yalnız bırakmaya cesaret edemiyordu Trelkovsky. Bütün gece böyle, genç adamın sonsuz matemine Trelkovsky'nin özlü tezleriyle mukabele edilerek oradan oraya dolandılar. Nihayet, şafak sökerken, Trelkovsky Badar'a aklından geçeni erteleyeceğine dair söz verdirdi. Geri dönüşü olmayan bir karar almadan önce en az bir ay daha yaşamaya devam etme sözü aldı ondan.

Trelkovsky eve tek başına dönerken şarkılar mırıldanıyordu.

Bitkin ve hafifçe sarhoş olmasına rağmen keyfi müthiş yerindeydi. Karşılıklı sarf edilen cümlelerin seyri onu neşelendirmişti. Tüm olan bitenin ne kadar hoş bir yapaylığı vardı. Onu çaresiz bırakan yalnızca gerçeklerdi.

Oturduğu binanın önüne geldiğinde, bir kafe açılmak üzereydi. Kahvaltısını yapmak için kafeye girdi.

– Siz karşıda mı oturuyordunuz? diye sordu garson.

– Evet, daha yeni sayılırım.

– İntihar eden kadının dairesini mi tuttunuz?

– Evet, tanır mıydınız onu?

– Öyle denebilir. Her sabah uğrardı buraya. Sipariş vermesini bile beklemezdim. Sütlü kakaosunu ve iki açık sandviçini hemen getirirdim. Kahve içmezdi, asabiyet yapıyormuş onda. Bir seferinde bana, ne zaman sabah bir fincan kahve içsem, iki gün gözüme uyku girmiyor demişti.

– Asabiyet yaptığı doğru, diye onayladı Trelkovsky, ama ben fena alıştım, vazgeçmem imkânsız.

– Böyle söylüyorsunuz, çünkü hasta değilsiniz, ama insanın artık daha fazla tahammül edemediği gün geldiğinde bırakıverir içmeyi.

– Belki de, dedi Trelkovsky.

– Kesinlikle. Dikkatinizi hiç çekti mi, kimisine de kakao dokunur, bilirsiniz, karaciğere. Ama onun böyle dertleri yoktu.

– Muhtemeldir, diye tasdik etti Trelkovsky.

– Yine de genç bir kadının böyle canına kıyması hazin, kimbilir neden, nereden bileceksiniz. Muhtemelen bir hiç uğruna. İnsanı bir kasvet basar, bıkkınlık çöker, sonra hadi bakalım!.. göçüp gider. Kakao getireyim mi size?

Trelkovsky cevap vermedi. Eski kiracı kadın düşmüştü yine aklına. Farkına varmadan kakaosunu içti, hesabı ödedi ve çıktı. Kendi katına geldiğinde dairesinin kapısının yarı açık kaldığını fark etti. Kaşlarını çattı.

– Tuhaf, halbuki kapıyı kapattığımdan da eminim.

İçeriye girdi. Perdelerden içeri mavimsi bir günışığı sızıyordu.

– İşe bak, sandalyenin yeri değiştirilmiş. Birisi gelmiş buraya.

Endişeli olmasa da şaşkındı. Önce komşular geldi aklına, sonra Mösyö Zy, nihayet Simon ve Scope. Skandal yaratma projelerine işlerlik mi kazandırmışlardı yoksa? Perdeleri bir çırpıda açıverdi. Elbise dolabının kapısı ardına dek açılmıştı. Her şey karman çorman yatağın üzerine atılmıştı. Eşyaları karıştırılmıştı.

İlk tespit ettiği eksik, ahşap radyosuydu. Hemen ardından, iki bavulunun yokluğunu fark etti.

Artık bir geçmişi yoktu.

Ah, içinde öyle değerli hiçbir şey yoktu, yalnızca bir fotoğraf makinesi, bir çift ayakkabı, birkaç kitap. Ama aynı zamanda kendisinin çocukluk fotoğrafları, anne-babasının ve bazı ergenlik aşklarının da, mektuplar, hayatına ait geçmişte kalmış bazı hatıra eşya. Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırmıştı.

Ayakkabılarını çıkarıp odanın karşı tarafına fırlattı. Böyle yapmak ona iyi geldi.

Duvar yumruklandı.

– Evet çok gürültü yaptığımın farkındayım, diye bağırdı, ama daha önce vurmak gerekiyordu duvara, şimdi değil.

Kendisini toparladı.

"Sonuçta onların bir suçu yok. Zaten daha önce duvara vurmuş olabileceklerini de hesaba katmalı."

Ne yapmalıydı? Şikayetçi olmak? Evet, doğrusu buydu, gidip karakola şikayet başvurusu yapacaktı. Saatine baktı: yedi. Karakol açık mıydı acaba? En iyisi gidip bakmalı. Yeniden ayakkabılarını ayağına giydi ve merdivenden indi. Aşağıda Mösyö Zy ile karşılaştı.

– Yine gürültü yaptınız Mösyö Trelkovsky, bu böyle gitmez. Komşular şikayet ediyorlar.

– Affedersiniz Mösyö Zy ama acaba geçen geceden mi söz ediyorsunuz?

Kiracısının kendinden emin tavrı karşısında Mösyö Zy bocaladı. Onun üzerinde neden aynı etkiyi bırakamıyordu artık? Buna öfkelendiğini hissetti.

– Evet, tam olarak geçtiğimiz geceden. Cehennemî bir gürültü çıkardınız. Bu şekilde davranmaya devam ettiğiniz takdirde burada daha fazla barınmanızın mümkün olamayacağını size izah etmeyi başardığımı sanıyordum. Çok üzülerek, tedbir almak zorunda kalacağımı belirteyim.

– Evim soyulmuş Mösyö Zy. Eve yeni döndüm ve dairemin kapısının açık olduğunu fark ettim. Ben de karakola

başvurmaya gidiyordum tam.

Ev sahibinin ifadesi değişti. Birkaç saniye önce sert olan görünümü, tehditkâr bir hale büründü.

– Ne demek istiyorsunuz siz? Benim binam muteber bir binadır. Eğer bu işten böyle hikâyeler uydurarak sıyrılmayı planlıyorsanız...

– İyi de işin gerçeği bu. Bunun ne anlama geldiğini anlayamıyor musunuz: soyuldum. Evime hırsız girdi.

– Gayet iyi anlıyorum. Sizin namınıza üzüldüm de tabii. Fakat karakola gitmek de neyin nesi?

Şimdi de şaşırıp kalma sırası Trelkovsky'deydi.

– Yani... olanı biteni anlatmak için. Eğer hırsızlar yakalanacak olurlarsa neyin bana ait olduğunun bilinmesi için.

Mösyö Zy yine ifadesini değiştirmişti. Şimdi de babacan ve müşfik bir hali vardı.

– Bakın Mösyö Trelkovsky, benim binam muteber bir binadır. Kiracılarım nezih insanlardır.

– Mesele o değil...

– Bırakın da bitireyim lafımı. Milletin nasıl olduğunu bilirsiniz. Eğer polis memurları buraya gelirlerse, Allah bilir neler anlatacaklar. Kiracılarımı seçerken nasıl itina gösterdiğimden haberiniz yok mu sizin? Size de daireyi ancak dürüstlüğünüze kani olduğum vakit kiralamadım mı? Aksi takdirde, bakın bundan emin olabilirsiniz, önüme dünyanın parasını da koysanız güler geçerdim size. Eğer polise başvurursanız, onlar da, elbette lüzumsuz olduğunu söylemeye gerek yok, hemen tahkikata başlayacaklar, bu da kiracılarımın üzerinde

fevkalade kötü bir intiba bırakacak tabii. Yalnızca kendim için söylemiyorum, sizin için de geçerli.

– Benim için mi?!

– Size anlamsız gelebilir ama polise işi düşen insanlara genelde pek iyi gözle bakılmaz. Bu sefer sizin tamamen haklı olduğunuzu biliyorum ama ötekiler nereden bilsinler? Kimbilir sizin neler yapmış olduğunuzdan şüphelenecekler, tabii bu arada benim de. Yok, bana güvenin. Komiseri tanırım, onunla konuşacağım, ne yapılacağına karar verecektir. Böylelikle kimse sizi yükümlülüklerinizi ihmal etmekle suçlayamayacak ve dedikodunun sakıncalarından da kaçınmış olacağız.

Trelkovsky, sersemlemiş biçimde, kabul etti.

Bu arada, diye ekledi Mösyö Zy, eski kiracı akşam saat ondan sonra terlik giyerdi. Hem kendisi, hem de alt kat komşuları için böylesi çok daha hoştu.

İKİNCİ BÖLÜM

KOMŞULAR

VII

KAVGA

Binada çıkan kavga ortalığı kasıp kavuruyordu. Perdelerin arkasına gizlenen Trelkovsky, bıyık altından gülerek avluda cereyan eden müthiş gösteriyi izlemekteydi. Tartışma patlar patlamaz, sonradan haksızca itham edilmemek için hemen koşup bütün lambaları söndürmüştü.

Dördüncü katında bir kutlamanın yapıldığı tam karşıdaki binada olup bitmekteydi her şey. Bütün odalar baştan çıkarıcı biçimde aydınlatılmıştı. Her ne kadar soğuk yüzünden sımsıkı kapatılmış olsalar da bütün pencerelerden dışarı şarkılar ve kahkahalar yayılıyordu. Trelkovsky bu eğlencenin izleyeceği feci seyri hemen sezivermişti. İçinden hadisenin faillerine hayır dua okumuştu. "Gerçi bunların da beşinci katta oturan kiracıların çıkardığı gürültüden şikayetçi olduklarını işitmiştim, diğerlerinden bir farkları yok aslında" diye düşünmüştü, "aman yesinler birbirlerini işte!"

İlk tepki şikayetçi bir sesti, giderek ciyak ciyak bağırmaya dönüşmüş ve hasta bir kadının hatırına sessiz olunmasını talep etmişti. Cevap veren olmamıştı. Gelen ikinci tepkiyse çok daha açıktı: "Artık sesinizi kesseniz nasıl olur acaba? Yarın işe gideceğiz." Buna da cevap çıkmamıştı. Yeniden kahkahalar, şarkılar. Trelkovsky bu çın çın öten coşkunun taşıdığı rezalet

değerinin farkındaydı. Binanın diğer bölümlerinde tehdit yüklü ağır bir sessizlik hüküm sürmekteydi. Kiracıların uykuya yatma niyetinin dünya aleme ifşası olarak ışıklar birer birer söndürülmüştü. Nihayet, bunun en doğal hakları olduğundan emin iki erkeksi ses bir kez daha, açık ve kesin biçimde, sessiz olunmasını istemişti. Diyalog hemen başlamıştı.

– Nedir yani, bir doğum günü de mi kutlayamayacağız?

– E bu kadar yeter ama. Kutlayın diye sesimizi çıkarmadık işte, kesin artık şunu. Yarın işe gideceğiz biz, işe.

– Biz de işe gideceğiz, ne olmuş. Azıcık eğlenmeye hakkımız yok mu yahu!

– Kes sesini birader, sana kes dedik, laftan anlamaz mısın?

– Siz beni korkutacağınızı falan sanıyorsanız baltayı çok fena taşa vurdunuz. Ben kendime höt zöt ettirtmem. Kafamıza göre takılırız biz.

– Yok ya, sen hele in aşağı da görelim bakalım, racon kesebilecek misin hâlâ.

– Kes lan.

Bu aşamaya gelindikten sonra, iki kavgacı birbirlerine adiliği ve kabalığı Trelkovsky'nin yüzünün kızarmasına yol açan hakaretleri yaylım ateş haykırmaya başladılar. Dördüncü katta bulunan tüm davetliler ev sahipleriyle olan dayanışmalarını ortaya koymak amacıyla bir ağızdan bir şarkı tutturdular. Bu ise o ana dek sessiz kalmış olan pencerelerden bir anda tepkilerin yağmasına neden oldu. Eğlenenlere yönelik bir "kesin sesinizi" salvosu başladı. Bunun üzerine, az önceki iki erkeksi ses kısa bir durum değerlendirmesinden sonra hasımlarından

hesap sormak için avluya inmeye karar verdiler.

Davetliler aşağı inmek için biraz ağırdan aldılarsa da, onların da kendilerine daha fazla hakim olamayacakları anlaşılmaktaydı.

Aşağıdan haykırmalar yükseliyordu.

– Sen şuradan dolan, ben de bu taraftan geliyorum. Eğer içlerinden birini yakalarsan haber ver bana. İnsenize aşağı ulan, hıyarağaları!

– Şurada bir şey çarptı gözüme, dur da ensene bineyim senin, pislik!

– Bok herifler, bakalım hava basabilecek misiniz hâlâ?

Trelkovsky'nin keyfi kaçmıştı. Sarsılmış vaziyetteydi. Bu adamların kininin dur durak bilmediğini görüyordu. Numara yapmıyorlardı. İçgüdüsel olarak savaşma konumuna geçtikleri, askerde öğrendiklerini aniden hatırladıkları fark ediliyordu. Artık bunlar kendi halinde kiracılar olmaktan uzaklaşmış, ava çıkmış katillere dönüşmüşlerdi. Cama yapışmış biçimde çatışmanın seyrini takip ediyordu. İki erkeksi ses, bir tur atıp yeniden buluşmuşlardı.

– Sen bir şey görmedin mi?

– Yok, koridorda birini enseledim ama "ben yapmadım, ben yapmadım" diye bağırınca salıverdim.

– Aşağı inmiyor hayvan herifler ama önünde sonunda basıp gidecekler, o vakit de ayaklarını denk alsınlar.

Dördüncü katın penceresi büyük bir gürültüyle açıldı.

– Siz arandınız. İniyoruz, merak etmeyin. Siz daha racon kesin bakalım, görürsünüz birazdan.

Arada epey bir mesafe olmasına rağmen Trelkovsky merdivenlerden paldır küldür inen kalabalık adımları işitti. Bu arada avluda da iki ses sevinçten bayram ediyordu.

– Hah!.. Epey ağırdan aldılar ama geliyorlar işte. Şu piçlerin, bok heriflerin ağzını burnunu dağıtalım. O leş ağızlarını kapatmayı öğretelim.

Karşılaşma çöp bidonlarının yakınındaki kemerin altında gerçekleşmiş olsa gerekti zira Trelkovsky birkaç bidonun vahşi çığlıklar ve küfürler eşliğinde sertçe yere devrildiklerini işitti. Sonra aşağıdan merdivenlere doğru koşmaya koyulan birinin gürültüsü işitildi. Kaçağın peşi sıra, onun üzerine vahşice atlayan bir silüet belirdi. İki adam sıkıca kenetlenmiş biçimde yere yuvarlandılar. İnanılmaz bir sürat ve beceriyle dövüşüyorlardı. Sonunda biri üstünlüğü ele geçirdi ve rakibinin başını yakalayıp sistemli bir biçimde yere vurmaya başladı.

Polis sirenleri kadınların tiz çığlıklarını bastırdı. Avluya üniformalı polisler sökün ettiler. Göz açıp kapayıncaya kadar ortada tek bir kişi kalmamıştı. Siren sesleri uzaklaştı, yeniden sessizlik hakim oldu.

Trelkovsky o gece rüyasında yatağından kalktığını, karyolayı duvardan öne doğru çektiğini ve dikmelerin arkasında kalmış bir yerde bir kapı keşfettiğini gördü. Şaşkınlıkla kapıyı açıyor ve uzun bir koridorda yürümeye başlıyordu. Bodrum katı gibi bir yerdi. Bodrum katı gittikçe daha da genişleyerek toprağın derinliklerine iniyor ve ne penceresi ne kapısı olan büyük bir salona açılıyordu. Duvarlar tamamen çıplaktı. Yeniden geçitten geçerek yatağın arkasındaki kapıya ulaşıyor

ancak oraya vardığında kapının pırıl pırıl yepyeni bir kilidi olduğunu fark ediyordu. Kilidin dilini çekiyor ve mükemmel biçimde, hiç gıcırdamadan hareket ettiğini tespit ediyordu. O anda içini müthiş bir dehşet kaplıyor ve kilidi kimin takmış olabileceğini soruyordu kendi kendisine, bu varlığın nereden çıktığını ya da nereye gittiğini ve kilidi neden açık bıraktığını?

Kapı yumruklandı. Trelkovsky sıçrayarak uyandı.

– Kim o? diye sordu.

– Benim, diye cevapladı bir kadın sesi.

Kapıyı açmak üzere sırtına eski robdöşambrını geçirdi.

Eşikte bir kadın dikiliyordu. Yanında yirmi yaşlarında bir genç kızla beraber. Trelkovsky bakışlarındaki ifadeden kızın dilsiz olduğunu bir çırpıda anladı.

– Ne arzu etmiştiniz?

Yaklaşık altmış yaşlarında görünen kadın simsiyah gözbebeklerini Trelkovsky'ninkilere dikti. Elinde bir kağıt tutuyordu.

– Beni şikayet eden siz misiniz acaba Mösyö?

– Şikayet mi?

– Evet, gece gürültü yapıldığına dair bir şikayet.

Trelkovsky apışıp kalmıştı.

– Ben kesinlikle bir şikayette bulunmadım.

Kadın hıçkırıklara boğuldu. Gözleri hâlâ Trelkovsky'ye dikili olan genç kıza yaslandı.

– Biri beni şikayet etmiş. Bu kağıt bugün geçti elime. Ben asla gürültü yapmam. Gürültü çıkaran o. Bütün gece.

– "O" kim?

– İhtiyar kadın. Çok fena biridir o Mösyö. Beni mahvetmeye uğraşıyor. Özürlü bir kızımın olmasından istifade etmeye çalışıyor.

Kadın genç kızın eteğini yukarı doğru kaldırdı. Sol ayağını saran ortopedik ayakkabıyı Trelkovsky'ye gösterdi.

– Sakat bir kızım var diye uğraşıyor benimle. Şimdi de geceleri gürültü yaptığımı iddia eden bu mektup çıktı karşıma!.. Siz değil misiniz yani Mösyö, şikayetçi olan?

– Ben, katiyen kimseyi şikayet falan etmedim!

– Öyleyse odur. Alt kata da uğradım, onlar da şikayet etmemiş. Belki sizin olabileceğinizi söylediler. Ama demek ki ihtiyarın işi.

Yüzü gözyaşlarıyla sırılsıklam olmuştu.

– Ben gürültü çıkarmıyorum Mösyö. Geceleri uyurum ben. Onun gibi değilim. Aslında ben de tam onu şikayet edecektim. İhtiyar bir kadın bu, geceleri de bütün ihtiyarlar gibi uykusu kaçıyor, o da yürüyor, evin içinde dolanıp duruyor, mobilyaların yerlerini değiştiriyor, benim uykumu kaçırıyor, beni ve sakat kızımı uyutmuyor. Şu yaşadığımız deliği bulana kadar akla karayı seçtim Beyefendi, mücevherlerimi sattım, elde avuçta ne varsa ortaya döktüm, şimdi bu ihtiyar eğer beni buradan kovdurtursa nereye gideriz hiç bilmiyorum. Ne yaptığını biliyor musunuz Mösyö?

– Hayır.

– Ben dışarı çıkmayayım diye kapımın önüne çaprazlama bir süpürge sıkıştırmış Mösyö. Mahsus oraya yerleştirmiş, ben

çıkmak isteyince, sabahleyin, baktım ki olmuyor. İttirdim, sonunda omzum incindi. Mosmor oldu. Bana ne dese beğenirsiniz? Mahsus yapmamışmış. Şimdi de tutmuş şikayet başvurusunda bulunmuş, karakola gitmem gerekiyor... Eğer beni kovdurtursa...

– Ama sizi kovdurtamaz ki, dedi etkilenmiş olan Trelkovsky, hiçbir şey yapamaz size.

– Öyle mi dersiniz? Biliyor musunuz Mösyö, benim çıtım bile çıkmaz...

– Gürültü bile yapsanız, yine de!.. Eğer gidecek yeriniz yoksa, sizi kapının önüne koymaya hakları yok. Buna kimsenin hakkı yok.

Kadın sonunda gitti. Ağlaya sızlaya Trelkovsky'ye teşekkürler etti ve kızına yaslanarak merdivenden indi.

Nerede oturuyordu acaba? Trelkovsky onu daha önce hiç görmemişti. Nereden geldiğine bakmak için aşağı doğru eğildi. Ancak kadın katların birinde durmadı. Herhangi bir bilgi edinmesine fırsat vermeden görüş alanından çıktı.

Düşünceli biçimde dairesine döndü ve bir yandan günlük temizliğini yapıp, sonra da büroya gitmek üzere üstünü giyinirken bu şikayet vakası üzerinde düşündü. Aslına bakılırsa kadın ona epey karanlık bir tip gibi gelmişti. Öncelikle kadının nerede oturduğunu bilmiyordu, ayrıca alt katta oturanların, ev sahiplerinin, muhtemel şikayet sahibi olarak onun adını vermelerini de tuhaf buluyordu. Yoksa sakın böyle davranmakta devam ettiği takdirde başına gelecekleri ona göstermeyi hedeflemiş olmasınlar? Bu kadın, hakkında ileri

geri konuşmayı da istememekle birlikte, bu rolü oynaması için para almış olamaz mıydı? Burada inandırıcı olmayan bir şeyler vardı.

Sessiz adımlarla merdivenden aşağı indi. Hiç Mösyö Zy ile karşılaşası yoktu. Posta kutularının önüne vardığında kemerin altında bulunan kendi kutusuna elini sokup bir şey var mı diye yokladı. Kutuda iki mektup vardı.

İçlerinden biri Matmazel Choule'e, diğeri kendisine yollanmıştı. Matmazel Choule'e gönderilmiş bir mektubu ilk alışı değildi bu. Başlarda, içinde ne yazdığını öğrenmek için mektubu açma fikri onu tiksindirmişti. Bununla birlikte, giderek cazibe dayanılmaz hale gelmiş, sonunda teslim olmuştu. Kendisine gelen mektup önemsizdi, teksir edilmiş bir tanıtım duyurusu. Mektuptan bir top yapıp, geçerken çöp kutusuna attı. Sabah kahvesini içmek için karşıdan karşıya geçti. Garson onu coşkuyla selamlayarak karşıladı.

– Kahve? Çok gergin değilseniz? Peki kakaoya ne dersiniz?

– Evet, öyle olsun. Bir kakao, iki de açık sandviç.

Garson açık sandviçleri getirmeden seslendi.

– Bir paket de mavi Gauloise getirir misiniz?

Garson üzüntüsünü belirtti.

– Elimde yok şu anda. Dışardan alayım mı?

– Başka ne var?

– Sarı Gauloise, Gitanes… eski kiracı hep Gitanes içerdi. Vereyim mi size bir paket?

– Peki Gitanes olsun o halde ama filtresiz.

– Pekâlâ. O da filtresiz severdi.

Trelkovsky Matmazel Choule'e yazılmış mektubun zarfını açmıştı. Okudu:

"Matmazel, size yazmaya yeltendiğim için beni bağışlayınız. Adresinizi, ortak bir arkadaştan, Pierre Aram'dan aldım. İhtiyacım olan bilgileri bana sağlayabilecek durumda olduğunuzu söyledi. Lyon'da oturmakta ve bir kitapçıda satış görevlisi olarak çalışmaktayım. Ancak taşınmak ve Paris'e yerleşmek zorundayım. Victoire Sokağı, no: 80'de bulunan bir kitapçıda çalışma teklifi aldım. Hafta içinde bir cevap vermek zorundayım fakat epey bunaldım, zira Vaugirard Sokağı, no: 12'de yerleşik bir kitapçıdan daha teklif aldım. Paris'in yabancısıyım ve bu iki mağaza hakkında bir fikrim yok. Satışlardan belli bir komisyon alacağım için biraz daha bilgi edinmek isterdim.

Pierre bana sizin gidip buralara bir bakıp, bana görüşünüzü bildirecek kadar nazik biri olduğunuzu söyledi.

Size büyük rahatsızlık verdiğimin şüphesiz farkındayım ve bana mümkün olan en kısa sürede cevap verebilirseniz size müteşekkir kalacağım. Cevabınız için pullu bir zarfı ekte gönderiyorum. Size bir kez daha teşekkür ederek... vs., vs."

Genç kadının adı ve adresi izliyordu bu cümleleri. Gerçekten pullu bir zarf da vardı.

– Bunu cevaplamak lâzım, diye mırıldandı Trelkovsky, pek zahmetli bir iş sayılmaz.

VIII

STELLA

Trelkovsky XI. Louis hakkında bir film izlediği sinemadan çıkıyordu. Bir zamanlar Simone Choule'e ait olan tarihi romanları okuduğundan bu yana, tarihten söz eden her şeye müthiş merak sarmıştı. Dışarıda, Stella'yı fark etti.

Etrafı arkadaşlarıyla çevriliydi. Üç genç adam, bir de genç kız. Şüphesiz o da aynı filmden çıkıyordu. Önce ona yaklaşmakta tereddüt etti ama kızı görmeye pek olmasa da, tanımadığı insanlarla beraber olmaya ihtiyacı vardı. Scope ve Simon'la görüşmekten kaçındığından bu yana, neredeyse hep yapayalnız yaşıyor ve insan içine karışma arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

Kendisini fark ettirebileceği anı kollamaya başladı. Maalesef kızın sırtı ona dönüktü. Hararetle konuşmakla meşguldü, anladığı kadarıyla film hakkında konuşuyordu. Konuşmanın bir anlığına kesilmesini sabırla kolluyordu, bu sayede kendisini gösterme fırsatı elde etmiş olacaktı. Başlangıçta yerinde duran grup yavaş yavaş hareketlenince Trelkovsky de onlara ayak uydurmak durumunda kalmıştı. Sanki konuşmalarını gizlice dinliyormuş gibi görünüyordu. Henüz dikkat çekmemişti ama çekmesine ramak kaldığı kesindi. Diğerlerinde kendisine karşı oluşacak nahoş bir önyargı yüzünden zarar görmeden

harekete geçmesi gerekiyordu. Ne söylemeliydi? Sadece Stella diye seslenmekle yetinse bunu laubalice bulmaz mıydı? Arkadaşları ne derdi bu işe? Hem bazı insanlar isimlerinin herkesin ortasında yüksek sesle söylenmesinden nefret ederdi. Bununla beraber "hop" veyahut "hey" diye seslenecek hali de yoktu, o da çok arabacı kaçardı. "Affedersiniz" de geçti aklından ancak bu da daha iyi sayılmazdı. Ellerini mi çırpsaydı? Nezaketsizlik. Parmaklarını şaklatsa? Yani garson falan çağırırken neyse de... Pes ederek, hafifçe öksürdü.

Tabii ki kız onu duymadı. Bir anda ne diyeceğini buldu:

– Rahatsız etmiyorum ya?

Onu gördüğüne gerçekten sevinmiş gibiydi.

– Tabii ki, hayır! Olur mu hiç!

Muğlak ifadelerle onu arkadaşlarına tanıttı. Onlar, Trelkovsky'ye dönerek özellikle vurguladı, aynı zamanda Simone'un da arkadaşlarıydı. Önce onun kimden söz ettiğini anlayamadı ama biraz düşününce, yüzüne üzüntülü bir ifade kondurdu.

– Kendisini pek tanıdığım söylenemez maalesef, diyerek içini çekti.

İçlerinden biri, gidip bir yerde iki tek atmayı önerdi. Herkes kabul etti. Az sonra fes rengi muşamba örtülü geniş bir masanın etrafında toplanmışlardı bile. Trelkovsky, oturduğunda uylukları tahta sırada yayılarak bacağına değen Stella'nın yanına yerleşmişti. Stella ile göz göze gelmekten kaçınma eğilimindeydi ama kendisini bakışlarını ona dikmeye zorladı. Kız ona gülümsedi.

Gülüşünü edepsizce buldu. Zaten bütün mimikleri ona imalarla doluymuş gibi geliyordu. Aklı fikri sevişmekte gibiydi. Birasının köpüğünü dilinin küçük dokunuşlarıyla tatma şekli manidardı. Kimbilir kimler okşamıştı bu teni! Bir damla bira dudaklarından sızıp, çenesinden kayarak boynuna doğru yuvarlandı. Damlayı köprücük kemiği hizasında parmağının kösnül bir dokunuşuyla ezdi. Bastırmanın etkisiyle teni beyazlaşsa da hemen pembemsi rengine geri döndü. Bardağı bırakmak için masaya yaslandığında mantosu sırtından kaydı. Mantodan tamamen kurtulmak için üst bedeniyle silkininince göğüsleri hopladı. Göğsüne yandan bakıldığında, kol altlarında kaşkorsesinin katları dikkat çekiyordu. Bunun farkında olsa gerekti zira katları düzeltmek için avuç içini sık sık bunların üzerinden geçiriyordu. Bu hareket de kaşkorsenin altındaki sütyeninin hatlarını açık ediyordu. Balenli bir sütyen olsa gerekti. Evet, hatırlıyordu, sütyeni balenliydi.

Peki ya daha aşağıda?

Eteği kalçalarında gerilmişti. Oturur konum nedeniyle, karnını boydan boya kateden katlar oluşmuştu. Külot, jartiyer ve çorap tutucular da kabartı şeklinde görülebiliyorlardı. Kısa eteği yuvarlak diz kapaklarına ancak geliyordu. Bacak bacak üstüne attı. Çoraplar nedeniyle Alman simidi gibiydi renkleri. Eteğini yukarı çekti ve bacaklarını okşar gibi yapmayı sürdürdü. Tırnakları naylonun gözeneklerine değdiğinde tuhaf bir ses çıkıyordu. Sol ayağının ucuyla, mekanik biçimde sağ bileğini ovuyordu. Güldü.

– Bana gitsek mi, diye önerdi gençlerden biri.

Ayağa kalktı ve mantosunu almak için yan tarafına döndü. Mantonun üzerine oturduğu kollarından birinin kırışıklıklarını düzeltmek için öne doğru eğildi. Kaşkorsesi gevşedi. V yakadan sütyeni gördü. Göğüsler hafifçe dışarı taşmıştı. Mantosunu hareket ettirdikçe onlar da titriyordu. Normalde dış kenarda sütyenin baskı yaptığı yeri belli eden çizgi şeklindeki kırmızı iz dışında bembeyazlardı.

Garson paraları toparladı ve ödemeyi yaptıklarının kanıtı olarak hesap pusulasını yırttı.

– Geliyor musunuz? diye sordu Stella.

Tereddüt ediyordu ancak yeniden yalnız kalma korkusu kararını etkiledi.

– Eğer beni isterseniz.

İki adımlık yerdi. Dairenin sahibi olan delikanlı onları yerleştirdikten sonra buzdolabından içecek getirmeye gitti. Bir anda ev sahibi konumuna bürünüvermişti. Ortamın hakimi olduğu hemen anlaşılıyordu. Pikaba bir plak koydu, her birine bardaklarını verdi, şişeleri, buz kovasını ve tuzlu bademi elden ele geçirtti. Her fırsatta, nasıl gidiyor, bir eksiğiniz yok değil mi, diye soruyordu. Bu kadar üste düşmesi rahatsızlık vericiydi, sohbet başladı.

– Simone'u son kez nerede gördüm biliyor musun? Bilmiyor musun? Lamoureux konserindeydi, tesadüfen karşılaşmıştık. Hatırını sormuştum, iyi olduğunu söylemişti. Ama pek iyi olmadığı halinden belliydi.

– Bende hâlâ bana ödünç verdiği bir kitap duruyor. Michel Zevaco'nun bir romanı, okumadım henüz.

– Bu senenin modasından hoşlanmıyordu. Hiç havalı bulmuyordu. Chanel dışındaki her şeyi berbat buluyordu.

– Bana Beethoven'ın *Dördüncü Senfoni*'sinin özel edisyonunu almak istediğinden söz etmişti.

– Hayvanlardan nefret ederdi.

– Yok, korkardı.

– Amerikan filmlerini sevmezdi.

– Sesi güzeldi ancak yeterince eğitimli değildi.

– Tatillerde Côte d'Azur'e giderdi.

– Şişmanlamaktan korkardı.

– Ağzına hiçbir şey koymazdı.

Trelkovsky bardağındaki içkiyi küçük, düzenli yudumlarla içmekteydi. Konuşmuyordu ama konuşulanlara kulak kesilmişti. Edindiği her yeni bilgi onun için bir aydınlanmaydı. Demek bunu sevmezdi? Bak hele, şundan hoşlanırdı ha? Olağanüstü. Bu kadar bariz zevkleriniz varken ölmek! Bir fikri takip eksikliği söz konusuydu. Zevklerini kendisininkilerle karşılaştırıyordu zihninde. Örtüştükleri durumlarda bundan tuhaf bir zevk alıyordu. Pek nadirdi bu durum. Örneğin o cazdan nefret ederken, kendisi severdi. O Colette için deli oluyordu oysa kendisi tek bir sayfa okumayı başaramamıştı. Kendisi Beethoven'a hiç de hayran değildi, hele de senfonilerine. Côte d'Azur Fransa'da en az ilgi duyduğu bölgeler arasındaydı. Bununla birlikte sebatla daha fazla bilgi ediniyor, en ufak bir zevk benzerliği ödülü oluyordu.

Evinde bulundukları delikanlı, genç kızlardan birini dansa kaldırdı. Bir diğeri de Stella'yı dansa davet etti. Trelkovsky

kendisine biraz daha içki koydu. Çakırkeyif olmuştu. Dans etmeyen üçüncü erkek onunla bir sohbet başlatmaya çalışsa da o karşılık vermedi. İlk dans bitince Stella yanına gelip dans etmek ister mi, diye sordu. Kabul etti.

Dans etme alışkanlığı yoktu ama sarhoşluğundan ilham alıyordu. Çok ağır bir tempoda, birbirlerine sürtüne sürtüne birkaç slow dans ettiler. Trelkovsky artık genç insanların ne düşündüklerini umursamaz olmuştu. Bir dansın ortasında, kız kulağına evine gelmesini isteyip istemediğini sordu fısıldayarak. Başını olumsuz anlamda salladı. Nerede oturduğunu öğrenecek olsa ne düşünürdü kimbilir hakkında! Bir şey söylemese de kızın bozulduğu ortadaydı. Bu sefer de o fısıldadı: "Peki ya size gitmemiz söz konusu olamaz mı?" Kız gevşemiş biçimde gülümsedi ona. "Tabii ki, mümkün." Heyecanlanmış olsa gerekti, zira omzunu biraz daha kuvvetlice sıkıyordu. Kızı anlayamıyordu.

Evinde her şey cinsiyetini açık ediyordu. Duvara Marie Laurencin röprodüksiyonları asmıştı, cilalı deniz kabukları, bir kadın dergisinden kesilmiş fotoğraflar. Zemin hasır bir halıyla kaplıydı. Boş şişeler bir büfeyi süslüyordu, yataksa duvarın girintisindeydi.

Kız yatağa uzandı. Kendisi de öyle yaptı. Şu anda yapılması uygun olanın ne olduğunu biliyordu. Kızın düğmelerini açmaya koyuldu. Onun beceremediği durumlarda kız yardımına koşuyordu. Yüzünde hiç olmadığı kadar rezil bir ifade vardı. Olacakları öngörüyor ve edepsizce tadını çıkarıyordu. Arzu etmesine rağmen Trelkovsky tahrik olamıyordu. Belki

içki yüzünden, ama aynı zamanda, anlaşılmaz biçimde, bu kadın onu tiksindirdiği için.

Şimdi kadın ondan daha ateşliydi. Kemerini çözüp, pantolonunu indiren o oldu. Keza külodunu da o çıkardı. Kendi kendisine salakça, "tamamdır, hadi bakalım" dedi.

İki eliyle sımsıkı göğüslerini avuçladıktan sonra güçlükle kaygan bedeninde ilerledi. Gözlerini yumdu. Çok uykusu gelmişti.

Sarsılıyor, küçük çığlıklar atıyor, onu ısırıyordu. Bu kendinden geçme yanılsamasını yaratmak için böylesine çabalaması onu gülümsetti. Kadın cinsel organını eline alarak onu yönlendirdi. Usulüne uygun biçimde içine girdi. Bu işle meşgulken onun bir sinema yıldızı olduğunu hayal ediyordu bir yandan. Sonra sinema yıldızının yerini uzun süre ekmek satın aldığı fırında çalışan kız aldı. Kadın kasıldı.

Şimdi de altında iki kadın olduğunu hayal ediyordu, sonra da üç. Scope'un evinde incelediği erotik fotoğraflardan biri geçiyordu aklından. Çok kıllı bir adamın üstünde oynaşan maskeli, çıplak, siyah ince çoraplı üç kadın vardı resimde. Sonra içinden "kalça" kelimesini tekrarladı. Bir genç kızın göğüslerini elleme izni kopardığı çocukluğuna dair anıyı yeniden canlandırmak için durdu. Şu anda yapmakta olduğu şeyi yaptığı başka kadınları da hatırladı. Kadının gırtlağından bir hırıltı döküldü.

İzlemiş olduğu film geldi aklına. Bir tecavüz kalkışmasının izlendiği bir bölümü vardı. Olayın güzel mağduru kahramanın sevgilisiydi ancak son dakikada kurtulmayı başarmıştı.

Bir sonraki sahnede Kardinal La Balue kodesi boylamıştı. Onu şarkı söylemeye zorlayan XI. Louis sinsice sırıtıyordu. Yaşlı hanımlar kanarya yerine kafeste La Balue'yü besleseler amma matrak olurdu, diye düşündü Trelkovsky. Stella inledi.

İş bitince kıza sevgi dolu bir öpücük kondurmayı becerdi. Ona zarar vermeyi kesinlikle istemezdi. Neden sonra, uykuya daldılar.

Trelkovsky'nin uyanması uzun sürmedi. Alnı ter içinde kalmıştı. Yatak altında kayıyordu, bu hissi iyi bilirdi ve hemen lavaboya koşması gerektiği de tecrübeyle sabitti. Elektrik düğmesini bulmak için eliyle duvarı yokladı zira uykuya dalmadan önce Stella ışığı kapatmıştı. Yalpalayarak ayağa kalktı ve mutfağa bitişik olan tuvaletin kapısını buldu. Klozetin önünde diz çöktü, kenarına koyduğu koluna alnını dayadı. Başı suyun boğuk bir ses çıkardığı deliğin tam üstündeydi. Midesi alt üst olmuştu. Kustu.

Hoş olmadığı söylenemezdi. Adeta zincirlerinden kurtulmak gibi. Bir nevi intihar. Ağzından dışarı saçılan bu maddelerden tiksinmiyordu. Hayır, umrunda bile değildi, aynı kendi kendisinin de umrunda olmadığı gibi. Hayatın umrunda olmadığı tek an kustuğu zamandı. Elinden geldikçe az gürültü çıkarmaya gayret ediyor ve bulunduğu konumda belli bir rahatlık buluyordu.

Kendisini daha iyi hissetti. Olanları düşündü yeniden. İçini bir ürperti kapladı. Birden Stella'nın cazibesini algılamaya çok daha açık hale gelmişti. Öylesine tahrik olmuştu ki kendisini rahatlatması gerekti.

Sifonu çekti, sonra yeniden dolmasını bekleyip bir kez daha. Hissettiği rahatsızlıktan eser kalmamıştı. Buna memnun oldu.

Bedeni yepyeni bir enerjiyle dolmuştu. Sebepsiz yere içinde sessiz kahkahalar patlıyordu. Hadi canım, herhalde vurup kafayı tekrar yatacak değildi. Eğer sabah gözünü burada açacak olursa yine bunalıma girerdi. Sessizce üstünü giyindi, Stella'nın alnına bir öpücük kondurmak için yatağa eğildi ve çıktı. Dışarıda hüküm süren kuru soğuk ona iyi geldi. Evine yürüyerek döndü. Tepeden tırnağa yıkandı, traş oldu, giyindi. Yatağının kenarına oturup işe gitme saatinin gelmesini beklemeye koyuldu.

Kuşları işitti. İçlerinden biri konseri başlatıyor, diğerleri de ona katılıyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse bu bir konser değildi. Dikkatle kulak verildiğinde çıkan gürültünün bir testereden çıkan sese benzediği fark ediliyordu. İleri geri gidip gelen bir testere. Trelkovsky kuşların çıkardığı seslerin neden müzikle karşılaştırıldığını asla anlayamamıştı. Kuşlar şarkı söylemiyorlardı ki, çığlık atıyorlardı. Hele sabahları, koro halinde çığlık atıyorlardı. Trelkovsky'yi gülme tuttu, bir çığlığın şarkı olduğunu zannetmek çuvallamanın dik alâsı değil miydi? Kendi kendisine insanlar yeni başlayan günü birbirlerine koro halinde çaresizliklerini haykırarak selamlama alışkanlığı edinirlerse ne olacağını sordu. Hadi abartmış olmayalım, yalnızca haykırmak için yeterince sebebi olanlar haykırsalar bile, acayip bir kakofoni işitilirdi.

Avludan tamirat gürültüleri geliyordu. Çekiç sesleri yankılandı. Pencereden baktı ancak alacakaranlıkta olan biteni fark etmekte zorlandı. Sonra anladı: camdan çatıyı değiştiriyorlardı.

IX

İMZA TOPLANIYOR

Kapıcı kadın onun yolunu gözlemiş olsa gerekti, zira bölmesinin camının ardından bir işaret yapmıştı. Sürgülü camı itip, ona gerekenden çok daha yüksek perdeden seslendi.

– Mösyö Trelkovsky!

V ile k arasındaki s'yi söylemeyi beceremediğinden ismini Trelkovky olarak telaffuz ediyordu. Dudaklarında tatlı bir tebessümle kadına yaklaştı.

– Madam Dioz'la görüştünüz mü?

– Hayır, neden?

– O halde ona döndüğünüzü haber vereceğim. Gelip sizinle konuşacak.

– Mesele nedir?

– Görürsünüz, görürsünüz.

Görüşmeyi daha fazla uzatmamak için bölmeyi yeniden kapattı. Hoşçakal anlamına gelecek şekilde yalnızca başını yukarıdan aşağı indirmekle yetindikten sonra artık onunla ilgilenmeksizin sırtını dönüp ocakta pişen yemeğinin başına döndü.

Trelkovsky hafifçe meraklanmış biçimde evine vardı. Pardesüsünü yatağın üzerine attı, pencerenin önüne bir sandalye çekip oturdu. Yarım saat o konumda kaldı. Hiçbir şey

yapmıyordu, belirli bir konuyu düşünmüyordu, yalnızca gün boyunca olup bitmiş sıradan anlardan hatırladıkları zihninden akıp geçiyordu. Cümle parçacıkları, özel bir anlam taşımayan hareketler, metroda bir an gördüğü yüzler.

Neden sonra, yerinden kalktı ve lavabonun üzerinde duvara astığı ufak aynanın önünde durmak aklına gelene kadar bir odadan diğerine dolandı durdu. Bir an kendisini inceledi, kayıtsızdı, başını sola doğru eğdi, sonra sağa doğru, geriye attığında kuyu gibi iki burun deliğini fark etti, sonra elini yüzünde dolaştırdı ağır ağır. Parmağının ucuna burnun üst kısmında çıkmış küçük bir kıl geldi. Kılı görebilmek için burnunu aynaya yaklaştırdı. Gözeneklerin birinden minik kahverengi bir kıl çıkıyordu. Pardesüsünün cebinden kibrit kutusunu çıkarmak için yatağa geri döndü. Titizlik adına, kutudan özenle iki adet kibriti kükürtsüz tarafından çıkardı. Aynaya geri dönerek iki kibriti cımbız gibi kullanıp onların yardımıyla kılı kopartmaya çalıştı. Kibritlere hakim olamıyor, belki de kılı yanlış yerden tutuyordu, zira kıl son anda elinden kaçıyordu. Ancak sabır göstermek suretiyle sonunda başardı. Kıl tahmin ettiğinden daha uzundu.

Aylak aylak alnındaki bazı siyah noktaları sıktı ancak kendisini yeterince vermiyordu. Yatağına uzandı, gözleri kapandı fakat uyumuyordu.

Kendi kendine bir hikâye anlattı.

"On bin gözü dönmüş Don Kazak süvarisinin başında atımın üstündeyim. Atlarımız üç gündür bozkırı nallarıyla çılgıncasına çiğniyorlar. Ufkun öteki ucundan on bin düşman

süvarisi bize doğru şimşek gibi geliyor. Bir adım bile geri çekilmeyeceğiz, iki ordunun çarpışması dehşet verici. Atının selesinde oturan bir tek ben kaldım. Eğri kılıcımı çekip yerdeki kalabalığa dalıyorum. Kılıcımın darbelerinin kime isabet ettiğine bakmıyorum bile. Doğruyorum, paramparça ediyorum. Çok geçmeden ovada artık yalnızca kanlı artıklar görünüyor. Topuklarımı atımın sağrısına öyle bir vuruyorum ki acıdan kişniyor. Rüzgar başımı adeta bir kar maskesi gibi sarıyor. Ardımdan on bin kazak süvarimin naraları işitiliyor... Yok, arkamdan gelen sesler... hayır. Bir şehrin sokaklarında yürüyorum, gece vakti. Ayak sesleri işitince arkaya dönüyorum. Zil zurna bir tayfanın elinden kurtulmaya çalışan bir kadını fark ediyorum. Bluzundan yakalayınca, yırtılıyor bluz. Kadın yarı çıplak. Hayvan herife doğru seğirtiyor ve bir itişte yere seriyorum. Kalkamıyor bir daha. Kadın bana doğru yaklaşıyor... yok... kadın kaçıp kurtuluyor... hayır... Saat altı metrosu. Tıklım tıklım. İstasyonda insanlar içeri doluşmaya çalışıyorlar. Kapının üstünden destek alarak içeridekileri kalçalarıyla ittiriyorlar. Ben geliyor ve sertçe itiyorum. Vagondaki bütün kalabalık vagonun iç duvarlarını parçalayarak raylara dökülüyor. Karşı yönden gelen tren kıvıl kıvıl yolcu kitlesini eziyor. Bir kan deryasını geçerek ilerliyor."

Kapı mı çalındı? Evet, kapı çalınmış.

Esrarengiz Madam Dioz olsa gerek.

Kapının eşiğinde dikilen yaşlı kadın onu şaşkınlığa boğuyor. Gözlerinin etrafında kırmızı halkalar, dudaksız bir ağız ve neredeyse çenesine değen bir burun.

Şaşırtıcı ölçüde pırıl pırıl bir sesle, size söyleyeceklerim var diyor.

– İçeri buyurun Madam.

Kadın hiç utanıp sıkılmadan ikinci odanın kapısına kadar ilerledi ve içeri kaçamak bakışlar attı. Yüzüne bakmadan Trelkovsky'ye kareli bir kağıt uzattı, o da kağıdı aldı ve pek çok imza ile dolu olduğunu tespit etti. Kağıdın arka yüzünde mor mürekkeple ve özenli bir yazıyla yazılmış birkaç satır var. Burada imzası olanların saat akşam 10'dan sonra gürültü yapan Madam Gadérian adında birini protesto ettiklerine dair bir beyanat. İhtiyar kadın dikkatini yeniden Trelkovsky'ye yöneltmiş, nasıl tepki verdiğini yüzünden okumaya çalışıyordu.

– Evet, imzalıyor musunuz?

Trelkovsky, kadife bir kumaşı dişleyip de kamaşmış gibi renginin attığını hissetti.

Ona bunu teklif etmek ne büyük bir ikiyüzlülüktü. Şüphesiz kendisini bekleyenin ne olduğunu göstermek içindi bu. Şahsına dönük iğrenç bir şantajla bir şeye zorlanmaktaydı. Önce kadın, sonra da kendisi. Eğer önce kadın için olanı imzalamazsa da bunu reddetmesinin ceremesini ilk çekecek olan kendisiydi. Kağıtta Mösyö Zy'nin imzasını aradı. Oradaydı elbette. Etrafında saygı ifadesi olarak belli bir boş alan bırakılmıştı.

– Bu Madam Gadérian kimdi acaba, diye güçlükle ağzından döküldü sözcükler. Tanımıyorum ben.

İhtiyar kadın hiddetle soludu.

– Saat 10'dan sonra ondan başka sesi gelen yok ki. Yürür,

gürültü yapar, gece yarısı bulaşık yıkar. Herkesi uyandırıyor. Kiracıların hayatını çekilmez hale getiriyor.

– Sakat bir genç kızla yaşamıyor muydu kendisi?

– Alâkası yok, 14 yaşındaki oğluyla yaşar. Bütün gün seksek oynayarak eğlenen beş para etmez bir velet.

– Emin misiniz? Yani, demek istiyorum ki genç bir kızla beraber yaşamadığından?

– Elbette. Kapıcı kadına sorun. Kime sorsanız söyler.

Trelkovsky cesaretini topladı.

– Kusura bakmayın, ben hiçbir dilekçeyi imzalamam. Ayrıca bu kadın beni hiç rahatsız etmedi, hiç gürültüsünü işitmedim. Nerede oturuyor tam olarak?

İhtiyar son soruyu pas geçti.

– Siz bilirsiniz. Israr etmiyorum. Ama sonra gece sizi uyandırdığında bana gelmeyin. Kendi hatanız.

– Hanımefendi beni anlamalısınız. Şüphesiz sizin de kendinize göre sebepleriniz vardır, sizi suçlamak istemem ama imzalamayı düşünmüyorum. Belki onun da gürültü çıkarmak için sebepleri vardır.

İhtiyar tiksinmiş bir havada sırıttı.

– Sebepleri ha!.. Ha ha hay! Güldürmeyin beni. O böyle biri, işte o kadar. Tam bir baş belası. Vardır böyle insanların başına bela kesilmeye meraklı tipler. Kendisini koruyamayanın da tepesine çıkarlar. Ben kimseyi tepeme çıkarttırmam, buna müsaade etmem. Ne icap ediyorsa yapmakta tereddüt etmem. Bize yardımcı olmak istemiyorsanız, sizin bileceğiniz iş ama sonra gelip de şikayetçi olmayın. Verin şunu bana geri.

Kıymetli kağıdını Trelkovsky'nin elinden kaptı. Onunla vedalaşmadan, kapıya doğru yürüyüp, arkasından sertçe çekip kapattı.

– Alçaklar... Alçaklar... diye dişlerinin arasından sövdü Trelkovsky. Alçaklar. Onların keyfi olsun diye nasıl da herkes gebersin isterler. Hatta, bu alçaklara, o bile yetmez, alçaklar.

Öfkeden titriyordu. Aşağıdaki lokantaya karnını doyurmaya gitti ama döndüğünde hâlâ hiddetten köpürüyordu. Dişlerini gıcırdatarak uykuya daldı.

Ertesi akşam, saatin on olmasına kısa bir süre kala gelip kapıyı çalan, yanında sakat kızıyla o kadındı. Artık ağlamıyordu. Sert ve kötücül bakışları Trelkovsky'ye dönünce biraz yumuşuyorlardı yine de.

– Ah, gördünüz değil mi Mösyö, şikayet dilekçesi imzalatmış. Başardı. Gitmek zorunda kalacağım. Ne fena bir kadın! Hepsi de imzalamış. Siz hariç Mösyö. Size teşekkür etmeye geldim. Siz iyi birisiniz.

Genç kız bakışlarını Trelkovsky'ye dikmişti. Kadın da ona gözleri parlayarak bakıyordu. Bu iki gözün bakışlarından tedirgin olmuştu.

– Kanımca, diye geveledi, yani ben bu tip işlerden hoşlanmam ve bulaşmamayı yeğlerim.

– Hayır, hayır, diye kadın başını salladı, adeta birden takatsiz kalmış gibi, yoo, siz iyi birisiniz, gözlerinizden belli.

Sinirleniverdi birden.

– Ama intikamımı aldım ben. Kapıcı kadın da fesadın teki, ona da oh olsun.

Kendisini kimsenin işitemeyeceğinden emin olmak için etrafı kolaçan etti, sonra daha alçak sesle:

– Onun şikayeti ve dilekçesi yüzünden kolik oldum. Bilin bakalım, ben de ne yaptım?

Sakat genç kız bakışlarını Trelkovsky'ye dikmişti. Trelkovsky bilmediğini ifade eden bir hareket yaptı.

– Merdivenlere yaptım.

Kahkahayı bastı.

– Ya, merdivenlere yukarıdan aşağıya kadar kakamı yaptım.

Bakışları küçük bir kızın hınzır bakışları gibiydi.

– Boydan boya her kata. Kabahat onların, onlar da beni kolik etmeselerdi. Ama sizin kapının önüne yapmadım, diye de ilave etti, canınızı sıkmak istemem.

Trelkovsky dehşet içindeydi. Bir anda, kapısının önünün pislenmemiş olmasının, masumiyetini kanıtlamak bir yana, asıl, kesinlikle kendisini suçlu çıkaracağını algıladı. Çatallanmış bir sesle sorguladı:

– Üzerinden çok... zaman geçti mi acaba?

Kadın kıkırdadı.

– Şimdi. Şipşak. Yarın gördükleri vakit suratları asılacak. Hele o hepsini temizlemeye mecbur kalacak olan kapıcı kadın. Canıma değsin, oh olsun.

El çırptı. Merdivenden temkinli bir şekilde inerken kıkırdamaya devam ettiği işitiliyordu. Emin olmak için tırabzandan aşağı sarktı. Basamaklar boyunca sarımsı bir iz zig-zaglar çiziyordu. Elini alnına götürdü.

– Kesinlikle benim yaptığımı söyleyecekler. Bir yolunu bulmalıyım, mutlaka.

Bununla birlikte hemen hepsini temizlemeye koyulmayacaktı. Her an iş üstünde enselenmesi riski vardı. Kendi kapısının önüne de kendisi yapmak geçti aklından ama canı istemiyordu ayrıca renk ve kıvam farkının foyasını meydana çıkaracağını düşündü. Çözümü gözden geçirdi.

Bulantısına hakim olmaya çalışarak, evden aldığı bir karton parçasıyla üst katın merdivenlerinden bir miktar dışkı aldı. Bu faaliyet esnasında kalbi küt küt atıyor, korku ve tiksintiden boğuluyordu. Kartonun muhteviyatını kapısının eşiğine boca etti. Daha sonra kartondan kurtulmak için tuvalete yöneldi.

Döndüğünde adeta artık yaşamıyor gibiydi. Çalar saati her zamankinden daha erkene kurdu. Keşfin ardından olacaklara şahit olmayı hiç planlamıyordu.

Ancak sabah olduğunda dünkü olaydan iz kalmamıştı. Basamakların hâlâ ıslak olan ahşabından kuvvetli bir çamaşır suyu kokusu yayılıyordu.

Trelkovsky karşıdaki kafede kakaosunu içip, iki adet açık sandviçini yedi.

Erkenciydi. Ağır ağır büroya doğru yola koyuldu. Yürürken yoldan geçenleri gözlemliyordu. Yüzler gözünün önünden neredeyse sabit bir hızda, bu yüzlerin sahipleri adeta bir yürüyen bandın üzerinde duruyorlarmış gibi geçip gidiyorlardı. Kurbağa gibi patlak gözlü suratlar, suratı bir karış adamların sıska ve keskin hatlı çehreleri, anormal görünüşlü

bebeklerin geniş ve gevşek suratları, boğa enseleri, balık burunları, tavşan dudaklılar. Gözleri kırpıştırarak aslında tek bir suratın gitgide değiştiğini hayal etmek mümkündü. Trelkovsky tüm bu yüzlerin tuhaflığına şaşırdı. Marslı, hepsi Marslıydı bunların. Ama bundan utanç duyduklarından gizlenmeye çabalıyorlardı. Canavarımsı orantısızlıklarını, oranlarını ve akıl almaz çirkinliklerini bir kalemde güzellik diye adlandırarak işin içinden çıkmışlardı. Başka bir yerden gelmişlerdi ancak bununla yüzleşmeye yanaşmıyorlardı. Doğalmış pozlarındaydılar. Bir vitrine imgesi yansıdı. Onun da farkı yoktu. Benziyordu, tam anlamıyla o canavarlara benziyordu. O da onların türündendi ama bilinmeyen bir sebepten dışlanmıştı. Ona itimat edilmemişti. Onların istediği, saçma kanunlarına ve münasebetsiz kurallarına itaat etmesiydi. Bunlar sadece ona saçma geliyordu zira aralarındaki bütün o hassas farkların ve inceliklerin ayırdına varmıyordu.

Üç delikanlı önünde giden bir kadına asılmaya çalışıyordu. Kısaca bir şeyler söyleyip pek de zarif sayılmayacak geniş adımlarla uzaklaştı kadın. Birbirlerinin sırtına şaplaklar vurarak kahkahadan kırıldı gençler.

Erkeksilikten de tiksiniyordu. Vücudunu, cinsiyetini bu şekilde teşhir etmek ve bununla iftihar etmek fikrinden asla hoşlanmamıştı. Erkek adam pantolonlarının içinde yayılıp oturuyorlar ama domuz kalmaya devam ediyorlardı. Neden kılık değiştiriyorlardı ki, madem ki her yaptıkları belden aşağısını ve ona bağlı salgıları harekete geçiriyordu? Gülümsedi.

– Yanımda bir telepati uzmanı olsa ne düşünürdü acaba?

Bu kendisine sık sık sorduğu bir soruydu. Hatta zaman zaman düşüncelerini okumaya çalışan meçhul telepati uzmanının yerine düşünme oyunu oynadığı bile olurdu. Ona aklına eseni söylerdi, günah çıkartmaktan küfürlere kadar, sonra adeta telefondaymışçasına düşünmeyi keser, susar ve diğerinin vereceği cevaba kulak kesilirdi. Elbette o cevap hiç gelmezdi.

– Muhtemelen benim eşcinsel olduğumu düşünecektir.

Ama eşcinsel değildi o, bunun için gerekli dinsel düşünce yapısına sahip değildi. Her oğlancı bir nevi çuvallamış İsa'dır. Ve İsa, diye düşündü Trelkovsky, o boyundan büyük işlere kalkışan halleriyle oğlancının tekiydi. Bütün bu tiplerin insancıllığı tiksinti vericiydi.

– Böyle düşünüyor olma nedenim önünde sonunda bir erkek olmam. Kadın olsam kimbilir neler geçecekti aklımdan.

Kahkahayı patlattı. Ancak hastane yatağında yatan Simone Choule'ün imgesi kahkahasını dudaklarında dondurdu.

X

HASTALIK

Hastaydı. Birkaç gündür kendisini pek iyi hissetmiyordu. Sırtından boydan boya ürpertiler geçiyor, dişleri birbirine vurmaya başlıyor, yanan alnı buz gibi ter damlalarıyla kaplanıyordu. Başlangıçta gerçeği kabullenmek istememiş, ortada bir şey yokmuş gibi davranmıştı. Büroda, zonklamasın diye başını iki elinin arasına alıyordu. İki adım merdiven çıkmak bile onu perişan ediyordu. Hayır, bu böyle devam edemezdi, hastaydı, bitkindi.

Varlığını tehlikeye sokan herhangi bir pislik bulaşmıştı mekanizmaya. Neydi bu? İki dişlinin birbirlerinin üzerine geçmesini engelleyen bir kuş teleği? Yuvasından çıkmış bir çark? Belki de bir mikrop?

Onu muayene eden mahalle doktoru arızaya neyin yol açtığı konusunda bilgi vermemişti. Tedbir amaçlı düşük dozlu bir antibiyotik ve günde iki kez yutacağı küçük sarı haplar yazmıştı. Ayrıca bol bol da yoğurt yemesini tavsiye etmişti. Burnu bir alay kokusu alıyordu sanki.

– Elbette ki şart bu, sizi temin ederim, bolca yoğurt. Bağırsak floranızı düzenleyeceksiniz. Haftaya yeniden uğrayın.

Trelkovsky evine dönerken eczaneye uğradı. Oradan cebine attığı minik karton kutularla çıktı, saçma da olsa onu şimdiden rahatlatmışlardı.

Evine gelir gelmez kutuları açıp, kullanma talimatlarını okumaya koyuldu. Baştan sona dikkatlice okudu. Kendisine reçete edilmiş olan ilaçların olağanüstü bazı özellikleri var gibi görünüyordu. Ama ertesi akşam kendisini daha iyi hissettiği söylenemezdi. Mutedil iyimserliği yerini kopkoyu bir umutsuzluğa bıraktı. Şimdi ilaçların mucizevi olmadıklarını, kullanma talimatında yeralan kısa açıklamalarınsa reklamdan ibaret olduğunu anlıyordu. Doğrusu bunu önceden de bilmiyor değildi ama ona aksini ispatlayacak bir şey olmadığı için oyuna katılmaktan kendini alamamıştı.

Yataktaydı. Sıcak basmıştı ancak bunun yeterli olmadığını hissediyordu. Burnuna kadar çektiği battaniyeyi saran çarşaf, ağız hizasında tükürükten ıslanmıştı. Gözünü açıp-kapatmaya takati yoktu. O da ya gözlerini bakışlarını belli bir yere odaklamadan açık tutuyor ya da, bundan huylandığında, yüzünü pencereye doğru çevirip gözkapaklarının karanlığı erguvanileştiren demirden perdesini gözlerinin üstüne indiriyordu.

Örtülerin altında büzüşüyordu. Kendi varlığının hiç olmadığı kadar farkındaydı. Boyutlarına aşinaydı, vücudunu gözlemleyip tekrar tekrar zihninde çizmekle artık o kadar uzun zaman geçirmişti ki kendisini o bedende bir başka bahtsızla karşılaşmış bir dost gibi hissediyordu. Güçsüzlüğün pençesine düşmemek için mümkün olduğunca az hareket etmeye gayret sarfediyordu. Baldırları oyluklarına değiyor, dizleri pleksusla neredeyse iç içe geçmiş, dirsekleri gövdesine yapışmıştı. Aklını, başını yastıkta kalbinin sesini işitmeyeceği

belli bir konuma getirmeye takmıştı. Nihayet hiçbir sesi işitmediği ayrıcalıklı bir konum bulana kadar on kez döndü durdu. Zira varlığının ne denli kırılgan olduğunun kanıtı olan o korkunç sesi duymaya tahammülü yoktu. Kendisine sık sık bir insanın tüm hayatı boyunca belli sayıda kalp atışına mı sahip olduğu sorusunu soragelmişti. Göğsünde atmakta olan kalbi tüm çabalarına rağmen yine de hissetmeye devam ettiğinde, hemen örtülerin altına kaçıyordu. Başını çarşafın altına sokup gözlerini kocaman açarak karanlıkta büzülmüş bedenini inceliyordu. Böyle bakıldığında tuhaf ve heybetli bir kütleydi. Kekre, insanı sarmalayan hayvan kokusu onu büyülüyordu, kendisini şaşılacak derecede sakinleşmiş hissediyordu. Varolduğundan emin olmak için kokusuna ihtiyacı vardı. Bu kokunun daha da kesif, daha da dayanılmaz olması için kendisini yellenmeye zorluyordu. Çarşafın altında kalabildiği kadar, boğulacak gibi olana dek kalmaya gayret ediyor, yeniden temiz havaya çıktığında güçlendiğini hissediyordu. Hastalıkla ilgili daha az endişe duyuyor, korkuları yerini yepyeni bir esenliğe bırakıyordu.

Gece durumu kötüleşti. Uyandığında çarşaflar terden sırılsıklam olmuştu. Dişleri birbirine vuruyordu. Yüksek ateş nedeniyle öylesine sersemlemişti ki korkacak hali bile kalmamıştı. Bir örtüye sarınarak eski kiracıdan kalma küçük bir elektrikli ısıtıcıda su ısıtmak için kalktı. Su kaynadığında, içi bayat çayla dolu bir süzgece boca ettiği suyla basit bir içecek hazırladı. İki aspirin tabletini de içinde erittiği bu içecek ona iyi geldi.

Yeniden yattı ancak düğmeyi çevirip de karanlık çöktüğünde, içinde bulunduğu odanın neredeyse bedeniyle aynı ölçüye varana dek küçüldüğü hissine kapıldı. Boğuluyordu. Yeniden ışığı açtığında, oda bir anda eski büyüklüğüne kavuştu. Ferahlayarak, yeniden soluk alabilmek için havayı kuvvetle içine çekti.

– Salaklık, diye mırıldandı.

Işığı kapattı. Oda bir anda gergin bir lastik gibi bırakılmışçasına yeniden Trelkovsky'nin üstüne çöktü. Bir lahit misali onu sarmalıyordu, göğsünü sıkıştırıyor, başına bastırıyor, ensesini eziyordu.

Şimdiden boğuluyordu. Neyse ki, son anda, parmağı elektrik düğmesini buldu. Ferahlama önceki sefer kadar keskindi.

Işığı açık bırakarak uyumaya karar verdi.

Ama hiç de öyle kolay değildi! Artık odanın büyüklüğü değişmiyordu. Hayır, değişen odanın ahengiydi.

Değişen tam olarak, evdeki mobilyalar arasındaki ahenkti.

Adeta sanki su baskınına uğradıktan sonra buza dönüşmüş gibiydi. Eşya arasındaki boşluk aniden bir buzdağı kadar elle tutulur hale gelmişti. Trelkovsky'nin kendisi de bu nesnelerden biriydi. Yeniden hapsolmuştu. Artık evinin içinde değil, boşluğun içinde. Bu yanılsamayı ortadan kaldırmak için kıpırdanmayı denedi. Başaramadı.

Bir saati aşkın orada hapis kaldı. Hâlâ uyanıktı.

Aniden, belli bir nedeni olmadan, olay son buldu. Büyü

bozulmuştu. Emin olmak için tek gözünü yumdu. Evet, hareket edebiliyordu.

Ancak hareketi yeni bir süreci tetiklemişti.

Sol gözünü yummasına yummuştu da, bu, görsel alandaki daralmaya rağmen hiçbir sonuç doğurmamıştı. Sonuç olarak nesneler sağ tarafa yığılmıştı. Kuşku içinde sağ gözünü kapattı. Bu sefer de eşya sol tarafa yığıldı. Olacak iş değildi! Kerteriz olarak duvar kağıdındaki bir noktayı tespit edip, gözlerini kırpıştırdı. Ancak başını kıpırdatmadığında kerterizin yerini unutuyor, ilk kerterizi hatırladığındaysa, ikincinin yerini hatırlamayı başaramıyordu. Boş yere ayak diredi. Önce sol, sonra da sağ gözünü durmadan kırpmak korkunç bir migren atağına yol açmıştı. Beyni acıdan zonkluyordu. Gözkapaklarını yumdu, odanın görünümü gözünün önünden gitmedi. Gözkapakları şeffafmış gibi iyi görüyordu.

Nihayet o kâbus gecesi son buldu.

Uyku bedenini ele geçirdi ve öğleden sonra geç saate kadar orada kaldı.

Dışarıda camlı bölmeyi tamir eden ustaların seslerini işitiyordu. Kalkmak istedi ancak hiç hali yoktu. Biraz karnı acıkmıştı.

Yalnızlık tüm dehşetiyle karşısında belirdi.

Onunla ilgilenecek kimse yoktu, onu pışpışlayacak, ateşini ölçmek için serin elini alnına koyacak hiç kimsesi yoktu.

Yalnız, yapayalnızdı, sanki ölüm döşeğindeymişçesine. Peki bu olay gerçekleşirse cesedini kaç günde bulurlardı acaba? Bir hafta? Bir ay? Bu kabre ilk kim ayak basacaktı?

Şüphesiz komşular ya da ev sahibi. O kimsenin umrunda değildi ama iş kiraya gelince durum farklıydı. Ölmüş bile olsa kendisine ait olmayan bu konuttan istifade etmesine izin verilmezdi. Karşı koymayı denedi.

– Abartıyorum canım, o kadar da yalnız değilim. Kaderime yanıyorum ama arayacak olursam, dur bakayım...

Arıyordu, görüyordu ama yok, hayır, yalnızdı, hiç olmadığı kadar yalnız. Hayatında meydana gelen değişimin farkına vardı. Neden? Meydana gelen neydi?

Cevabın dilinin ucunda olduğu duygusundan rahatsız oldu. Neden? Bunun bir cevabı olsa gerekti. Etrafı daima dostlarla, ahbaplarla, her türden tanıdıklarla çevrili olan, onları ihtiyaç duyacağı zamanlar için kıskançlıkla sakınmış olan o, kendisini ıssızlığın ortasında ıssız bir adada bulmuştu!

Ah, nasıl bir şuursuzluktu onunki! Kendisini tanıyamıyordu.

İşçilerin çekiç gürültüleri onu yalnızlığından çekip aldı. Madem Trelkovsky ile ilgilenecek kimse yoktu, o halde Trelkovsky de kendi kendisiyle ilgilenirdi.

Evvela, yemek.

Üstüne bir şeyler geçirdi. Merdivenden inmesi kolay olmadı. Başlangıçta güçlük hissetmedi ancak kısa sürede ahşap basamaklar taştan basamaklara dönüşüverdiler. Yüzeyleri kabaydı ve kötü kesimliydiler. Pürtüklü yerlere takılıyor, sivri kenarlara sertçe ayağını vuruyordu. Sonra büyük merdivenden sayısız küçük merdiven türedi. Ufak dolambaçlı merdivenler, tıkışık basamaklı düzensiz merdivenler, insanın artık

içinde mi dışında mı olduğunu anlayamadığı merdivenler. Bu karmaşada yönünü bulmakta müthiş güçlük çekiyordu. Sık sık kayboluyordu. Birdenbire yukarı doğru çıkar hale dönüşen bir merdivenden inmeyi başardıktan sonra bir tavana vardı. İlerleyebilmesini sağlayacak ne bir kapı, ne de zeminin altına doğru açılan bir kapak bulunmaktaydı. Yalnızca onu başını eğmek zorunda bırakan bembeyaz ve pürüzsüz bir tavan. Gerisin geri dönmeyi kabullendi. Ancak merdiven adeta çevresinde dolanıp durduğu eksende bir denge noktası bulmuşçasına, o belli bir noktaya ulaştığında yeniden tersine dönüyordu. Bu sefer de inmek yerine çıkmak, sonra da çıkmak yerine inmek gerekiyordu.

Trelkovsky bitkin düşmüştü. Bu cehennemî oluşumun içinde kaç asırdır dönenip durmaktaydı? Bilmiyordu. Muğlak bir şekilde bildiği, görevinin ilerlemek olduğuydu.

Onu merakla gözlemek için duvardan sık sık başlar fırlıyordu. Yüzlerde hiçbir ifade yoktu, bununla birlikte kahkahalar ve alaycı gülüşmeler çalınıyordu kulağına. Başlar asla uzun süre ortada kalmıyordu. Hemen gözden kayboluveriyorlar ama bu sefer de biraz ötede Trelkovsky'yi uzun uzadıya inceleyecek olan başka başlar beliriyordu. Elinde duvardan taşan bütün başları koparmak için dev bir jiletle duvar boyunca koşmayı arzuladı. Böyle bir jileti yoktu ne yazık ki.

Giriş katına vardığının farkına varmamıştı. Dönmeye, inmeye, çıkmaya devam ediyordu. Sonunda kemerin oluşturduğu dev açıklığın farkına vardı. Işık sendelemesine neden oldu.

Şu anda artık çıktığı bu seferin amacını hatırlamıyordu. Açlık hissi kaybolmuştu. Artık içinde kalan tek arzu bir an önce yatağına kavuşmaktı. Hastalığı sandığından da ciddi olsa gerekti. Yukarıya tekrar çıkış kazasız belasız tamamlandı. Üzerindekileri çıkarmaya cesaret edemedi. Ayakkabılarını bile çıkarmadan çarşafların arasına kayıverdi. Zaten böyle bile dişleri birbirine çarpıyordu.

Uyandığında gece olmuştu. Durumu düzelmemişti ancak şiddetli ateşin sersemliği geçmiş, yerini şaşırtıcı bir aydınlanma hissine bırakmıştı. Kolayca yerinden kalktı. Şüpheyle birkaç adım attı ancak en ufak bir baş dönmesi hissetmedi. Daha çok ayaklarının yere değmediği gibi bir izlenim edinmişti. Bu düzelme soyunmasına olanak verdi. Giysilerini bir iskemlenin sırtına bırakmak için pencereye yaklaştı. İstemsizce karşısında duran vasistasa baktı. Orada bir hela deliğinin üzerinde çömelmiş vaziyette bir kadın gördü. Onu bir bakışta tanımıştı. Simone Choule'dü.

Burnunu cama yapıştırdı. Kadın sanki orada olduğunu fark etmişçesine, yüzünü yavaşça ona doğru çevirdi. Tek eliyle yüzünü kaplayan bandajı çözmeye koyuldu. Yüzün sadece alt yarısını açık etmişti, burnundan aşağısını. Ağzı korkunç bir gülümsemeyle genişledi. Artık kıpırdamıyordu.

Trelkovsky elini alnından geçirdi. Vasistasta sergilenen gösteriden kendisini çekip almak isterdi. Ama takati yoktu.

Simone Choule yeniden hareket etmeye başlamıştı. Silinmek ve sonra da sifonu çekmek için yaptığı hareketlerin hiçbiri Trelkovsky'nin dikkatinden kaçmamıştı. Üstünü başını

düzeltip çıktığını gördü. Otomata bağlı ışık söndü.

Ancak o zaman bakışlarını oradan ayırmayı başarabildi. Giysilerini çıkarmayı sürdürüyor ama gömleğinin düğmelerini açarken parmakları titriyordu. Gömlekten, başından çekip çıkartarak zar zor kurtulabildi. Gömlek yaslı bir gürültüyle yırtıldı. Farkına varmadı. Tek düşündüğü az önce tanık olduğu manzaraydı.

Dert ettiği Simone Choule'ün hayaletinin görüntüsü değildi, zira halüsinasyonun nedeninin yüksek ateş olduğundan şüpheleniyordu. Asıl sorun, onu fark ettiğinde kapıldığı tuhaf histi.

Birkaç saniye boyunca, kendisini o tuvalete götürülmüş gibi hissetmişti, o pencereden kendi dairesini izlemekteydi. Orada tıpatıp kendisine benzeyen burnu cama yapışmış bir adam görmüştü, gözleri dehşetle yuvalarından dışarı uğramış.

XI

AYDINLANMA

Ateş düşmüştü. Yine de Trelkovsky normal yaşantısına dönmekte güçlük çekiyordu. Ateş düşerken ondan bir parçayı da götürmüş olsa gerekti, zira kendisinde bir eksiklik hissediyordu. Körelmiş duyuları sürekli olarak bedenine ayak uyduramadığı duygusunu yaşatıyordu. Kendisini iyi hissetmiyordu.

O sabah yataktan kalkarken, kendisinin olmayan bir iradeye boyun eğiyormuş gibi hissetmişti. Ayağına terliklerini giydi, sırtına bir robdöşambr geçirdi, çay için su kaynatmaya gitti. Henüz işe gidemeyecek kadar güçsüzdü.

Su kaynıyordu. Süzgecin içindeki çay yapraklarının üzerine boşalttı suyu. Fincan güzel bir sıvıyla doldu, çini mürekkebinin farklı tonları gibi, belli belirsiz ancak karşı konulmaz aromalı. Trelkovsky çayına asla şeker koymazdı. Bir parça şekeri ağzına atar, sonra da küçük yudumlarla içerdi.

Aşağıda camlı bölmeyi tamire gelen ustaların çekiç sesleri yankılanıyordu. Trelkovsky ağzına düşünmeden bir şeker yerleştirdi ve elinde fincanla pencereye yaklaştı. İki işçi dalga geçmekle meşguldü. Trelkovsky'yi görünce gülüşmeye başladılar. Önce yanıldığını, optik bir yanılsamanın kurbanı olduğunu sandı. Ancak çok geçmeden gerçeği kabullendi: ustalar açık

açık kendisiyle alay ediyorlardı. Önce afalladı, sonra rahatsız oldu. Onaylamadığını göstermek için kaşlarını çattı, ancak davranışlarında bir değişiklik olmadı.

– Bu kadarı da olmaz ama artık!

Sert bir hareketle pencereyi açtı ve pervazdan aşağı doğru sarktı. Ustalar daha da fazla gülüşmeye başladılar.

Trelkovsky öfkeden tir tir titriyordu. Öyle ki fincanı elinden düşürdü. Parçaları toplamak için eğildiğinde kahkaha tufanı koptu. Beceriksizliğiyle dalga geçiyor olmalılardı.

Baktı, gerçekten de ustalar onu pis pis sırıtarak süzüyorlardı.

– İyi de ben onlara ne yaptım ki?

Onlara hiçbir şey yapmamıştı. Kendisine düşmandılar işte, o yüzden de onunla alay ediyorlardı. Bu tahammül edebileceğinin ötesindeydi.

– Ne arzu etmiştiniz? diye haykırdı, sanki niyetlerini sezmemiş gibi.

Kötücül ve kaba sırıtmaları iyice arttı. Bir süre daha ona bakıp durduktan sonra işlerinin başına döndüler. Ama arada sırada pencereye doğru sinsi bakışlar fırlatıyorlardı, sırtlarının dörtte üçü dönükken bile Trelkovsky dudaklarını zalimce kıvırtan sırıtışı seçebiliyordu.

Öylece kalakalmıştı, şaşkınlık ve isyanla taş kesilmiş halde olanlara boş yere bir gerekçe arıyordu.

Benim nerem gülünç ki?

Aynaya doğru gidip uzun uzun kendisini süzdü.

Artık kendisine benzemiyordu!

Aynaya dikkatle baktı. Gırtlağından bir çığlık koptu. Kendinden geçti.

Ne kadar sonra bilinmez kendisine geldi. Düşerken canı çok yanmıştı. Güçlükle ayağa kalktıktan sonra, aynada ilk gördüğü makyajlı yüzü oldu. Dudaklarındaki ruju, yüzündeki fondöteni, yanağındaki allığı, kirpiklerindeki rimeli fark edebiliyordu.

Korkusu öyle bir gerçeklik kazandı ki, bir anda sertleşip boğazında bir yumruya dönüştüğünü hissetti. Bir testerenin dişleri kadar keskin kılçıkları olmalıydı zira gırtlağını parçalıyordu. Neden kılık değiştirmişti?

Uyurgezer değildi oysa ki. Bütün bu güzellik malzemeleri nereden çıkmıştı? Evi didik didik aramaya koyuldu. Arama uzun sürmedi. Komodinin bir çekmecesinde buldu onları. Her boyda ve her renkten en azından bir düzine şişe vardı, tüpler, krem kutucukları.

Aklını mı kaybediyordu?

Şişeleri vahşice avuçladığı gibi, gürültüyle parçalanacakları duvara fırlattı.

Komşular duvarları yumrukladılar.

Deliriyordu demek, kendisi? Kahkahayı bastı.

Komşular yumruklamayı iki katına çıkardılar.

Gülmeyi kesti. Anlıyordu. Hiç de komik değildi.

Gömleği terden vücuduna yapışmıştı. Kendisini yatağa bıraktı. Zihninde beliren açıklamayı umutsuzca gözardı etmeye çalışsa da bunun beyhude olduğunu şimdiden anlamıştı bile. Hakikat bir havai fişek misali patlıyordu.

Onların suçuydu.

Komşular onu yavaş yavaş Simone Choule'e dönüştürüyorlardı.

Binlerce küçük adilikle, her daim tetikte olarak, demir gibi bir iradeyle komşular kişiliğini değiştirmekteydiler. Hepsi de suç ortağıydılar, hepsi suçluydu. Onların bu dehşet verici tuzağına masumca düşmüştü. Onu kandırmak için kılık değiştiriyorlardı. Ona rahatsızlık vermek için tuhaf davranışlar sergiliyor ve mantığını kaybetmesine yol açıyorlardı. Ellerinde oyuncak olmuştu. Dairede başından geçen her şeyin üzerinde yeniden düşündüğünde, bu işin başından beri böyle olduğunu anladı. Kapıcı kadın ilk iş hemen dikkatini tuvaletin penceresine çekmişti. Orada tuhaf olayların meydana geleceğinden haberdardı. Merdivenlere dökülen çöpleri kimin topladığını düşünmeye de gerek kalmamıştı artık. Komşulardı.

Bütün köprüleri atmak, geriye dönüş imkânı bırakmamak için onu kandıran da komşulardı. Geçmişini çalmışlardı. Eski kişiliği yeniden ortaya çıktığında duvarları yumruklayan da komşulardı. Onların yüzünden arkadaşlarını kaybetmişti, terlik ve robdöşambr giymeye başlaması da onların yüzündendi. Karşıdaki kafede çalışan ve kahve yerine sıcak kakao, Gauloise yerine Gitanes içmeye onu alıştıran da bir komşuydu. Sinsice kadının bütün jest ve alışkanlıklarını kendisine dayatmışlardı. Avuçlarının içine almışlardı onu.

Şimdi de uyuyor olmasından istifade ederek, asıl büyük darbeyi vurmaya karar vermişlerdi. Yüzüne makyaj yapmış, boyalar sürmüşlerdi. Ama hesapları tutmamıştı, hata

yapmışlardı, daha o noktada değildi. Çok erkendi henüz.

Erkeksilik hakkındaki düşüncelerini anımsadı. Demek buydu ha!.. Kişisel düşünceleri bile zorla benimsetilmişti.

Cebinden bir paket sigara çıkardı. Bir tane yaktı. Mümkün olabildiğince sakin kalarak düşünmek gerekiyordu. Özellikle de çılgına dönmemek. Burnundan verdiği uzun uzun nefesler çekti sigaradan. Peki ya ev sahibi?

Elebaşı kesinlikle o olsa gerekti. Cellat sürüsünü yöneten oydu. Peki ya ihtiyar kadın? Sonra, sakat kızı olan o kadın? Kurbanlar? Komşular? Şüphesiz komşuydular, kimbilir nasıl gizli bir misyonları vardı? Ya Stella?

Hastaneye yapacağı ziyaretten önceden haberi olmuş muydu? Onu, dışarıdan geliyor gibi gözükeceğinden, çok daha az sakınacağı bir etkiye maruz bırakmak için avucunun içine almaktan mı ibaretti niyeti? Zarını kızın masumiyetinden yana atmaya karar verdi, her yerde de düşmanlar görecek hali yoktu. Deli değildi ya!

Kendisine bu kadar içerlemeleri için nasıl bir suç işlemiş olmalıydı ki? Belki de örümceğin ağına yakalanan sineğin işlediği suçun aynısını? Bina bir tuzaktı ve tuzak işe yarıyordu. Ona şahsen bir düşmanlık beslenmiyor olması bile muhtemeldi. Ama komşuların dediğim dedik ve buyurgan çehreleri gözünde canlanınca bu varsayımı bir yana bıraktı. Kendisini kandırmasının alemi var mıydı? Evet efendim, Trelkovsky'ye yönelik bir düşmanlık söz konusuydu. Affedilemeyen tam da Trelkovsky olmasıydı, bu yüzden kendisinden nefret ediliyordu ve bunun için cezalandırılmaktaydı.

Peki o halde bu devasa mekanizma sadece kendisini cezalandırmak için mi devreye sokulmuştu? Sadece kendisine karşı böylesi bir seferberlik niye? Bunu hak ediyor muydu? Hüküm giymek için seçilmiş miydi?

Başını salladı. Hayır, bu mümkün değildi. Başka bir şey olsa gerekti.

Aklına bir soru geldi: ilk kurban kendisi miydi?

Sonra bir başkası: Simone Choule kime dönüştürülmüştü?

Bu tuzak ne zamandan beri devredeydi? Dönüşüme uğratılmış kiracıların listesinin uzunluğu ne kadardı? Hepsi de Simone Choule'ün akibetini mi yeğlemişlerdi? Yoksa vefat eden kiracıların yerine geçmekle mi görevlendirilmişlerdi? Bu da onların üreme yolu muydu? Dünya dışı yaratıklar, mutantlar mıydılar, yoksa düpedüz katiller mi? Trelkovsky eski kiracıyı canlandırdı hayalinde, sargılar içinde, kocaman açılmış ağzıyla.

Bir kiracının intihar etmesi? Hadi canım! Simone Choule kurbandı, cellat değil.

İzmariti küllükte ezdi. Neden, onu neden dönüştürmek istiyorlardı?

Birden nefesi kesildi, gözleri dehşet içinde yuvalarından uğradı.

Bütünüyle, TAMAMEN Simone Choule'e benzeyeceği gün geldiğinde, onun gibi davranması gerekecekti. İNTİHAR ETMEK ZORUNDA KALACAKTI. Bunu yapmayı arzu etmese de artık söz hakkı olmayacaktı.

Pencereye koştu. Aşağıda ustalar penceresine bakarak kıs kıs gülüyorlardı. Demek camlı bölmeyi bu yüzden onarıyorlardı. Kendisi için!..

Başı döndü, oturmak zorunda kaldı.

Ama o ölmek istemiyordu ki. Bu bir cinayetti. Aklına polis gelse de kesinlikle imdadına koşulmayacağını kestiriyordu. Şüpheci, dahası Mösyö Zy'nin dostu olan bir komiseri ikna etmek için ne diyecekti ki? O halde, kaçmak? İyi de nereye gitmek için? Neresi olursa artık, henüz vakit varken evi terk etmeliydi. Ama kira sözleşmesindeki haklarından vazgeçecek hali yoktu. Mutlaka bir çözüm olmalıydı. Sonunda bir tanesinde karar kıldı.

Bir şey sezdirmemek için bir müddet daha dönüşüyormuş numarası yapmak. Daireyi devredecek birini bulmak, sonra da haber vermeden, adres bırakmadan ortadan kaybolmak.

Bununla birlikte, bu çözümde tatmin edici olmayan iki nokta vardı. İlki, yeni kiracının, uyarılmadığı takdirde gelecek kurban olacağı, ikincisi ise ev sahibinin belki de daireyle ilgili her türlü uzlaşmayı reddedecek olmasıydı. Onu haberdar etmemenin yolu yoktu. Mükemmel çözüm, herhangi bir bildirimde bulunmadan, her şeyi bırakıp, çekip gitmekti. Ama hava parası Trelkovsky'nin tasarruflarını silip süpürmüştü. Elinde avucunda bir şey kalmamıştı. Tek şansı zaman ve para kazanmaktı.

Süslü püslü ve makyajlı haliyle çıkıp mahallede kısa bir gezinti yapmaya karar verdi. Çocukların sataşmalarına

ve gelen geçenin hor görmesine katlanmak gerekecekti ama ancak böyle bir bedel ödeyerek canını kurtarma ümidini koruyabilecekti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ESKİ KİRACI

XII

İSYAN

Trelkovsky yıkımını hedefleyen mekanizmanın varlığını keşfettiğinden bu yana, dönüşümü olabildiğince mükemmel hale getirmeye çalışmaktan acıyla karışık bir zevk alıyordu. Madem ki kendisine rağmen dönüşüme uğratılmaya çalışılıyordu, o da onlara tek başına neler yapmaya muktedir olduğunu gösterecekti. Kendi sahalarında mağlup edecekti onları. Onların canavarlıklarına o da kendisininkiyle karşılık verecekti.

Dükkan toz ve kirli çamaşır kokuyordu. İçeride bulunan yaşlı kadın Trelkovsky'nin görünümüne şaşırmışa benzemiyordu. Bunlara alışkın olsa gerekti. Kadının ona gösterdiği bütün perukları uzun uzadıya inceledi. Fiyatlar tahmin ettiğinden yüksekti. Yine de en pahalı olanda karar kıldı. Denediğinde saçlar onu adeta bir kürk gibi sarmalayıverdiler. Hoş olmadığı söylenemezdi. Dükkandan peruğu başından çıkarmadan çıktı. Saçlar yüzünü bir bayrak gibi tatlı tatlı kırbaçlıyordu. Sandığının aksine, gelen geçen dönüp bakmadı. Onların düşmanca bakışlarını boş yere aradı durdu. Yok, kayıtsızdılar. Bir de aslında neden başka türlü olsundu ki? Neyi yaşamalarına engel oluyordu? Onların alışageldikleri gibi davranmalarına mı? Böyle gülünç biçimde giyinerek onları daha az rahatsız

ediyordu, zira artık tam anlamıyla bir yurttaş değildi, söz hakkından vazgeçmiş oluyordu. Onun ne düşündüğünün artık bir önemi kalmamıştı. Başının üstünde duran da bir bayrak değil, bir kılıftı. Utanılası varoluşunun üzerini örten bir kılıf. Eh, madem öyleydi, o da sonuna kadar gidecekti. Tüm bedenini sargılarla kaplayacaktı ki, kimsecikler artık dönüşmüş olduğu yarayı görmesin.

Bir elbise edindi, iç çamaşırı, ince çoraplar ve bir çift yüksek topuklu iskarpin. Kılık değiştirmek için telaşla eve döndü.

– Çabuk, çabuk, diye kendi kendisine tekrarlıyordu, onların yüzünden neye dönüştüğümü görsünler bir an önce. Dehşete kapılsınlar, utansınlar. Bir daha yüzüme bakacak cesareti bulamasınlar.

Merdivenleri neredeyse koşarak çıkıyordu. Kapıyı kapattıktan sonra kendisini tutamadı ve kahkahalara boğuldu. Ama sesi fazla erkeksiydi. Yapmacık bir sesle konuşarak eğlendi. Aptalca cümleleri önce fısıldadı, sonra haykırdı:

– Ay evet şekerim, iddia ettiği kadar genç değil doğrusu, aynı yıl doğmuşuz. Galiba hamileyim.

Birdenbire, dişil sıfat kullanımının olağanüstü erotik bir gücü varmış gibi geldi ona. Tekrarladı:

– Hamile… hamile…

Sonra başka dişil sıfatları denedi. Doygun, doyumsuz, balıketi, kanlı canlı, hoşnut…

Dönüşümünün aşamalarını daha iyi izleyebilmek amacıyla aynayı yerinden çıkardı. Tamamen soyundu. Çırılçıplaktı, bir tek peruğunu çıkarmamıştı. Eline traş bıçağı ve traş

köpüğünü alarak, bacaklarını baldırlarından oyluklarına dek boydan boya traş etti. Jartiyer tutucuyu bedenine geçirdikten sonra, küçük kauçuk mandallara gergin ve pürüzsüz duracak şekilde tutturduğu naylon çorapları giydi. Aynadan oylukları ve onların arasından sarkan cinsel organının görüntüsü yansıdı. Bundan rahatsız oldu. Gözden kaybetmek için onu bacaklarının arasına sıkıştırdı. Yanılsama neredeyse mükemmeldi, fakat maalesef sıkışmış bacaklarla durmak zorundaydı ve ancak mini mini adımlarla hareket edebiliyordu. Yine de, tene teması sıradan donlardan çok daha hoş olan minik şeffaf dantelli külodu giymeyi becerdi. Daha sonra suni göğüslerin şişirdiği sütyenin askısını bağladı. Kombinezonu, sonra da elbiseyi giydi. Nihayet yüksek topukluları da.

Aynaya yansıyan bir kadının görüntüsüydü. Trelkovsky büyülenmişti. Demek bir kadın yaratmak bu kadar kolaydı ha!.. Kalçalarını çalkalayarak odayı boydan boya katetti. Omzunun üzerinden arkaya baktığında, iyice baştan çıkarıcıydı. Vaktiyle bir müzikholde bir sanatçıdan gördüğü numarayı taklit etti. Önde çapraz kavuşturulmuş kollarıyla, bedenini öyle bir sarmalıyordu ki, arkadan bakıldığında sarmaş dolaş bir çift izlenimi doğuyordu. Yaratılan izlenim, kılık değiştirmenin de etkisiyle müthiş inandırıcıydı. Yabancı kadını okşayan onun elleriydi, kendi elleri. Sol eliyle elbiseyi yukarı kaldırdı. Sağ eli ise sütyenin kopçasına ulaştı ve açtı. Adeta kollarında gerçekten bir kadın varmış gibi heyecan kapladı içini. Yavaş yavaş soyundu. Yatağa girerken sadece çorapları ve jartiyeriyle kalmıştı.

Korkunç bir acı uykusundan uyandırdı. Haykırmak istedi ama sesler kandan kabarcıklara dönüşüyorlardı. Kan, her yan kana bulanmıştı. Çarşaflar kan ve salya karışımı bir sıvıyla sırılsıklam olmuştu. Ağzının içinde dayanması imkânsız bir acı zonkluyordu. Acının kaynağını bulmak için dilini oynatmaya cesareti yoktu. Yalpalayarak aynaya kadar gitti.

Elbette!.. Bunu düşünmüş olması gerekti. Ağzında bir gedik vardı, köpek dişlerinden biri eksilmişti.

Gırtlağından kopan hıçkırıkların ardından bir bulantı geldi. Evin içinde ağlayarak aşağı yukarı yürürken farkında olmadan bir yandan da kusuyordu. Dehşetin altında ezilmişti. Korku, artık taşıyamayacağı kadar büyümüştü ve ağzından dışarı taşıyordu.

Kim?

Kalabalık mı gelmişlerdi? Belki de bir kısmı ağzının içini kurcalarken, içlerinden biri de göğsüne çökmüştü. Yoksa işlemi gerçekleştirmek üzere bir cellatla mı anlaşmışlardı? Peki ya diş, o neredeydi?

Kanlı çarşafların arasında arandı, nafile. Sonra artık aramaya gerek kalmadı. Köpek dişinin nerede olduğunu biliyordu. Bunu bildiğinden öylesine emindi ki gidip doğrulamasına bile gerek yoktu. Önce ağzını iyice çalkaladı. Neden sonra, giysi dolabını yerinden oynatarak delikten iki köpek dişini çıkardı, ikisi de kana bulanmıştı. Avucunun içinde beraberce yuvarlandılar ve uzun uzun incelemesine rağmen hangisinin kendisine ait olduğunu çıkaramadı. İstemsizce boynundan geçirdiği eli boynunu kızıla boyadı.

Peki pencereden ne zaman atılacaktı? Bu şekilde davranması tehlikeliydi demek. Ne kadar çabuk dönüşürse, bunu artık gayet iyi kavramış bulunuyordu, infaz da o kadar süratle gerçekleştirilecekti. Komşuların istediği yönde hareket etmektense, var gücüyle onları engellemeliydi.

Nasıl bir çılgın olmuştu böyle! Onları dönüşümün tamamlandığına inandırmıştı; o enayiler de ikna olmuşlardı. Oysa onlara işin tamamlanmasına daha çok olduğunu kanıtlamalıydı, daha önlerinde halletmeleri gereken epey iş olduğunu. Trelkovsky'yi Simone Choule'e dönüştürmek o kadar da kolay değildi. Bunu onlara ispatlayacaktı.

Bu sefer erkek gibi giyindi ve süratle merdivenlerden indi. Tesadüf müydü acaba? O tam önünden geçerken Mösyö Zy de kapısını açıvermişti. Onu sertçe süzüyordu, olanca sevimsizliğiyle.

– Söyleyin bakalım Mösyö Trelkovsky, daire hakkındaki talimatlarımı hatırlıyor musunuz acaba?

Trelkovsky adama, suratına karşı suçlayarak cevap vermemek için kendisini tuttu. Yalnızca tatlılıkla soru sormakla yetindi:

– Elbette hatırlıyor olmalıyım Mösyö Zy, konu neydi acaba?

– Kediler, köpekler ve başka her tür hayvan hususunda söylediklerimi hatırlıyor musunuz?

– Hiç şüphesiz Mösyö Zy.

– Peki ya müzik aletleri konusunda olanları?

– Keza onları da Mösyö Zy.

– Peki ya kadın meselesi, onu da hatırlıyor musunuz?

– Tabii ki Mösyö Zy.

– Peki o zaman neden evinize kadın getiriyorsunuz bakalım?

– Mösyö Zy, evime kadın getirmedim ben.

– Hadi oradan, ben ne dediğimin farkındayım. Az evvel kapınızın önünden geçerken sizin bir kadınla konuştuğunuzu çok net biçimde işittim. Buna ne buyrulur?

Trelkovsky sersemlemişti. Kumpasın hedefi onu yalnızca kapının önüne koymaktan mı ibaretti? İmkânı yok, fazla iyi yüreklice olurdu böylesi. O halde, Mösyö Zy ne arzu etmekteydi?

– Bakın Mösyö Zy, evimde kadın falan yoktu, siz öyle işitmişsiniz, şarkı söylüyordum herhalde.

– O da daha iyi sayılmaz. Ama ben gayet açık seçik bir kadın sesi işittim.

Trelkovsky ona hakaret etmemek için kendisini zor tuttu. Bu ona çok da zor gelmedi, ne de olsa alışkındı.

– Herkes yanılabilir Mösyö Zy. Evime kadın getirmeye kalkışmam kesinlikle söz konusu olamaz. Zannedersem o sırada ya merdivenlerde ya da başka bir dairede bulunanlarla karıştırdınız. Bu eski binaların akustiği insana hep böyle oyunlar yapıyor.

Kurtulduğuna memnun, Trelkovsky merdivenden inmeye koyuldu. Ev sahibinin çalımını boşa çıkarmıştı işte. Gidip muhakkak kurbanın henüz o noktaya gelmemiş olduğunu anlatırdı artık. Trelkovsky küçük bir tecil elde etmeyi başarmıştı.

Karşıdaki kafeye gitti. Garson ona başıyla bir işaret yaptı ve ona tek kelime sormadan iki açık sandviçle beraber sıcak kakaosunu getirdi. Trelkovsky son dakikaya kadar bıraktı istediğini yapsın. Sonra sadece bir kahve istediğini bildirdi. Garson onu şaşkınlıkla süzdü. Protesto edercesine bir hareket yaptı.

– İyi de kakao istemiyor muydunuz?

– Hayır, kahve istediğimi söylüyorum ya.

Garson gidip alçak sesle kasada duran patronla konuştu. Konuşmalarının tek kelimesini işitmiyordu ama kendisine doğru kaçamak bakışlar fırlattıklarını gördü. Sonunda garson Trelkovsky'nin yanına geldi tekrar. Sıkkın bir hali vardı.

– Bakınız, sorun şu ki, makinemiz arızalı. Gerçekten kakao istemediğinizden emin misiniz?

– Kahve istiyordum ama madem öyle, o halde bana bir kadeh kırmızı şarap getirin lütfen. Gauloise'ınız olmadığını tahmin ediyorum.

Garson olmadığını geveledi ağzında.

İçkisini tadını çıkara çıkara içtikten sonra evine döndü.

Ertesi gün önce karakoldan bir çağrı mektubu geldi. Konunun başına gelen hırsızlık olayı olduğundan emindi ancak komiser aklını başına getirdi.

– Sizinle ilgili pek çok şikayet yapıldı, diyerek pat diye haykırdı.

– Şikayet mi?

– Evet, şaşırmış pozlar da takınmayın. Bana sizden çok söz ediliyor Mösyö Trelkovsky. Hem de çok. Geceleri cehennemî bir gürültü çıkarıyormuşsunuz.

– Aman tanrım, Komiser bey beni şaşırtıyorsunuz. Bana asla tek kelime edilmedi. Gürültü yapma alışkanlığım yoktur. İşe gidiyorum ben, anlarsınız ya, erken kalkmak zorundayım. Arkadaşım yok sayılır ve kimseyi evimde ağırlamam. Beni gerçekten çok şaşırtıyorsunuz.

– Olabilir, umrumda değil. Sizin bu uyduruk hikâyeleriniz beni ilgilendirmez, işim gücüm var benim. Ancak, gece gürültü yapıldığına dair şikayet geliyor ve benim vazifem asayişi sağlamaktır, o yüzden de size açık seçik bildiriyorum: Gürültü çıkarmaya son verin Mösyö Trelkovsky. Rus ismi mi bu?

– Sanıyorum öyle, Komiser bey.

– Rus musunuz? Vatandaşlığa mı geçtiniz?

– Hayır, ben Fransa'da doğdum efendim.

– Vatani görevinizi yaptınız mı?

– Askere gittim efendim.

– Nüfus kağıdınızı gösterin bakayım.

– Buyrun.

Komiser kimlik belgesini dikkatle inceledi. Yasal olmayan hiçbir şey bulamadığı için canı sıkkın, hüfleyerek uzattı.

– Ne hale gelmiş bu böyle, demekle yetindi.

Trelkovsky bir özür dileme hareketi yaptı.

– Pekâlâ, o halde, bu seferlik göz yumacağım. Ama eğer bir daha sizden söz edildiğini duyarsam, bir zıpçıktının düzeni bozmasına müsamaha göstermem.

– Çok teşekkür ederim Komiser bey. Yine de sizi temin ederim ki gürültü yapmak adetim değildir.

Komiser sıkılmış biçimde ona bir an önce ortadan kaybolmasını belirten bir hareket yaptı. Onun, öyle kaybedecek zamanı yoktu.

Trelkovsky ona doğru yaklaştığında kendisini tanıdığını belirtecek en ufak bir işaret yapmamış olan kapıcı kadının orada durakladı.

– Beni kimin şikayet ettiğini bilmek isterdim. Sizin haberiniz var mı?

Kadın dudaklarını sıktı.

– Eğer gürültü çıkarmazsanız, kimse de hakkınızda şikayet dilekçesi vermez. Aklınızı başınıza devşirin yeter. Benim bir bilgim yok.

– İmza mı toplandı? Geçen sefer benim de kapıma gelen o ihtiyar kadındır mutlaka. Peki ya siz, imzaladınız mı?

Kapıcı kadın o gerçekten de tiksinilesi bir manzaraymış gibi sertçe sırtını döndü.

– Ben bilmem. Ayrıca bana soru sorup durmayı bırakın, size söyleyecek hiçbir şeyim yok. İyi akşamlar.

Eğer komşulardan kurtulmak istiyorsa süratle hareket etmeliydi. Ağa dolanıyordu giderek. İşi zordu. Eskiden olduğu gibi normal davranmaya çalışıyordu ama aniden kendisine özgü olmayan bir jest yapıverdiğinin, kendisi gibi olmadan davrandığının farkına varıyordu. Artık tamamen Trelkovsky olmaktan çıkmış mıydı? Kimdi bu Trelkovsky? Nereden bilmeli? Yine yoldan sapmamak için bunu keşfetmesi gerekiyordu da, nasıl?

Eski arkadaşlarıyla görüşmeyi kesmişti, eskiden sevdiği

yerlere artık gitmiyordu. Komşular tarafından tasfiye edilmiş, yavaş yavaş yok olmuştu. Onun eski kişiliği yerine çizdikleri, Simone Choule'ün hayalet silüetiydi.

– Kendimi yeniden bulmak zorundayım!..

Peki o olan, onu biricik kılan neydi? Diğerlerinden ayırt edilmesini ne sağlıyordu? Hareket noktası, üstüne yapışmış etiket hangisiydi? Bu benim, bu da ben değilim demesine yol açan neydi? İstediği kadar arasın, bilmiyordu. Çocukluğunu hatırladı. Maruz kaldığı tokatları ve fikirleri de tabii, ancak özgün bir şey bulamadı. En kayda değer bulduğu, bir rüya gibi hatırladığı pek de parlak olmayan bir olaydı.

Bir seferinde, okuldayken, tuvalete gitmek için izin istemiş ve orada biraz uzunca kalınca başına ne geldiğine bakması için küçük bir kızı peşinden göndermişlerdi. Sınıfa yeniden girerken, öğretmen kabaca sormuştu: Evet Trelkovsky, deliğe düşmediniz demek ha? Bütün sınıf onu yuhalamış, o ise utançtan kıpkırmızı kesilmişti.

Bu onu tanımlamak için yeterli miydi ki? Izdırabını ve utancını hatırlıyordu. Ama bunun nedenlerini artık pek o kadar iyi anlayamıyordu.

XIII

ESKİ TRELKOVSKY

Simone ve Scope radyatörün yanındaki her zamanki yerlerine yerleşmişlerdi bile. Alaycı bağrışmalarla karşıladılar Trelkovsky'yi.

– Ooo, birileri hortlamış. Sonunda arkadaşların aklına geldi demek. Hayırsız herif.

Trelkovsky epey rahatsız olmuş biçimde salonu boydan boya katederek yanlarına geldi. Mezeleri söylemişlerdi.

– Komşularından kaçabildin mi bari?

Ağzında bir açıklama geveleyip, masanın ucunda bir yere yerleşti.

– Hoppala!.. Şimdi yerinden de mi vazgeçiyorsun?

Sırtını duvara vererek, arkalıksız kanepeye oturma alışkanlığı vardı.

– Evet, doğru valla.

Sandalyeyi iterek arkalıksız kanepeye geçti. Bu ayrıntıyı tamamen unutmuştu.

Hastaymışsın diye duyduk. Horn'la karşılaştım, bir haftadır işe gitmediğini söyledi.

Trelkovsky menü kartını eline almıştı. Düşünmeden onayladı. Menü mor mürekkeple yazılmıştı. Yemek adları imla hatalarıyla dolu olurdu ki bu genelde bir numaralı sohbet konularıydı. Mezelerde değişiklik yoktu. Her zamanki

patates salatası, köy usulü ciğer ezmesi, söğüşler ve salamlı sandviç. Tiksintiyle ürperdi. Eski Trelkovsky şaşmaz biçimde zeytinyağlı patates salatası ve ringa balığı filetosu seçerdi ancak bunlardan ağzına bir lokma bile atabilecek gibi değildi. Bu seferlik bir numara çekti. Scope ve Simon göz ucuyla onu incelemekteydiler. Ne sipariş edeceğiyle müthiş biçimde ilgileniyor gibi bir halleri vardı. Gürbüz, baldırları kızarık bir Bröton olan garson kadın masaya yaklaştı.

– Özlettiniz kendinizi Mösyö Trelkovsky, diye takıldı. Yoksa artık yemeklerimizi sevmiyor musunuz?

Gülümsemek için kendisini zorladı.

– Beslenmekten vazgeçeyim, dedim ama pes ettim, çok zor doğrusu.

Kadın sırnaşıkça güldü, sonra aniden ciddi bir havaya büründü.

– Size ne veriyorduk Mösyö Trelkovsky?

Simone ve Scope'un bakışları dudaklarına sabitlenmişti. Tükürüğünü yuttuktan sonra, bir solukta söyledi:

– Bir söğüş tabağı, bir buharda pişmiş biftek, bir de yoğurt.

Ötekilere bakmaya cesareti yoktu ama güldüklerini seziyordu.

– Her zamanki gibi orta pişmiş mi olsun bifteğiniz?

– Evet…

Aslında iyi pişmiş olmasını tercih ederdi ama bunu söyleyecek cesareti bulamadı.

Scope saldırdı.

– Sana neler oluyor? Değişmiş gördüm seni.

Simon kahkahayı patlattı. Şaka yapmadan önce mutlaka gülerdi. Bu sefer de döviz kurlarını, kambiyoyu ima etti. İyice anlaşılması için pek çok kez tekrarladı: değişim, değişmiş!..

Trelkovsky eğleniyor gibi gözükmeye uğraştı. Nafile. Aklını bardağına sıçrayan tükürüklerden alamıyordu. Bir sigara yaktı ve bardağın içine biraz kül dökülmesini sağladı. Bardağı değiştirildi.

Şimdi yemeğini yiyordu. Bir yandan çiğnerken, bir yandan da onlara söyleyecek bir şeyler düşünüyordu. Hoş bir-iki söz, en azından iyi niyetli olduğunu onlara gösterecek bir cümle. Sessizlik uzuyordu ve artık buna son vermek lâzımdı.

– Müşteriler arasında güzel kadınlar var mı, diye sordu ani bir ilhamla.

Scope ona göz kırptı.

– Nefis bir tane vardı. Acayip hoş. Az önce kalktı.

Simone'a döndü.

– Georges'a ne oldu sahi?

– Uğraşıyor ama istediği gibi sonuçlanmayacak o iş. Biliyorsun…

Scope ve Simone yemeğin sonuna kadar bu Georges ve anlaşılması imkânsız davranışları hakkında konuşup durdular, çok gülüyorlardı ama arada, Trelkovsky'nin duymasını engellemek istercesine seslerini alçaltıyorlardı. Ona dönük bu itimatsızlık da olmasa orada olduğunu tamamen unutmuş olduklarına inanacaktı. Onlardan ayrılınca rahatladı.

Vedalaşmadan önce, ertesi gün gelmeye niyeti var mı, diye sordular. Onların bu merakı içinde merhamet uyandırdı.

– Sanmam. İşim var.

Üzülmüş gibi yaptılar ama geniş adımlar atarak neşeyle uzaklaştılar. Sokağın ucunda gözden kaybolmalarını izledi.

Seine kıyısına doğru ağır ağır yola koyuldu. Eskiden, ne zaman birkaç saatliğine özgür olsa kendisini oraya atardı. Nehir kıyısı gri, Seine de kirliydi. Seyyar sahafların kulübeleri ona çöp kovaları kadar iğrenç geldi. Entelektüel paçavracılar bir parça ruhsal gıda bulmak umuduyla dökümtülerin arasında tiksinmeden aranıyorlardı. Aradıklarını keşfettiklerindeyse, yüzlerinde hayvani bir susamışlık ifadesiyle ona sımsıkı sarılıyorlardı.

Burası onu tiksindiriyordu. Kaldırım değiştirdi. Tam karşıda kafeste duran hayvanların çığlıkları ve kokusu hakimdi. İşsiz güçsüz takımı kaplumbağalara sataşıyor, horozları tahrik ediyor, kobayların rahatını kaçırıyordu. Sürüngenler akvaryumlarının kenarlarına yapışmışlardı. Az ötede, bir kafese kapatılmış fareler onların yılankavi hareketlerini ölümcül bir merakla takip etmekteydiler.

Uzun uzun yürüdü. Louvre'un duvarları boyunca yol aldıktan sonra, Tuileries Bahçesi'ne daldı. Model tekneleri izleyebilmek için havuzun kenarındaki demir sandalyelerden birine oturdu. Çocuklar suyun etrafında, gemilerine yön vermek için ellerinde birer çubukla koşturup duruyorlardı. Motorlu gemisi olan bir oğlan dikkatini çekti. Çift bacalı, bordasında kurtarma kayıkları olan minyatür bir transatlantik. Küçük

oğlan hareketli değildi. Topallıyordu ve sakatlığı nedeniyle karşı kıyıya teknesinden epey sonra ulaşabiliyordu. Bu gecikme nedeniyle bir felaket meydana geldi. Kötü yönlendirilen bir yelkenli transatlantiğe bodoslama çarpıp dengesini bozarak batırdı. Oyuncağın içine süratle su doldu. Çocuk çaresizce batışı izlemekle yetindi. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Trelkovsky onun anne babasına koşmasını beklerdi ancak yalnız olmalıydı ki yere oturup ağlamayı sürdürdü. Trelkovsky, ona öç aldığını hissettiren bu gözyaşlarından tuhaf bir zevk duyuyordu. Kendisinin yerine ağlandığı hissi kaplıyordu içini. Gözyaşlarının gözlerden inci gibi dökülmesi onu müthiş tatmin ediyordu. Avazı çıktığı kadar ağlaması için küçük oğlanı içinden cesaretlendiriyordu.

Fakat o da ne, basit görünümlü bir genç kadın çocuğa yaklaşıp, ona doğru eğildi ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Çocuk ağlamayı kesti, başını kaldırdı ve gülümsedi.

Trelkovsky katlanılmaz bir hüsrana kapıldı. Çocuk gülümsemekle kalmamış, şimdi de gülmeye başlamıştı. Kadın onunla gizemli bir şekilde konuşmayı sürdürüyordu. Aşırı heyecanlanmış gibi bir hali vardı. Küçük oğlanın yanaklarını, ensesini okşuyordu elleri. Omuzlarından kavramış, en sonunda da çenesine bir öpücük kondurmuştu. Kadın çocuğun yanından ayrılarak, yaşlı bir kadının oyuncak sattığı küçük tahta bir kulübeye doğru yöneldi.

Trelkovsky sandalyesinden kalktı ve çocuğa doğru yürüdü. Kasten itti onu. Küçük, bakışlarını ona bunu kimin yaptığını anlamak için kaldırdı.

– Terbiyesiz, diye hırıldadı Trelkovsky.

Sonra başka bir şey söylemeden çocuğa bir tokat aşketti. Onu kurbanı olduğu adaletsizliğin karşısında ezilmiş vaziyette bırakıp, hızlı adımlarla uzaklaştı.

Günün geri kalanını eski mahallesinin sokaklarında boş boş dolanarak geçirdi. Yorulduğunda bir kafenin terasında bir bira içip, sandviç yiyerek dinlendi. Sonra, yeniden yürümeye koyuldu. Hatırlamaya çalışıyordu. Başaramıyordu. Her köşede hatıralarının izini sürmeye ne kadar çabalarsa çabalasın hiçbir şeyi tanıyamıyordu.

Pyrénées Sokağı'ndaki binaya vardığında vakit gece yarısıydı. Avluya açılan karanlık giriş kapısından içeri girmek konusunda kararsız kaldı. Ancak uzun süren gezintisi yüzünden halsiz düşmüştü, tek istediği yatıp uyumaktı. Kapının açılmasını sağlayan düğmeye bastı. İçerisi kapkaranlıktı. Otomat düğmesi birkaç adım uzaklıkta sağdaydı. Parmaklarını ürkekçe gezdirirken yanıbaşında bir varlığın olduğunu hissetti. Durdu ve tüm gücüyle kulak kabarttı. Bir nefes sesi ama kendisininki değil. Yine de, yumuşak, belki de bir göz gibi bir şeye değdirme korkusuyla işaret parmağını hareket ettirmeye korkuyordu. Yeniden kulak kabarttı. Böyle kalamayacağına karar verdi. İşaret parmağını rastgele uzattı. Giriş ışığa boğuldu.

Yanıbaşında çok esmer bir kadın durmaktaydı, bir çöp kovasının üzerine oturmuş, bunak bakışlarıyla kendisini süzüyordu. Trelkovsky'nin ağzından belirsiz bir çığlık dökülüverdi. Kadının şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı, çatlamış dudakları

frenküzümü jölesi gibi titremeye başladı. Trelkovsky kaçmak istedi ama yerdeki döküntülere basınca ayağı kaydı. Kadın çırpınarak kendisini ondan sakınmak istedi. Çöp kovasının kapağı yerinden oynadı. Kadın haykırarak geriye doğru yere yuvarlandı. Trelkovsky de haykırarak onun üzerine düştü. Çöp kovası sallandı. İçindekiler üzerlerine döküldü. Işık söndü.

Kurtulabilmek için kendi etrafında yuvarlandı. Ona sürtünerek yanından bir şey kaçtı. Ayağa kalkmayı başardı. Hangi yöne doğru kaçmalıydı? Otomat ne taraftaydı? Pençe gibi iki el gırtlağına sarılıp sıkmaya başladı.

Dilini dışarı çıkarıp hırıldadı. Sonra başına sert bir darbe yedi ve bayıldı.

Uyandığında dairesinde, yatağa uzanmıştı. Üzerinde kadın giysileri vardı ve özenle makyaj yapmış olduğunu anlamak için aynaya bakmasına gerek yoktu.

XIV

KUŞATMA

Onu, kurban etme töreni için hazırlamışlardı.

Kaçmak istemesi nedeniyle karşı saldırıya geçilmişti. Basit, sade bir karşı koyma onları caydıracak değildi. Öyle veya böyle Simone Choule'e dönüşecekti. Önünde başka yol bırakmamışlardı.

Trelkovsky güçlükle yerinden kalktı. Başı çok acıyordu. Lavaboya kadar sürünüp yüzüne soğuk su çarptı. Zihninin biraz daha açıldığını hissetse de ağrı geçmemişti.

Son aşamaya gelinmişti. Son, acı verici derecede yakındı artık. Pencereye doğru gitti, pencereyi açtı ve aşağıdaki karanlığı dikkatle inceledi.

Camdan çatı tamamlanmış olsa gerekti. Onu intihara yöneltmek için nasıl bir tavır takınacaklardı? Ölmek istemiyordu. Komşular çuvallamış mıydı? Eğer kurdukları tuzak mükemmel biçimde işlemiş olsaydı, Trelkovsky'nin tamamen Simone Choule'e dönüşmüş olması ve hemen intihar etmesi gerekirdi. Bu söz konusu değildi, o imiş gibi yaptığına göre Simone Choule olmadığını gayet iyi biliyordu. O halde ne ummaktaydılar? Aynı şekilde, ölmüş gibi yapmasını mı? Bu çözümü değerlendirdi. Eğer intihar etmiş gibi yaparsa, örneğin uyku haplarının yardımıyla, hesabın kapandığını farz

edip, onu sağ bırakmaları mümkün müydü? Büyü bozulur muydu? Doğrusu buna pek ihtimal vermiyordu. Kurbanı olduğu karanlık mekanizmada komediye yer yoktu. Yegâne çözüm camdan çatının tuzla buz edilmesiydi, paramparça bedeni tarafından.

Peki olayların tasarlandığı biçimde seyrine katılmayı reddederse neler olurdu? Bu da onun için sır sayılmazdı doğrusu. İtilecekti. İntihar olmazsa, cinayet işlenecekti. Kaldı ki eski kiracının başına da aynı şeyin gelmediğini kanıtlayacak bir veri de yoktu!

Aşağıda, avlu birdenbire aydınlandı. Sessizliği dörtnala gelen bir atın nal sesleri bozdu. Trelkovsky daha iyi görebilmek için merakla eğildi.

Gerçekten de avluda bir süvari peyda olmuştu. Yüzü görülemiyordu zira maske takmıştı ve lâl rengi kocaman keçe şapkasının gölgesi de ayrı bir maske oluşturuyordu. Eyerden bir gövde sarkıyordu. Trelkovsky tam emin olamıyordu ama gövde sımsıkı bağlanmış gibi geldi ona. Avlu insan kaynamaya başladı. Komşular maskeli meçhul şahsın etrafına doluşup onunla anlaşılmaz işaretler yaparak iletişim kurmaya başladılar. Başına gök mavisi bir eşarp dolamış olan bir kadın Trelkovsky'nin penceresini gösterdi. Adam atından indi. Tam onun hizasına gelmek için atının etrafından dolandı. Sanki güneş varmış gibi ellerini gözüne siper yaparak endişe verici bir dikkatle onu süzmeye koyuldu. Zeytin yeşili bir pantolon, toprak sarısı bir kazak ve mor bere giymiş bir çocuk da yanına gitti. Ona törensel bir tavırla kocaman siyah

bir pelerin sundu. Adam bunu hemen omuzlarına attıktan sonra kemerin altında gözden kayboldu. Diğer herkes sırtında tutsağı taşıyan atı da yanlarına alarak sıvıştı. Işık söndü. Trelkovsky rüya gördüğünü zannedebilirdi ama cellatın gelişine tanıklık ettiğinin farkındaydı. Hiç acele etmeden onun dairesine giden merdivenleri tırmandığından şüphesi yoktu. Gelip kapıyı itecek, ölümcül görevini yerine getirmek amacıyla, davet edilmeden içeri dalacaktı. Trelkovsky bu görevin neden ibaret olduğunu tahmin edebiliyordu. Çığlıklarına ve tüm yalvarıp yakarmasına rağmen boşluğa atılacaktı. Bedeni yere sertçe çarpmadan önce camdan çatıya çarparak onu paramparça edecekti.

Panik ataletten çıkmasını sağladı. Dişleri birbirine vurarak, dolaba doğru seğirtti, oflayıp inleyerek onu kapıya kadar itti. Ter gözlerine doluyor, makyajını akıtıp, boynunda çamur gibi izler bırakıyordu. Elbisesi dolanıyor, sütyeninin kopçalarını patlatıyordu. Konsolla önünü kapatmak için pencereye doğru koştu. Öylesine soluk soluğa kalmıştı ki, güçlükle nefes alabiliyordu.

Kapı yumruklandı.

Cevap vermedi ama dolaba destek olması için iki sandalye getirdi.

Üst kat komşuları tavana vurdular.

Gürültü çıkarıyordu, pekâlâ. Vursunlardı bakalım. Eğer böyle yaparak onu teslim olmaya zorlayacaklarını sanıyorlarsa çok fena yanılıyorlardı.

Aşağıdan ev sahibi de vurdu.

Demek hepsi bir anda işe koyulmuşlardı. İyi de boşa zaman kaybediyorlardı böyle. Onların yumruklarının Trelkovsky üzerinde artık bir etkisi yoktu. Onlara ve yıldırma girişimlerine rağmen, o barikatını kuracaktı.

Kapı giderek daha fazla yumruklandığı halde, eline ne geçirirse kapıyı tahkime devam ediyordu. Bir ip yumağı keşfetti ve hepsini güçlendirmek için ondan yararlandı. Aynı şekilde pencereyi de sağlamlaştırdı. Bir cam şangırtıyla yerinden fırladı. Eğer oradan girmeye niyet ediyorlarsa, çok geç kalmışlardı.

– Çok geç kaldınız, diye haykırdı, girmekte zorlanacaksınız.

Bir cam daha kırıldı. Taş atıyorlardı.

– Kendimi savunacağım, kendimi sonuna kadar savunacağım! Kolay pes etmeyeceğim! Hayır beyler, bu iş öyle kolay olmayacak. Gırtlaklanacak bir koyun değilim ben.

Tepki hemen geldi. Duvarlara ve kapıya vurmaya son verildi. Her şey sessizliğe gömüldü.

İzlenecek yolu değerlendiriyor olmalılardı. Trelkovsky onlara daha yakın olabilmek için dolabın içine girdi, sonra da kulağını dolabın arkasına yapıştırdı. Ancak toplantıda konuşulanlara vakıf olmayı başaramadı, orta odanın ortasına çömelip dikkat kesildi. Dakikalar geçmek bilmiyordu, komşular tek bir yaşam belirtisi göstermiyorlardı. Yoksa gitmişler miydi?

Gülümsedi. Tuzak epey büyüktü. Onun kapıyı açmasını beklediklerinden hiç şüphe duymuyordu. Tehlike yoktu. Parmağını bile kıpırdatmayacaktı.

Kıpırdamadan geçen iki veya üç saatin sonunda, bir gürültü işitti. Kötü kapatılmış bir musluktan lavaboya bir bir düşen su damlalarının sesi. Başlangıçta pek önemsemiyor gibi yaptı ama gürültü çok rahatsız ediciydi. Parmak ucunda lavaboya yaklaştı, musluğun ağzından lavaboya tek bir damla düşmüyordu. Bununla birlikte, sırtını döner dönmez gürültü tekrar başladı. İçinin rahat etmesi için musluğa gözünü dikti, ta ki yeniden düşen damlanın sesini işitene kadar. Lavaboya tek bir damla düşmemişti. Ses başka yerden geliyordu.

Küçük şıpırtıların kaynağını anlayabilmek için, dikkat çekmemeye çalışarak bir tur attı. Araştırması pek uzun sürmedi.

İkinci odanın tavanındaki çatlakların birinden kahverengimsi bir sıvı damlamaktaydı. Damlalar değişen aralıklarla önceki damlaların oluşturduğu birikintiye düşüyorlardı. Ayın aydınlığı onlara değerli bir taş, koyu renkli bir yakut havası veriyordu. Trelkovsky bir kibrit çaktı. Evet, kırmızımsı bir sıvıydı bu. Kan mıydı?

Kıvamını anlamak için işaret parmağını içine daldırdı. Ne yazık ki bu işlem bilgi edinmesini sağlayamadı. Gönülsüzce, tadına bakmaya karar vermek zorunda kaldı. Tadı yavan, özelliksizdi.

Son günlerde yağmur yağmış olduğunu hatırladı. Yağmur suyunun çatıdan sızdığına şüphe yoktu. Ancak bu açıklamayı doğrulamaya gerek kalmadı. Gerçekten de, onun tavanı ile çatı arasında pek çok kat vardı. Patlamış bir lağım borusu? Evet, muhtemelen.

Peki ya bu az önce cellatın atının üstünde gördüğü tutsağın kanıysa? Ya bu o esnada, kendisinin sonunun da ne olduğunu göstermek amacıyla üst katta gırtlaklanmakta olan tutsağın kanıysa?

Damlalar düşmeye devam ediyor, birikinti genişliyordu. Şıp! Şıp! Kuru taban üzerinde, bir gelgit ritmiyle minik dalgalar oluşuyordu. Trelkovsky bu damlaların içinde boğulsun, kanların içinde boğulsun diye mi dolduruyorlardı evi?

Kahverengimsi damlalara cevap gibi işitilmeye başlanan o gürültü de neyin nesiydi? Lavaboya doğru döndü. Musluk kendiliğinden açılmış olmalıydı zira damlatıyordu. Musluğun başını bir kez daha sıkmayı denedi ama bu mümkün değildi. Conta eskimişti herhalde.

İki sızıntı birbirlerini cevaplıyorlardı. Bir diyalog, iki sıvı arasında geçen bir diyalog izlenimi veriyorlardı.

Çalar saatten çıkan gürültü ölçüsüzce arttı. O zaman Trelkovsky damlaların birinin tik, diğerinin tak sesi çıkararak düştüklerini kavradı. Çalar saati işleten mekanizmayı kapatmış olmayı isterdi ancak bunun işe yaramayacağının farkındaydı. Bir çalar saatte durdurma düğmesi bulunmazdı.

Kapıya vuruldu. Komşular yeniden saldırıya geçmişlerdi. Siperlerinin ne durumda olduğunu hızlıca gözden geçirdi. Yeterli görünüyorlardı ancak konsolla duvar arasında küçük bir çocuğun ya da sözgelimi bir maymunun geçebileceği büyüklükte bir boşluk kalmıştı. Bu durum onu huzursuz etti.

Ve işte tam da orayı hallederken camı kırılmış çerçeveye tutunan kıllı, kahverengi küçük bir elin dehşetle farkına vardı.

Eline bir bıçak geçirip, süratli, büyük darbelerle ele saplamaya koyuldu. Görünürde kan yoktu. El sonunda gevşeyip, ortadan kayboldu. Camlı çatının üzerine bir düşme gürültüsü duymak için kulak kesildi ama duyduğu tek şey alaycı bir kahkaha oldu.

Birden, alt kattaki komşuların ona böylesi bir korku salmak amacıyla pekâlâ uzun bir sopanın ucuna bir eldiven takmış olabileceklerini düşündü. Başını konsolla duvarın arasından çıkarıp avluda olan biteni görmeye çalıştı.

Komşuların onun dikkatini dağıtmak için bu eldiven stratejisine başvurdukları apaçıktı, zira başlamak için ondan başkasını bekledikleri yoktu. Sergiledikleri gösterinin hedefi, bundan artık emindi, ona aklını kaçırtmaktı.

Avluda çok sayıda kasa yığılıydı. New York kartpostallarındaki gökdelenler gibi yerleştirilmişlerdi. Her kasanın üzerinde çömelmiş bir komşu duruyordu. Kimisi önden, kimisi yandan görünüyordu, kiminin de sırtı dönüktü. Konumlarını değiştirmek için zaman zaman kendi etraflarında dönüyorlardı. Birdenbire, Trelkovsky'nin kendisine şikayet dilekçesini imzalatmak isteyen Madam Dioz olarak teşhis ettiği bir kadın, ayağa kalktı. Dekoltesi pek cömert, kadidi çıkmış göğüslerinin epey bir kısmını teşhir eden, uzun, mor bir elbise giymişti. Kollarını göğe doğru kaldırmış vaziyette, bir kasadan diğerine sıçrayarak beceriksizce dans etmeye başladı. Ne zaman bir kasadan diğerine geçse güçlü çığlıklar atıyordu. Yallah! diye haykırıyor ve bir kasadan ötekine atlıyordu. Yallah! ve haydi bir daha.

Bütün bunlar bu sefer de en yüksek kasanın üzerinde konuşlanmış olan kel komşu ayağa kalkıp, gamlı bir ses çıkaran ağır bir çanı çalana dek sürdü. Bunun üzerine komşular süratle kaidelerinden inip, bunları ellerine alarak uzaklaşmaya başladılar. Daha önce şöyle bir görünmüş olan küçük oğlan boşalmış avluda belirdi. Omzunda bir ucuna içinde bir kuşun olduğu bir kafes asılmış uzun bir sopa taşıyordu. Onun ardından görkemli kırmızı bir ayin kaftanı giymiş bir kadın, kafesin üzerine eğilmiş biçimde pıtı pıtı yürüyerek geliyordu. Kuşun taklidini yapıp, onu ürküterek eğleniyordu. Oğlan bir kez bile durup bakmadan avluyu boydan boya katetti.

Onların peşi sıra güllerle bezenmiş hamile kadınlar, dört ayak üstünde giden ihtiyarların sırtına binmiş başka ihtiyar adamlar, küçük edepsiz kızlar ve dana gibi köpekler geliyordu.

Trelkovsky bir halata tutunur gibi aklına tutunmaya çalışıyordu. İçinden ezbere çarpım tablosunu ve La Fontaine'in fabllerini okuyordu. Reflekslerinin iyi çalıştığının kanıtı olarak, elleriyle yapması güç hareketler yapıyordu. Hatta, yüksek sesle 19. yüzyılın başlangıcında Avrupa'daki karmaşık siyasi tablonun tam bir dökümüne dair bilgilerini tazeliyordu.

Nihayet gün ağardı. Böylelikle lanet de son buldu.

Daha sonra, Trelkovsky yüzündeki makyaj izlerini ortadan kaldırdı, kadın giysilerini çıkarıp kendisininkileri giydi, sonra da dolabı yerine çekti. Kendisini deli gibi merdivenlere atarak arkasına bakmadan bir solukta indi. Bir el onu tutmaya çalıştı ama o kadar hızlı gidiyordu ki bırakmak zorunda

kaldı, kapıcı kadının bölmesinin önünden geçti ve sokakta iyice hızlandı.

Kırmızı ışıkta bir otobüs durmuştu. Tam hareket ederken arka sahanlıktan içine atladı.

Kira sözleşmesini yakıyordu. Hava parası olarak verilmiş tasarruflarını da.

Yegâne kurtuluş şansı, bundan böyle, kaçmaktı.

XV

KAÇMAK

Kaçmak, pekiyi, ama nereye?

Trelkovsky ona kimin yardımcı olabileceğini bulmak için zihninden harıl harıl tanıdık çehreleri geçiriyordu. Ancak yüzlerdeki ifade ilginç biçimde ya itici ya da kayıtsızdı.

Arkadaşı yoktu. Hiç kimsenin umrunda değildi. Yok, haksızlık etmemeliydi, insanlar hâlâ onun akıbetiyle ilgileniyorlardı ancak onların da tek ilgilendiği delirmesi, sonra da ölmesiydi.

İşe yaramayacağına göre, neden kendisini kurtarmaya çalışıyordu ki? Kendi rızasıyla gidip de cellada boynunu uzatması yeğ değil miydi? Böylelikle, belki de boş yere ızdırap çekmekten kurtulurdu. Kendisini feci derecede bitkin hissediyordu.

Aniden hafızasında bir isim beliriverdi, gece vakti yolda ortaya çıkıveren bir otomobil gibi. Bu isim bir yıldız gibi parıldıyordu.

Stella.

İşte o, Trelkovsky'yi geri çevirmezdi. Tek bir gereksiz söz etmeden, en ufak bir kararsızlık sergilemeden onu alırdı. Birden içinde ona karşı sonsuz bir sevecenlik hissetti. Öylesine duygulandı ki, gözleri yaşardı. Zavallı Stellacık. Yapayalnız ve ürkek Stella, Stella onun uğurlu yıldızıydı.

Onun ıssız bir kumsalda yürüdüğünü gözünde canlandırdı. Deniz ayaklarının altında. Stella güçlükle ilerliyor, takatsiz kalmış olmalı. Kimbilir ne uzak yollardan gelmiştir zavallı Stellacık. Fakat o da ne, aniden botlu ve kasklı iki adam beliriyor. Tek söz etmeden kıza yaklaşıyorlar, küstah ve kabadayı pozlarda. Stella niyetlerini seziyor. Yalvarıyor, daha iyi yakarabilmek için önlerinde dizlerinin üstüne çöküyor ama onlar kötü kötü süzüyorlar kızı. Silahlarını çıkarıp Stella'nın başına kurşun yağdırıyorlar. Zavallı beden kıvranıyor, hareketsiz kaldı. Stella öldü. Dalgalar eteklerini ıslatıyor. Zavallı Stella.

Şefkatten sarsılan Trelkovsky çıktıkları yere geri göndermeyi başaramadığı gözyaşı seli aksın diye mendilinin arkasına saklanmak zorunda kaldı. Evet, Stella'nın evine sığınacaktı.

Onun mahallesinde uzun süre dolanıp durdu, zira sokağın ismini hatırlamıyordu.

Şimdi nasıl karşılanacağından o kadar da emin değildi. Öncelikle, evde olmayabilirdi. Merdivenleri tırmanıp da çılgınca bir umutla yumrukladığı kapının açılmadığını hayal etti. Kimse yoktu. O yine vuracaktı ama, pes etmeye yanaşmayacak, yumruklamaya devam edecekti. O gittikten sonra kapıyı açar endişesiyle oradan uzaklaşmaya cesaret edemeyecekti.

Kaderin yapacağı sürprizlere yenik düşmemek için mümkün olan her çözüm üzerinde düşünmesi gerektiğine kendisini ikna etti. Bu Trelkovsky'nin eski inançlarından biriydi. Kaderin yalnızca öngörülemeyen durumlarda devreye

gireceğini düşünmüştü hep. Demek ki, öngörüde bulunmak feleğin sillesini uzak tutuyordu. Yenilgisine yol açabilecek ihtimalleri gözden geçirdi.

Belki yalnız olmayacaktı. Üzerine geçiriverdiği bir sabahlıkla kapıyı şöyle bir aralayacak ve içeri girmesini teklif etmeyecekti. O ise, eşikte öyle mahçup kalakalacaktı, nasıl bir tavır takınması gerektiğini bilemeden. Nihayet kendisine ve ona karşı öfke dolu, ne yapacağını bilemeyerek kıpkırmızı olmuş şekilde oradan kaçacaktı.

Keza, hasta da olabilir, ailesi veya arkadaşları ona eşlik ediyor olabilirlerdi. Yüksek ateş nedeniyle onu tanımayacak ve diğerleri sanki oraya kötü niyetle gelmiş bir suçluymuş gibi ona şüpheli bakışlar fırlatacaklardı.

Hiçbir şey imkânsız değildi, kapının meçhul bir adam veya kadın tarafından açılması dahil.

– Matmazel Stella, lütfen? diye soracaktı çekingence.

– Stella mı? Tanımıyorum. Kim bu Stella? Ah! eski kiracı!.. Dün gitti. Hayır, geri dönmeyecek. Taşındı. Biz yeni kiracılarız. Yok, yeni adresini bilmiyoruz.

Ama kapıyı açmaya gelen Stella oldu. Gözünün kenarına sarımsı bir madde bulaşmıştı biraz. Bedeninden yatak ve kurumuş ter kokusu yayılıyordu. Tek eliyle sabahlığının iki kanadını bir arada tutuyordu.

– Rahatsız etmiyorum ya, diye sordu salakça.

– Yok, uyuyordum.

– Senden bir ricam olacaktı.

– Nedir?

– Acaba iki-üç gün sende kalabilir miyim? Kırılırım diye düşünme. Eğer olmayacaksa söyle, gücenmem.

Stella, şaşırmış biçimde, parmağının ucuyla göz kapaklarının arasındaki sarı topakları temizledi.

– Yok, rahatsız olmam. Başın belada mı?

– Evet, mühim bir şey değil. Artık evim yok.

Kız gülümsedi.

– Bu gece uyumamışsın. Yorgun görünüyorsun. Ben de tekrar yatacaktım. Eğer uyumak istiyorsan…

– Evet, teşekkürler.

Olabilecek en yavaş biçimde, ağır ağır soyundu. Cesur Stellacık!.. Onun iyiliğinin ve basitliğinin tadını çıkarmak istiyordu. Tam da umduğu gibi davranmıştı. Çoraplarını çıkarırken ayaklarının kirli olduğunu fark etti.

– Şöyle bir yüzümü yıkayayım, dedi.

Stella yeniden yatağa girmişti bile.

Yanına geldiğinde gözleri kapalıydı. Uyuyor muydu? Yoksa ona yatmasına ama sadece uyumak için yatmasına izin verdiğini mi göstermekti amacı? Bu soruyu kendi kendine çok da uzun süre sormasına gerek kalmadı zira kızın zarif elleri bedeninin üzerinde gezinmeye başlamıştı bile.

Şükran duygularıyla kızın üstüne atladı.

O kalktığında nezaketen tek gözünü açtı. Kız onu nazikçe kulağından öptü.

– İşe gideceğim ben, diye mırıldandı. Akşam sekize doğru dönerim. Komşulara görünmezsen iyi olur. Dışarı çıkacak olursan, fark ettirmemeye çalış.

– Anlaştık.

Kız gitti. Bir anda uykusu kaçıvermişti. Paçayı sıyırmıştı. Kurtulmuştu! Müthiş bir güven duygusu içindeydi. Büyük bir hoşnutlukla gülümseyerek evin içinde gezindi. Burada her şey gayet hoştu. Temiz ve güven verici. Günü okuyarak ve evin içinde gezinerek geçirdi. Yemek için bile dışarı çıkmadı. Bu mucizevi sığınağı terk etmek için şuursuz olmak gerekirdi.

Stella yedi buçukta döndü. Elinde erzak dolu bir file taşıyordu. İçindeki iki şişe şarap kadeh tokuşturur gibi tatlı tatlı birbirine çarpıyordu.

– Yemek yapmaya vaktim yok, diye açıkladı, bir yandan mantosunu çıkarırken. Ben de konserve satın alıyorum. Konservelerimin üstüne yoktur, diye ekledi gülerek.

Neredeyse hüzünlenecek kadar duygulanmış biçimde kıza baktı.

– Konserveye bayılırım.

Onun gidip gelmesini gözleriyle izliyordu. Göğüsleri, kalçaları geliyordu aklına. Üstelik bunların hepsini, pazarlık etmeden, ona sunuyordu. Sırtını ve omuzlarını da hatırlıyordu, bunların hepsi ona yemek hazırlamak için işbaşındaydı. Tapılası Stella. Ancak göbeğini hatırlayamıyordu. Yeniden önünde belirmesi için gözlerini yumdu. Nafile. Unutmuştu.

Sofrayı kurmakla meşguldü. Sırtı ona dönüktü. Yavaşça ona yaklaştı. Omzuna bir öpücük kondurarak onu şaşırttı. Elleri göğüslerini kavradı, sonra yavaşça aşağı doğru indiler. Kazağın bitimine ulaşınca, kızı kendisine doğru çevirdi.

Eteğin çıtçıtları birbirinin peşi sıra açıldı. Gözleri göbek deliğinin hizasındaydılar. Önce tutkuyla öptü, sonra, tüm ayrıntıları hafızasına kazımak amacıyla, dikkatlice inceledi. Kadın neyle meşgul olduğunu anlamak için ona doğru eğildi. Onun bambaşka şeyler yapacağını ummuştu. Hayal kırıklığına uğratmak istemedi.

Ertesi gün, Stella işteyken kapı çalındı. Açmaya gitmedi. Ancak ziyaretçinin caymaya niyeti yoktu. Asabını bozmadan kapıyı hep aynı ritimde yumruklamaya devam ediyordu. Çıldırtıcı bir şeydi. Trelkovsky parmak uçlarına basarak kapıya yaklaştı ve gözetleme deliğinden baktı. Tek görebildiği epey şiş bir göbeğin üzerine iliklenmiş bir paltonun parçasıydı. Gelen erkekti.

– Kimse yok mu, diye sordu ziyaretçi.

Trelkovsky'nin beti benzi attı. Kan yüzünden, ensesinden hatta omuzlarından bile çekilmişti.

Sesi tanımıştı. Bu Mösyö Zy'nin sesiydi!

Demek onu takip etmişlerdi!

İmkânsız!.. Yeterince önlem almıştı. O halde? Mösyö Zy Stella'yı şahsen tanıyor olabilir miydi? Trelkovsky'nin onun evine sığındığını bilmiyor olmalıydı. Eğer durum böyleyse, yakında öğrenecekti. Nitekim Stella onun nerede oturduğunu bilmiyordu ve Mösyö Zy'nin kendisini tanıdığını bilmesi için hiçbir neden yoktu. Yoksa…

Tir tir titriyordu.

Peki ya Stella onu ele verdiyse? Kendisine yalan söylediği için cezalandırmak amacıyla soğukkanlılıkla ona ihanet

ettiyse? İyi de nerede oturduğunu nasıl öğrenmişti? Bir çığlık döküldü gırtlağından. Ceplerinden!..

Ceplerini karıştırmıştı, pis muhbir.

Cebinde bilgi edinmesini sağlamış bir-iki mektup kalmış olsa gerekti. Simone Choule'ün arkadaşıydı, komşularını tanıyordu, Trelkovsky'nin başında nasıl bir "bela" olduğunu biliyor olmalıydı. İntikam almak için onu satmıştı.

Zira eğer Mösyö Zy Stella'yı gerçekten tanıyorsa onun gün içinde işe gittiğini ve o sırada evde kimse olmadığını biliyor olmalıydı. Demek ki sadece Trelkovsky için gelmişti... ya da belki de...

Aklına gelip de kabullenmediği varsayım doğru olandı. Stella komşulardan biriydi!

En başından beri onun defterini dürmekle, felakete sevk etmekle görevlendirilmişti. Bu düşünce onu korkuttu. Fazla gaddarca, fazla dehşet vericiydi. Ama üzerinde durdukça gün gibi aşikâr hale geliyordu. En başından beri kandırılmıştı. Ah nasıl da bir ahmaktı!

Bir de ona zavallı Stellacık diyordu, küçük tatlı Stellacık. Dili kopaydı keşke.

Celladına acımıştı. Oldu olacak Mösyö Zy ve tüm komşulara da acısaydı bari.

Stella'ya beslediği şefkat!

O şefkate gülmüş olsa gerekti kaltak. Hem kimbilir, belki de Simone Choule'ü öldüren onun ta kendisiydi. En iyi arkadaşı? Başkalarını da hatta!

Mösyö Zy kapıya vurmaktan vazgeçti. Adımların tered-

düt ettiğini, uzaklaşıp sonra geri geldiğini, nihayet tamamen ortadan kaybolduğunu işitti.

Yine kaçmak gerekecekti. Peki ya para?

Hışımla Stella'nın evini karıştırmaya başladı. Çekmeceleri ters çevirdi, yastık-yorganı yerlere attı, duvarlara asılı röprodüksiyonları yerlerinden söktü. Eski bir çantada para buldu. Az bir miktar ama otelde kalmaya yeterdi. En ufak bir vicdan azabı hissetmeden aldı parayı. Hak etmişti bunu şıllık.

Kapıyı yavaşça açıp merdiveni bakışlarıyla taradı, olağandışı herhangi bir durum yoktu. Çok geçmeden, kendisini yeniden sokakta buldu.

Muhtemel izsürücüleri savuşturmak için birkaç taksi değiştirdi. Başardığından emin olduğu anda, karşısına çıkan ilk otele, Kuzey Garı'nın arka tarafındaki Hôtel de Flandres'a, bir oda tutmak için daldı.

Lille'den gelen Mösyö Trelkof sahte ismiyle kaydoldu. Neyse ki kimlik belgesi istenmedi. Yeniden umutlanmıştı. Belki de, her şeye rağmen, onların elinden kaçmayı başarabilecekti.

XVI

KAZA

Trelkovsky odasında volta atıyordu.

Arada, üzerinde aydınlık delikleri bulunan bir nevi yangın duvarına bakan pencereye doğru gidiyordu. Oda altıncı kattaydı ancak onu çevreleyen binaların gölgesinde kaldığından loştu. Karanlık bir koridorun dibindeki tuvalete gitmek dışında odadan çıkmadı. Erkenden uyudu.

Tabii ki gece yarısı uyandı, bedeni terden sırılsıklamdı. Korkunç karabasanlar görmüştü. Gözleri açık, karanlığın ortasında içini rahatlatacak bir şeyler arıyordu. Ama gerçeklik de en azından karabasanlar kadar tehditkârdı. Eşyayı yutan karanlık, bir kışkırtma gibiydi: bu hiçliğin bünyesinden canavarsı ve görülmedik bir şeyler çıkacak olmalıydı. Oda, içinde türlü canavarların ürediği fokurdayan bir kazandı adeta. Şimdilik henüz bir şey fark edilmiyordu ama bu böyle sürmeyecekti. Bileşik kaplar misali, Trelkovsky'nin beyni korkularını odanın boşluğuna boca edecekti. Bu korkular da, bir kaptan diğerine akarak elle tutulur hale geleceklerdi. O zaman da, Trelkovsky'nin hissettiği canavarlar onları yaratandan beslenmek için hemen hayat bulacaklardı. Bunları düşünmemek lâzımdı, fazla tehlikeliydi.

Sabah olduğunda bir silah edinme kararı almıştı.

Elbette, söylemesi kolaydı da nasıl elde edecekti? Silah taşımak için bir ruhsat sahibi olmak gerektiğini bilecek kadar macera romanı okumuştu. Hangi silah satıcısına giderse gitsin ondan bu belgeyi isteyecekti. Ruhsatı olmayınca satıcı ona silah satmayı düpedüz reddecekti. Hatta, onu karakola götürmek istemeyeceği veya herhangi bir bahaneyle polisler gelene dek onu oyalamayacağı ne malumdu? Karakola ruhsat için başvurma meselesine gelince, bu nasıl gerekçelendirilecekti? Eğer komşuların kurduğu komployu açık edecek olursa deli olduğunu zannederlerdi. Belki de bir tımarhaneye kapatmaya kalkışacaklardı?

Resmi yollara başvurmamak daha uygundu.

Duvar diplerine sinerek otelden ayrıldı. Birer birer mahallenin en karanlık barlarına girip çıktı. Her seferinde garsona elinde satacak bir silah olup olmadığını sormasına ramak kalıyor, ancak cesaret edemiyordu. Hesabı süratle ödedikten sonra bir hırsız gibi sıvışıp sonra da yandaki, şuradaki, buradaki barda yeniden şansını deniyordu. İkindi olduğunda pes etti. Girdiği her barda kendisine serseri bir hava vermek için bir şeyler içtiğinden çakırkeyifti. Yemek yemeyeli neredeyse 24 saat olacaktı ve alkol başına vurmuştu.

Çaresizlikten kendisine oyuncak silah satın aldı. Çocukların kurşun tabancalarından bazılarının epey can acıtabileceğini duymuşluğu vardı. Bunun kanıtı sık sık meydana gelen kazalardı. Diğerlerinin yanı sıra, bu tür bir aletin kör olmasına neden olduğu küçük oğlan olayını hatırladı. Eğer dikkatsizlik neticesinde böyle sonuçlar meydana gelebiliyorsa,

tasarlayarak hareket edildiğinde çok daha iyisini başarmak mümkündü. Satıcı kız nasıl çalıştığını gösterdi. Kutuyu istemedi ve tabancayı cebine attı. Çıkarken kız onu hoşgörüyle süzdü.

Bu silah sayesinde kendisini güvende hissediyordu. Elinde yoğuruyordu silahı. Onu söküp takmak, sonra da denemek için yanıp tutuşuyordu ama kendisini tuttu zira hiç kimse bunun oyuncak olduğunu anlamazdı. Otele dönmek için adımlarını hızlandırdı.

Çığlıklar onu yerinden sıçrattı. Bir tehlike tehdidiyle karşı karşıya olduğunu hissetti. Elini çevikçe cebine attı ancak tabancayı eline almaya fırsatı olmadı. Şokun etkisiyle birkaç metre ileriye fırladı. Radyatörün sıcaklığını hissetti, neyse ki otomobil tam zamanında durmuştu.

Büyük bir Amerikan arabasıydı, ama artık gıcır gıcır değildi. Kromajın parlaklığı gitmiş, tek farı kırılmış, boyası parça parça kavlamıştı, kapılardan biri çarpışmanın izlerini taşıyordu.

Karoseri mahvettim, diye düşündü Trelkovsky. Başıma iş açılmasın da.

Gülmek istedi ama canı acıdı.

İnsanlar yaklaştı, etrafında toplandılar. Kimse ona dokunmaya cesaret edemiyordu ama birazdan dokunacaklardı şüphesiz. Hasar tespitinde bulunmak için hevesli bir halleri vardı. Trelkovsky ayakları tertemiz olduğu için kendisiyle gurur duydu. Böylelikle birazdan hastanede yüzü kızarmayacaktı. Bir adam kalabalığı yardı.

– Ben doktorum, bırakın geçeyim. Size doktorum diyorum, açılın biraz, hava almaya ihtiyacı var.

Vücudu temkinlice muayene edilirken Trelkovsky'nin ağzından tek kelime çıkmadı. Doktor onu konuşturmayı denedi:

– Canınız yanıyor mu? Beni işitiyor musunuz? Konuşamıyor musunuz?

Ne diye zahmet edecekti ki? Kendisiyle konuşulduğunda cevap vermemenin tadını çıkarıyordu. Zaten tamamen sersemlemişti, en ufak hareketi yapmaktan acizdi.

Neler olacağını beklemekle yetindi, hiç merak etmeden. Bütün bu olan biten onu ilgilendirmiyordu. Kendisine çarpan otomobili görmeye çalıştı. Ağzından bir inleme kaçırıverdi. Direksiyondaki adamı tanıyordu. Komşulardan biriydi.

– Canı acıyor.

– Nasıl inlediğini duydunuz mu?

– Bir yere göstermek gerek.

– Köşede bir eczane var.

Gönüllüler eczaneye kadar taşımak için Trelkovsky'yi yüklendiler. Kortejin başını doktorla beraber iki polis memuru çekiyordu. Onu çabucak tezgâha yatırdılar.

– Canınız yanıyor mu? diye tekrarladı doktor.

Cevap vermedi. Tam o sırada mağazaya girmiş olan komşuya yönelmişti tüm dikkati. Polis memurlarından birine yanaşıp onunla alçak sesle konuşmaya başladığını gördü.

Doktor ayrıntılı muayeneye başlamıştı. Nihayet bulguları açıkladı.

– Şanslıymışsınız. Kırık yok. Bileğiniz bile burkulmamış. Ufak tefek berelenmeler var, onlar da bir-iki güne geçer. Hallederiz. Ama şiddetli bir şok geçirdiniz. Kendinize gelebilmeniz için ev istirahati şart.

Eczacının yardımıyla Trelkovsky'ye anti-septik yara merhemi sürüp, yakı yapıştırdı.

– Elbette, en doğrusu bir röntgen çektirmeniz. Ama acil değil. Eğer canınız gerçekten yansaydı sesinizi duyardık. En doğrusu, olabildiğince istirahat etmek. Eviniz neredeydi?

Trelkovsky dehşete kapılmıştı. Ne desin? Komşu söz aldı.

– Beyfendi benim oturduğum binada oturuyor. Hiç olmazsa onun eve dönmesine yardımcı olayım.

Trelkovsky kaçmak için doğrulmaya çalıştı ancak eller tarafından esir alınmıştı.

– Hayır, diye yalvardı, eve onunla dönmek istemiyorum.

Adam karşısında şımarık bir çocuk varmış gibi gülümsedi.

– Hadi canım, size karşı suçluyum, kabul ediyorum. Bunu telafi etmeye çalışmamdan doğal ne olabilir? Sizi eve kadar götüreceğim sonra da zarar tazmini konusunu ele alırız.

Az önce konuştuğu polis memuruna döndü:

– Benimle işiniz bitti mi memur bey? Adımı, adresimi aldınız.

– Evet, gidebilirsiniz. Biz size haber vereceğiz. Beyfendinin masrafını üstleniyor musunuz?

– Evet. Acaba bana yardım edebilecek miydiniz?

Trelkovsky yeniden debelenmeye başladı.

– Hayır, beni götürmesine izin vermeyin! Benim adımı, adresimi almıyor musunuz?

– Hallettik efendim. Beyfendi eksik olmasın bana iletti tüm bilgileri.

– Katilin teki o. Beni öldürecek.

– Şok yüzünden, dedi biri.

– Bir iğne yapacağım, uyutur.

– Hayır, diye haykırdı Trelkovsky, iğne istemiyorum!.. İğne yapılmasın!.. Beni öldürecekler. Engel olun onlara! Kurtarın beni!..

Hıçkırarak ağlıyordu.

– Lütfen, kurtarın beni. Beni nereye götürürseniz götürün ama beni öldürmesine izin vermeyin.

İğne yapıldı. Hızlı yürüyen adamlar tarafından taşındığını hissetti. Uykusu gelmişti. İğne. Yine karşı koymak istedi. Tüm gücüyle uykuya karşı koyuyordu. Otomobile konuldu. Otomobil hareket etti.

Bilincinin açıklığının son basamağına adeta tek elle tutunmuşçasına uykuya yenik düşmemek için iradesini zorladı.

Otomobil süratlendi. Sürücünün sırtını sislerin arasından ayırt ediyordu.

O zaman aklına silah geldi.

Silahın içinde durduğu cebin açığa çıkması için hafifçe döndü. Eli titrese de silahı sıkıca kavramıştı, onu komşunun ensesine dayadı.

– Derhal durun. Silahlıyım.

Adam dikiz aynasından endişeli bir bakış fırlattı. Sonra bir kahkaha koptu.

– Bununla kimi korkutacağınızı sandınız acaba? Yavrunuza aldığınız bir hediye mi bu?

Trelkovsky kudurmuş gibiydi, tetiğe bastırdı. Bir kere, iki kere, sonra durmaksızın. Sürücünün gülmesi artık doğaüstü sayılacak kadar abartılıydı. Mini mermiler ensesine çarptıktan sonra zıplayarak aracın zeminine saçılıyorlardı.

– Yeter, durun, diye hırıldıyordu sürücü, gülmekten öldüreceksiniz beni.

Trelkovsky tabancayı kapının camına doğru fırlattı. Alet paramparça oldu. Adam, arkasına döndü, dalga geçerek:

– Ağlamayın canım, yenisini alırsınız.

Araç yavaşladı. Binanın önünde durdu. Komşu inip, kapıyı arkasından kapattı. İki komşu daha geldi yanına. Alçak sesle konuştular. Pes etmiş olan Trelkovsky kararlarını bekliyordu. Onu hemen mi idam edeceklerdi? Düşük bir ihtimal.

Kapıyı açıp, dışarı atladı. Onu süratle zapteden dördüncü bir komşunun kucağına düştü.

– Sizi evinize taşıyacağız, dedi alaylı bir edayla. İstirahat edersiniz. Epey dinlenmeye ihtiyacınız var. Yaslanın bana, çekinmeyin, işe yaramaktan hoşlanırım.

– Çekin ellerinizi üzerimden!.. Size beni bırakın diyorum. İmdat!.. İmdat!..

İki esaslı şamar onu susturdu.

Komşulardan oluşan küçük gruba Mösyö Zy ve kapıcı

kadın da eklenmişti şimdi. Hepsi de sevinçlerini saklamaya gerek duymadan onu kötü kötü süzüyorlardı.

– Ama ben evime gitmek istemiyorum. Ne isterseniz veririm size, ne isterseniz, yeter ki bırakın gideyim.

Onu zapteden adam başını salladı.

– İmkânsız. Şimdi akıllıca davranıp evinize gideceksiniz. Olay çıkarmaya kalkmayın fena olur. Doktorun ne söylediğini duydunuz, istirahat etmeniz gerek ve edeceksiniz. Görün bakın nasıl iyi gelecek. Hadi, çıkın yukarı.

Adam işbilir bir edayla kolunu tutup geriye doğru kıvırdı ve sıkmaya başladı.

– Akıllandık mı şimdi? Kavradık güzelce, değil mi? Aferin, işte böyle, ilerleyin. Biraz daha, birazcık daha, bir adım annecik için, bir adım babacık için, hadi ilerleyin.

Trelkovsky adım adım giriş kapısını aştı, kemerin altından geçti ve katları tırmandı. Adam onunla alay ediyordu.

– Gelmek istemiyorduk değil mi? Nedenmiş? Artık evinizi sevmiyor musunuz? Yoksa başka bir ev mi buldunuz? Bu devirde de pek zor canım, ev bulmak. Hava parası var mıydı? Belki de sanal bir takas? Neyse canım, bana ne.

Bir dirsek darbesiyle Trelkovsky'yi ilk odanın ortasında yere serdi. Kapı çarpıldı. Bir anahtar iki kez kilidin içinde döndü.

Bu gece olacağı kesindi.

XVII

HAZIRLIKLAR

Trelkovsky güç bela uyandı. Bedeninin her yanı ağrıyordu. Kırılmış bir dişi keşfeden dili, onun kenarlarını törpülemekle meşguldü. Yere bir miktar ipliksileşmiş kan tükürdü. Bu kan sızıntısı uzayıp gidiyordu, yerden ağzına doğru, sonunda kopmayı reddeden bir ipliğe, hayali bir çizgiye dönüşene dek uzuyordu.

Konsol, dolap, sandalyeler bıraktığı yerdeydiler. Kırık camlardan içeri bir esinti doluyordu. Komşular gediği tıkamamışlardı. Hiç de iyi etmemişlerdi. Haykırmak için ciğerlerini havayla doldurdu.

Buna pek fırsat bulamadı. Binanın tüm pencerelerinden gümbür gümbür bir müzik patladı. Fransa Devlet Radyosu tarafından yayınlanan Beethoven'ın *Dokuzuncu Senfoni*'si ses sonuna kadar açılarak çalınmaktaydı. Haykırdı, ancak çağrıları gümbürtünün içinde kaynadı gitti. Hiç olmazsa bu dehşet verici müziği artık duymamayı isterdi ama ne gezer. Camlardaki kırıklardan istifade ederek hava akımıyla beraber içeriye doluyordu.

Dokuzuncu Senfoni patlıyordu. Bön bir neşeyle, abartılı melodramlara layık bir sevinçle gümbürdüyordu. Dokuz yüz korist ve icracı Trelkovsky'nin eli kulağındaki ölümünü

kutluyorlardı. Simone Choule için gönül okşayıcı bir saygı duruşu şüphesiz, o Beethoven'ı ne kadar da severdi. İçi öfkeyle doldu. Sistemli biçimde Simone Choule'e ait ne varsa yok etmeye koyuldu. Mektuplar, kitaplar. Onu etkisi altına almış olan bütün o belgeleri yırtıyor, ufacık parçalara ayırıyordu. Tutulduğu kapana karşı öfkesini tutamayan hayvanın kudretsiz hışmına kapıldı. Soluğu kesiliyordu artık. Az sonra hıçkırık tuttu. Deliklerdeki köpek dişlerini bulmaya koştu. İki kesici diş avucuna düştü. Onlara dehşetle bakıp, atmak üzere pencereye doğru koştu. Ancak mümkün olduğunca uzağa atabilmek için pencereden iyice sarktığında dikkatini tam karşıdaki tuvaletteki görüntü çekti.

Daha önce hiç görmediği bir kadın giriyordu içeri. Fayansa dizüstü çökmüştü ve başı tiksinç deliğin içinde kayboluyordu. Orada ne yapıyordu ki? Kadın başını kaldırdı. Yüzünde hayvansı bir ifade vardı. Gözlerini Trelkovsky'ye dikti ve iğrenç bir biçimde gülümsedi. Gözlerini ondan ayırmadan elini delikten içeri soktu, buradan çıkardığı pislikleri yüzüne gözüne sürdü. Ufak bölmeye başka kadınlar da girip aynısını yaptılar. Tuvalet şimdi yüzleri pisliğe bulanmış otuz kadar kadınla doluydu. Vasistasın önüne çekilen siyah perde manzarayı görmesini engelliyordu.

Gözkapakları ağırlaşan Trelkovsky'nin artık bu büyülerden kaçmaya takati kalmamıştı. Bunların varlığını çökertmeyi hedeflediğinin farkındaydı ancak artık kurtulamıyordu. Çok güçsüzdü, çok bitkin, çok hasta.

Şimdi de avluda devam ediliyordu.

Lacivert işçi tulumu giymiş bir komşu bisikletle geziniyordu. Daireler ve sekizler çiziyordu. Trelkovsky'nin penceresinin altından her geçtiğinde ona kocaman gülümseyerek, göz kırpıyordu. Bisikletin selesine bir halat bağlanmıştı. Halat balmumundan bir kadın mankeni çekiyordu. Bu, vitrinlerde giysi sergileyen mankenler gibi bir şeydi. Zemindeki düzensizlik nedeniyle mankenin zıpladığı oluyor, oynayan kolları canlıymış yanılsaması yaratıyordu. Ancak balmumu süratle ufalanıyor, manken yere değdikçe yıpranıyordu. Adeta asit tarafından eritilircesine manken yok oluyordu. Bisikletin arkasında iki bacaktan başka bir şey kalmadığında, komşu Trelkovsky'ye alaycı bir işaret yaptıktan sonra ortadan kayboldu.

Onun ardından, bir sopaya geçirilmiş devasa bir balığı taşıyan iki adam belirdi. İki adam avluyu pek çok kez turladıktan sonra, yüklerini yere attılar. Trelkovsky'nin gözlerinin içine diktiler bakışlarını. Ne yaptıklarını görmeden balığın içini boşalttılar. İç organlar yerde birikmeye başladı, çok geçmeden yanıbaşlarında küçük bir yığın oluşmuştu bile. Bunun üzerine, adamlar neşeyle gülüşerek saçlarını bunlarla bezemeye koyuldular. Hayvanın bağırsaklarından kendilerine taçlar örmeye, bunları kulaklarına, boyunlarına asmaya başladılar. Gencecik kızlar gibi seke seke uzaklaştılar.

Adamlardan biri hemen sonra yeniden ortaya çıkıverdi. Kocaman bir çoban borusuna üfledi. Çıkardığı sesler yellenme sesi gibiydi.

Kemerin altında beliren taç takmış bir aslan ilerledi. Bunun, içinde iki komşunun bulunduğu dikilmiş bir post olduğu apaçıktı. Aslanın üzerinde Trelkovsky'nin dikkatini daha önce çekmiş olan oğlan çocuğu oturuyordu. Beyazlara bürünmüş iki kadın aslanı karşılamaya yöneldiler. Posttaki bir açıklıktan içeri girdiler ve hayvanın sıçramalarına bakarak, Trelkovsky içeride bir orji yapılmakta olduğunu anladı. Borulu adam aslanı kuyruğundan çekerek görüş alanından çıkardı.

Sonra maskeli üç adam belirdi. Trelkovsky dehşet içinde maskelerden birinin kendisine benzediğini fark etti. Üç adam karanlık anlamlar içeren canlı bir tablo oluşturdular. Bir saat kadar o şekilde kaldılar. Akşam oldu, sonra da gece.

Bir atın nalları kemerin altında yankılandı.

Trelkovsky ürperdi.

Kapısı tıkırdatıldı.

Hemen mi? Bu imkânsızdı zira cellat henüz atından inmekle meşguldü. Kapısının altından bir sayfa beyaz kağıt atıldı. Anlamadığı bir şeyler fısıldandı.

Yardımına bir gelen mi vardı? Binada bir müttefiki mi bulunmaktaydı? Kağıdı şüpheyle eline aldı. Katlı yerlerinden özenle açtı. Bir kadının elinden çıkmış üç satır. Ne yazdığını okuyamadı. Sözcükler İbranice veya Sanskritçe olmalıydı. Alçak sesle kapının dışına fısıldadı:

– Kimsiniz?

Bir cevap geldi ancak anlaşılır değildi. Sorusunu yineledi, ancak işitebildiği sessiz bir kaçışın gürültüsü oldu.

Geliyorlardı, kesinlikle.

Nitekim, az sonra, delikte bir anahtar döndü.

XVIII

ÇILGIN

Trelkovsky'nin bedeni güpegündüz pencerenin pervazından aşağı yuvarlandı. Camlı çatının yepyeni camlarına çarpıp, korkunç bir gürültüyle bin parçaya böldükten sonra, grotesk bir pozda toprağa çakıldı.

Tepeden tırnağa kadın kılığına bürünmüştü. Beline toplanmış olan elbisesi jartiyerini açık ediyordu. Yüzü makyajlıydı, düşüş sırasında yerinden oynayan peruğun altından alnı ve tek gözü görünüyordu.

Komşular koşturdular. Gruba ağlayıp sızlayan ve çaresizlik dolu jestler yapan kapıcı kadınla Mösyö Zy öncülük ediyorlardı.

– Ne talihsiz adam, dedi Mösyö Zy. Dün bir otomobil çarptı, bugün de...

– Dünkü olayın şoku yüzünden!

– Acil yardımı aramalı.

Kısa süre sonra bir polis aracı ve bir ambulans binanın önünde durdular.

– Siz de intiharlara abone oldunuz, dedi iyi tanıdığı ev sahibinin elini sıkan ambulans şoförü.

– Ne yaparsınız? Camı da daha yeni tamir ettirmiştim.

İki hasta bakıcı ellerinde sedye koşturdular. Onlara bir

doktor eşlik etmekteydi. Hareketsiz duran bedene yaklaştılar. Doktor tiksinmiş bir ifadeyle başını salladı.

– Peh, soytarılığa bak. İntihar etmek için kılık değiştirmiş.

Aniden, hasta bakıcıların, doktorun, polislerin, komşuların şaşkın bakışları altında beden hareket etti. Ağız açıldı. Biraz kan sızdı dışarı. Ağız tane tane konuştu:

– Bu bir intihar değil... Ölmek istemiyorum... Bu bir cinayet...

Mösyö Zy kederle gülümsedi.

– Zavallı talihsiz delikanlı. Aklını yitirdi.

Doktor giderek daha da tiksinmiş biçimde başını salladı.

– Tam da hayata tutunacak zaman! Yaşamak isteyen kendisini camdan aşağı atmaz.

Trelkovsky'nin ağzı daha büyük bir gayretle aralandı:

– Size bu bir cinayet diyorum... itildim... kendimi pencereden aşağı atmadım.

– Tabii canım, tabii, dedi doktor. Cinayet bu.

Polisler sırıttılar.

– Kendisini pencereden aşağı atmış çünkü hamileymiş.

Doktor bu şakadan hoşlanmadı. Hasta bakıcılara yaralıyı sedyeye taşımalarını işaret etti.

Şaşırtıcı bir dirençle Trelkovsky onları itti. Histerik bir sesle haykırdı.

– Bana dokunmanızı yasaklıyorum. Ben Simone Choule değilim.

Sendeleyerek ayağa kalktı, düşecek gibi oldu, dengesini

buldu. Şaşkınlıktan donup kalmış olan seyirciler müdahale etmeye cesaret edemiyorlardı.

– Her şeyin tıkır tıkır işleyeceğini sanıyordunuz değil mi? Ölümümün tertemiz olacağını. Yanıldınız. Çok pis olacak ama, iğrenç olacak. Ben intihar etmedim. Simone Choule değilim ben. Bu bir cinayettir. Korkunç bir cinayet. Bakın, kan bu, kan.

Tükürdü.

– Kan bu, avlunuzu kirletiyorum. Ölmedim daha ben. Öyle kolay ölmem.

Küçük bir oğlan çocuğu gibi zırlıyordu. Doktor ve hasta bakıcılar beceriksizce yaklaştılar.

– Hadi hadi, olay çıkartmayın, gelin, tedavi edeceğiz sizi. Ambulansa binin.

– Dokunmayın bana. O bembeyaz önlüklerinizin ve temizliğinizin altında neler saklı olduğundan haberim var. Hepinizden iğreniyorum. Beyaz aracınızdan da iğreniyorum. Yapacağım bütün pislikleri temizlemeyi asla beceremeyeceksiniz. Katil sürüsü sizi!.. Cellatlar!

Yalpalayarak kemere doğru ilerledi Trelkovsky. Karşılarında bir hayalet varmış gibi dehşet içinde kalan komşu kalabalığı önünden çekilerek yol verdi. Gözyaşlarının arasından sırıtan Trelkovsky açıkta kalan sol kolunu salladı. Üzerlerine kan serpiştirdi.

– Kirlettim mi sizi? Affedersiniz, o benim kanım biliyor musunuz? Ben sizi kirletmeden önce kanımı boşaltmalıydınız. Bunu unuttunuz demek, ha?

Kitle onu saygılı bir mesafe bırakarak izlemekteydi. Polisler doktora soran bakışlarla bakıyorlardı. Onu güç kullanarak mı susturmalılardı? Doktor başıyla hayır işareti yaptı.

Kan ve gözyaşı Trelkovsky'nin boğazında hırıldıyordu.

– Konuşmamı engellesenize hadi! Bir sürü pislik yapacağım.

Uludu. Sesi çatlıyor ama hemen ardından daha tiz bir tona bürünüyordu.

– Cellatlar!.. Katiller!.. Sizi temin ederim çok fena gürültü çıkaracağım. Nefis bir skandal. Susturun kolaysa! İstediğiniz kadar yumruklayın duvarları, benim için fark etmez.

Bütün yönlere doğru tükürüyor, biraz fazla yakında duranlara tükürük ve kan sıçratıyordu.

– Cellatlar!.. Beni susturabilmek için öldürün hadi!.. Ama üstünüzü lekeleyeceğim, ayağınızı denk alın.

Hep yalpalayarak merdivenin başına kadar gelmeyi başarmıştı. Basamakları tırmanmayı denedi. Komşular cesaretlerini toplamışlardı.

Artık tam arkasındaydılar.

– Yaklaşmayın, yoksa üstünüzü kirletirim!

Üstlerine tükürdü. Hemen geri çekildiler.

– Tertemiz yabanlıklarınızı sakının aman!.. Gidin kırmızı iş kıyafetlerinizi giyin, katil urbalarınızı. Yoksa kan lekesi belli olur. Pek de zor çıkar, bilir misiniz? Geçen sefer daha kolaydı değil mi? İyi de ben Simone Choule değilim!

Birinci kata varmıştı. Avucuna tükürdü ve elini kapının sol kanadına sürdü iyice.

– Cellatlar!.. Hadi bunu temizleyin kolaysa! Amma da iğrenç, di mi?

Güçlükle kapının sağ kanadına yöneldi. Buraya da kanlı kolunu sürdü, sonra da kapının tokmağına tükürdü. Ağzından bir diş parçası düştü.

– Hah!.. Alın size temizlik!

Komşular peşi sıra homurdanıyorlardı. Elbisesinin üst kısmını yırtarak, göğsünü hırsla tırmaladı. Yara kanamaya başladı. Sol elini kana bulayıp, elini paspasa silkeledi.

– Paspası da değiştirmek gerekecek. Her yanı kana bulandı.

İkinci katın merdivenlerini dört ayak üstünde emekleyerek tırmandı. Basamaklarda kocaman kan lekeleri bırakıyordu.

– Merdiveni de değiştirmek lâzım şimdi, her taraf kan oldu. Bu kadar kan ne kadar uğraşsanız çıkmaz.

Onu geriye doğru çekmek için komşulardan biri sinsice ayağından yakaladı.

– Çek pençelerini, katil!

Hiddetli bir kedi gibi tıslayıp komşunun suratına tükürdü. Komşu ayağı bırakıp, telaşla yüzünü sildi.

– Eğer sürtünürseniz üstünüz lekelenir. Kanı kim sever ki? Ha? Hiç kimse? Ama bifteklerinizi az pişmiş seversiniz, kanlı tavşan yahnisi diye deli olursunuz, kan sucuğuna bayılırsınız, Efendimizin kanını da seversiniz, değil mi? Peki o zaman neden Trelkovsky'nin cânım kanından istemiyorsunuz kuzum?

İkinci katta da kapıları kan ve tükürükle kirletti.

Doktorun talimatına rağmen polis memurları coplarını sıkıca kavramışlardı ve bu çılgının sesini kesmek için can atmaktaydılar. Ancak yek vücut olmuş komşular onlara engel oluyor, girişi kapatıyorlardı. Onları bertaraf etmeyi denediler ancak komşular hareket etmelerine izin vermediler. Homurdanıyor, dişlerini gösteriyorlardı. Doktor ve hasta bakıcılar daha ileri gitmediler. Bu çekilmez komedide artık rol almak istemiyorlardı. Düşüncelerini polis memurlarıyla değerlendirmeye koyuldular. Üçüncü katta komşular Trelkovsky'nin etrafını sardılar. Ellerinde parıldayan aletler vardı. Cerrahi amaçla kullanılan türden keskin aletler. Trelkovsky'yi odasına doğru ittiler.

– Eee, demek ki kanı yine de seviyoruz ha! Mösyö Zy nerede? Ah, oradaymış. Gelin Mösyö Zy, geliniz lütfen! Kapıcı hanım neredeler? Merhabalar kapıcı hanımefendi! Peki ya Madam Dioz? İyi günler Madam Dioz! Bir kadeh iyi cins kan mı ısmarlamıştınız kendinize?

Delice bir kahkaha patlattı. Komşuların ellerindeki aletler parıldıyordu. Karnının alt kısmında bir kan lekesi giderek büyüyordu.

Trelkovsky'nin bedeni bir kez daha pencerenin pervazından aşağı doğru sallanarak, cam kırıklarının üstüne, avluya düştü.

Trelkovsky ölmemişti, henüz değil.

Uçsuz bucaksız bir çukurdan yavaş yavaş yüzeye çıkıyordu. Kendisine geldikçe bedenini ve acıyı yeniden hissediyordu. Her yanı acıyordu, acı dört bir taraftan kudurmuş bir köpek gibi üzerine saldırıyordu. Buna kafa tutacak gibi hissetmiyordu kendisini. Yenildiğini peşinen itiraf ediyordu. Ancak dayanma gücü onu şaşırttı. Ağrı üstüne çullandı ama dalga dalga azalarak sonunda tamamen yok oldu.

Mücadeleden bitkin düşmüştü, yeniden uykuya daldı. Uykusundan bazı sesler uyandırdı onu.

– Kadın çıktı komadan.

– Hâlâ kurtulma şansı var.

– Başına bütün gelenlerden sonra, yine şanslıymış.

– Kan stoklarımızı tüketti.

Yavaşça, fevkalade özenli bir biçimde tek göz kapağını araladı... Flu silüetleri fark etti. Beyaz bir odada oradan oraya giden beyaz gölgeler. Bir hastanede olsa gerekti. İyi de silüetler kimden söz ediyorlardı?

– Kadın çok kan kaybetmiş. Neyse ki az bulunur bir kan grubu değil... yoksa...

– Birazcık kolunu kaldırmak lâzım. Daha rahat eder.

Uzuvlarından birinin çekiştirildiğini hissetti, ondan çok

uzakta, kilometrelerce uzakta gibiydi adeta. Kendisini böyle çok daha iyi hissetmişti şimdi. Demek ki kulak misafiri olduğu konuşmalarda sözü edilen kendisiydi. İyi de acaba neden kendisinden kadın olarak bahsediliyordu?

Bunun üzerinde uzun uzun düşündü. Düşüncelerini toparlamakta çok zorlanıyordu. Bazen, neyin üzerinde düşündüğünü unutarak düşünmeye devam ediyordu. Beyni boş yere çalışıyor, sonra hatırlıyor, değerlendirmesine güçlükle baştan başlıyordu.

Kendisiyle alay edildiğini tahmin ediyordu. Büründüğü gülünç travesti kılığıyla alay etmek için ondan bir kadınmış gibi söz ediyorlardı. İnsaf duygusunu hiçe sayarak onu küçük düşürüyorlardı. Onlardan öylesine şiddetle nefret ediyordu ki gözü karardı. Bedenini kateden sinirsel titremeler dinmiş olan acısını körükledi. Izdıraba teslim oldu.

Bir süre sonra, biraz daha iyiceydi. Bir öncekinden çok daha büyük yine beyaz bir odadaydı. Kıpırdaması hâlâ imkânsızdı. Görüş açısının içindeki üzerlerinde boylu boyunca uzanmış karaltılar olan yataklar gözüne ilişti. Odaya bir anda yatakların başına üşüşen kadın ve erkekler doluşuverdi.

Birisi yanına yaklaştı, bir kağıt hışırtısı geldi kulağına. Sağ tarafındaki komodinin üzerine bir paket bırakılmıştı. Sonra da otururken adamı gördü.

Hiç şüphesiz aklını kaçırmak üzereydi. Neyse ki bunun bilincindeydi yoksa deliliğe teslim olurdu. Adam tıpatıp kendisine benziyordu. Başucunda sessiz ve kederli bir halde oturan bir başka Trelkovsky idi. Orada yüksek ateşi nedeniyle

başka türlü gördüğü bir adamın gerçekten mi oturduğunu yoksa bu görüntünün tamamıyla hayal ürünü mü olduğunu sordu kendi kendisine. Bu soruna eğilebilecek durumda hissetti kendisini. Acı neredeyse tamamen geçmişti. Hoş olmadığı söylenemeyecek yumuşacık bir aşamaya evrilmişti adeta. Sanki tesadüfen gizli bir denge keşfetmiş gibiydi. Dehşet verici olmak bir yana, gördüğü ona güven telkin ediyordu. İmge rahatlatıcıydı zira bir aynadan yansır gibiydi. Kendisini böylece bir aynada görmeyi nasıl da arzu ederdi.

Fısıldaşmalar işitti, sonra görüş alanında bir baş belirdi. Bu yüzü hemen tanıdı, Stella'nın yüzüydü. Dudaklarında, iki anormal boyutta köpek dişini açık eden çarpık bir tebessüm, sanki onun kullandığı dili anlamakta güçlük çektiğini düşünür gibi tane tane konuştu:

– Simone, beni tanıdın mı Simone? Stella'yım ben... hani arkadaşın Stella... hatırladın mı beni?

Trelkovsky'nin gırtlağından önce boğuk, sonra güçlenip dayanılmaz bir çığlığa dönüşen bir inleme koptu.

Ev sahibinin kapısına kadar
Trelkovsky kadınla beraber gitti.
Zili çaldı. Kapıyı yüzünde şüpheci
bir ifadeyle ihtiyar bir kadın açtı.
– Körlere sadaka vermiyoruz,
dedi bir solukta.
– Daire için gelmiştim...
Gözlerinden kurnaz bir parıltı geçti.
– Hangi daire?
– Üst katınızdaki. Mösyö Zy'yi
görebilir miyim acaba?
R. T.

9 786257 917056

